



**პასუხისმგებლობა
ან უპასუხაველობა
„რუსთავი 2“-ს
შეიშლება... 13**

ტარიელ გაგინძე: 6-7
კათილავაშვილი
ურთიერთობა
აუხილავლად აღგება,
ეს ჩვენს მომავალს სჭირდება

ალექსანდრე ჭაჭია: 16
პარტალი
ისტორია
გვჭირდება



საზოგადოებრივ-ჰოლიოტური გამოცემა

6 - 12 მაისი, 2009 №11

საქართველო & მსოფლიო

www.geworld.net

გამოდის ოთხშაბათობით ფასი | ღარი. ელ.ფოსტა: info@geworld.net



**იძირება გემი,
მგბრამ
ყველაფერი
ჩიგზება...**

4-5

...რა მნიშვნელობა აქვს, ვინ დგას
საჭესთან, იგი დაზიანებულია და
ალარ ტრიალებს. გაუგებარია,
სად არის კაპიტანი (ისევ
დაიშალა?!), ისიც გაუგებარია,
ვინ არის კაპიტანი, პრინციპში,
ისიც — იყო თუ არა
კაპიტანი საერთოდ.

// **სნობისათვის**

**ჩიყის ქვა -
გეოპოლიტიკის
იარაღი 3**

// **თხალი თხალის წილ...**

**ნაბ-
აბის
ნაბ-
აბაბი 10-11**

// **O, TEMPORA! O, MORES!**

**გუხაფალის
სიკვდილი 14**

// **აქსკავრატის ტრიბუნა**

**ვინ აღგანს
ბინის ფასს? 19**

// **გველსა ხველით...**

**მიმართვა
საფრანგეთის
ელჩს 21**

გიორგი თავდგირიძე:
**თავდახვის მინისტრის
განცხადება არასაკრძალად იყო**

მუხროვანში შეიძლება მართლა მოხდა რაღაც
ინციდენტი, რომლის არსიც ჩვენთვის უცნობია,
მაგრამ ეს არ შეიძლება იყოს შეიარაღებული ამბოხი,
გნებავთ, აჯანყების და სახელმწიფო გადატრიალების
მცდელობა. შს სამინისტრომ გვაჩვენა მორიგი
ზღაპარი, რომ, თითქოს, საქართველოში
სამხედრო გადატრიალება მზადდებოდა

2-3

ირაკლი სესიაშვილი:
**მოსდა თუ არა
ინსიდენტი, საკითხავია**

რადგან ერთ-ერთი მეამბოხე პოლიტიკური
მოვლენების კრიზისის გადაწყვეტას ითხოვდა,
ხომ არ არის ისეთი ვითარება შექმნილი, რომ ჯარი
ითხოვს, — ჩვენ თავი დაგვანებეთ, პოლიტიკურ
მოვლენებში ნუ ჩაგვრთავთ?!. ხომ არ არის
ძალდატანება, რომ აქციის დარბევაში
ჯარი იყოს გამოყენებული?!



სანტაქნიკოსის 20
**ასეთი აღზავება
„მსოფლიოში პიკველად“
მიზანს საქართველოში მოხდა**



8

**გილოცავთ
გამარჯვების
64-ე წლისთავს!**

მაქსიმალური



მიხეილ სააკაშვილი
საქართველოს პრეზიდენტი

მე მინდა, გავფრთხილო რუსეთის ფედერაცია და ძალიან დაუინტერესებო მოვითხოვ ჩვენი ჩრდილოეთი მეზობლისგან — თავი შეიკავონ პროვოკაციული მანევრებისგან და ყველა სახის პროვოკაციებისგან იმითომ, რომ საქართველოში ეს პროვოკაციები აღარ გავა და ქართველი ხალხი ამ პროვოკაციებს არ წამოეგება.



ლევან კობახიძე
ნატოში რუსეთის წარმომადგენელი

ჩვენ უკვე მივეჩვიეთ საქართველოს პოლიტიკური თუ სამხედრო ხელმძღვანელობიდან წამოსულ უგუნურ ბრალდებებს, იმასთან დაკავშირებითაც, რომ წვიმაც და ელქქიც, ეს, რა თქმა უნდა, მოსკოვის ბრალია.



დავით ბაკრაძე,
პარლამენტის თავმჯდომარე

თუ რადიკალურ ოპოზიციას ნამდვილად უნდა დიალოგი და არა მხოლოდ ამ სიტყვის გამოყენება, მოვუწოდებ, უახლოესი დღეების განმავლობაში გააკეთონ არჩევანი, სურთ თუ არა ქვეყნისთვის მნიშვნელოვან ინსტიტუციონალურ რეფორმებში მონაწილეობის მიღება.



ნიკო ავალიანი
საზოგადოებრივი მუშაველის
ფურცლისტი

სირცხვილის კორიდორთან მყოფ საკანონო გავდიოდი, როდესაც აქციის მონაწილეებმა გინება დაიწყეს ჩემი მისამართით, ვცადე საკნის გამოჩინება და ერთ-ერთი აქტივისტი მომვარდა და ცემა დამიწყო, რასაც, ბუნებრივია, ვუპასუხე. ინციდენტის დროს გარდა ხელისა, დროშის ტარებას მირტყამდნენ. სერიოზული დაზიანებები არ მაქვს, თავს ნორმალურად ვგრძნობ.



გიორგი გარბაშვილი
გენერალი

გარნმუნებთ, რომ ცხინვალის ომის შემდეგ, სააკაშვილისგან განსხვავებით, არც სამხიარულოდ მაქვს საქმე და არც რესტორნებში სასიარულოდ მცალია.



თიმოთაშ შაშვილი,
ექს-გუბერნატორი

მენარმე, რომელიც ფეხქვეშ არ გაერთხმება პრეზიდენტს, მმართველ ჯგუფს, დაღუპულია, მენარმემონა კი — წარმატებული. 2003 წლის ე.წ. „კვარდების რევოლუციის“ შემდგომ მისმა ავტორებმა 50-ზე მეტი წარმატებული მენარმე 100 000-ზე მეტი დასაქმებული მინასთან გაასწორა მხოლოდ იმის გამო, რომ მის (პრეზიდენტის) დაკრულზე არ იცეკვეს.



დავით ბაკრაძე,
„რესპუბლიკური პარტიის“
ერთ-ერთი ლიდერი

დროა, გავიხსენოთ ლოზუნგი „საქართველო — პრეზიდენტის გარეშე“. ხალხმა უნდა განსაჯოს, ვინ უნდა იყოს ამ ქვეყნის სათავეში. „ალიანსმა საქართველოსათვის“ სააკაშვილს რეფერენდუმის ჩატარება შესთავაზა, მაგრამ სააკაშვილმა ამ რეფერენდუმის ჩატარება ვერ გაბედა, რადგან იცოდა, რომ ხალხი მის წინააღმდეგ მისცემდა ხმას.



სალმე ჯურაბიშვილი,
ოპოზიციის ერთ-ერთი ლიდერი

ჩვენ წინააღმდეგ ხელისუფლების ბრძოლის მეორე ხერხი არის ის შემოთავაზება, რომ დავეტოვოთ სააკაშვილი დროებით ხელისუფლებაში და ამ პერიოდში ჩავატაროთ საპარლამენტო არჩევნები, მაგრამ ჩვენ ამ სატყუარას არ დავთანხმდებით.

ექსპერტები მუხროვანის აპროს

მუხროვანის სამხედრო ნაწილში ბუნტი სამშაბათს, დილით, დაიწყო. ამბოხებულთა დაკავშირებით დაკავებულები არიან სატანკო ნაწილის ხელმძღვანელი, პოლკოვნიკი მამუკა გორგიაშვილი, ეროვნული გვარდიის ყოფილი სარდალი კობა კობალაძე, თავდაცვის სამინისტროს სპეცდანიშნულების რაზმ „დელტას“ ყოფილი მეთაური გია ღვალაძე და რამდენიმე სამხედრო ქვედანაყოფის ხელმძღვანელი. იძებნებიან გია წკრილაშვილი და კობა ოთანაძე (ეს უკანასკნელი 90-იანი წლების მუხროვანის ცნობილ ბუნტში მონაწილეობდა). ამბოხის ორგანიზებაში ეჭვმიტანილია აგრეთვე ზაზა მუშუქიანი, რომელიც ორთაქალაში განლაგებული სამხედრო ნაწილის შტაბის უფროსია.



ნატოს სამხედრო წვრთნების ჩაშლის მიზნით, რუსეთის ორგანიზებით საქართველოს სხვადასხვა სამხედრო დახანაყოფში სამხედრო ამბოხი მზადდებოდა. ამის შესახებ საქართველოს შს სამინისტროს საინფორმაციო-ანალიტიკური დეპარტამენტის ხელმძღვანელმა შოთა უტიანიშვილმა განაცხადა. მისი განმარტებით: „ეს გეგმა კოორდინირებული იყო რუსეთთან და როგორც მინიმუმ, ნატოს სამხედრო წვრთნების ჩაშლას, ასევე ქვეყანაში ფართომასშტაბიანი სამხედრო ამბოხის მოწყობას ისახავდა მიზნად.“ საზოგადოებამ „ვანოფიჩერის“ მორიგი ოპერატიული ვიდეომასალაც იხილა.

ფართულად გადაღებული ვიდეომასალაში ჩანს, როგორ უყვება თავდაცვის სამინისტროს სპეცდანიშნულების რაზმ „დელტას“ ყოფილი მეთაური გია ღვალაძე რამდენიმე ადამიანს სამხედრო გადატრიალების გეგმის შესახებ. გია ღვალაძე ასევე საუბრობს რუსეთის მონაწილეობაზე: „შემდეგ რა ხდება, რუსები მოდიან ნათას კაცამდე — 2 ბრიგადა, ჩერდებიან ნატოს ტანკებზე, დუშთის გზას კეტავენ... იცი, ნათას კაციანი კოლონა რამხელაზე იწელება? 12 კილომეტრზე“... ფართულ ვიდეოჩანაწერში საუბარია აგრეთვე რამდენიმე მაღალჩინოსნის ლიკვიდაციაზე: „რამიშვილი, ბოკერია, მერაბიშვილი... აი, ჯანაშვილი უეკაჩაო“, არ მინდა, ბიჭო, ჩემთან სახლშია მოსული და დედაჩემის გამომცხვარი ხაჭაპური აქვს ნაჭამი... მოკლან ხო... აი, მერაბიშვილი და უფლავე, ეს „ცვეტში“, ამათ უკვე გადაუწყვიტეს. მე კი არა, ამ საქმეს ვეღარ შეაჩერებს ვერაფერი. ვიცი თარგამაცეო, შეიძლება“...

როგორც აღვნიშნეთ, ეს მასალა შს სამინისტრომ გაავრცელა და ოპოზიციურმა სექტორმა მას კარგად დადგმული ავანტიურა უწოდა. „ახალი მემარჯვენეების“ ლიდერი დავით გამყრელიძე მუხროვანის ინციდენტს ასე გამოეხმაურა: „მუხროვანის აჯანყება მასინ გაიშფოთა, როდესაც სააკაშვილი აჯანყებულ ნაწილში შევიდა. როგორ წარმოვიდგენათ, პრეზიდენტი, რომელიც გორიდან ასე სამარცხვინოდ გამოიქცა, როგორ გამამაცდლებოდა ამ ხნის განმავლობაში ისე, რომ აჯანყებულ ნაწილში შესულიყო?!“ სამხეზაროდ, ქვეყნის მთავარსარდალი გორში საკუთარი ჩრდილის დანახვაზე მართლაც ისე თავქუდმოგლეჯილი გარბოდა, რომ პირადად დაცვამ მისი დაჭერა ძლივს შეძლო. ამ ყვე-

ლაფრის შემდეგ ძნელია, ვინაშნუნოთ, რომ მან ამბოხებულ შეიარაღებულ ნაწილში შესვლა გაბედა. თანაც, ეს ჩვენი პრეზიდენტი იმდენად უშიშარი გამხდარა ბოლო დროს, რომ მუხროვანში ამბოხებულ ჯარისკაცებს მორალიც ნაუკითხა: „...თქვენ სამხედრო ბუნტში თქვენ თვალწინ დღეს დილას ტანკები დაქოქეს და არაფერი მოიმოქმედეთ, შესაძლოა, სულაც თქვენ დაქოქეთ. არ გრცხვენიათ, გადაყოლილი ვართ მე და სახელმწიფო თქვენზე. შესაძლოა, გავაბრუნებ და ისე ჩავითრიგებ ამ ყველაფერში, მაგრამ ადამიანს მხრებზე თავი რისთვის ადგას? რომ გააანალოზოს რაღაც. სად არის ის თქვენი პოლკოვნიკი ყორგიაშვილი? რას მებლუკუნებოდა ტელეფონში, რატომ მუშუბნებოდა, 2 დღე ვაცხადებთ ამბოხებულს, ორი დღის შემდეგ ვის ელოდებოდი? ვინ უნდა ჩამოსულიყო? თქვენ მე შევარდნაზე ხომ არ გგონივართ? ხომ არ გგონიათ, რომ მოვიდოდით და თავზე ხელს გადაგვისვამდით და ფერებს დაგინყებდით?“ ამ სიტყვების ნაკითხვის თუ მოსმენის შემდეგ სააკაშვილის საღად აზროვნებაში საზოგადოებას შეიძლება კიდევ ერთხელ შეეპაროს ეჭვი, მაგრამ, რას ვიზამთ, ამ ქალაქში ყველაფერი მოსულა... სააკაშვილი დაახლოებით ისეთი ტონით და სიტყვებით „შუქსავს“ ჯარისკაცებს, როგორც ცნობილ ქართულ ფილმ „იმერულ ესკიზებში“ მოსიყვარული ბებია — ონავარ შვილიშვილებს. ხუმრობა იქით იყოს და, სახუმაროდ ნამდვილად არ გვაქვს საქმე... შს სამინისტროს მიერ გამოქვეყნებული ფართული ჩანაწერებისადმი უნდობლობას გამოხატავს როგორც ოპოზიციური სექტორი, ასევე საზოგადოების დიდი ნაწილი. ექსპერტები

სამხედრო გადატრიალება მზადდებოდა, რომელიც მონაწილეობდნენ მთელი რიგი სამხედრო ნაწილები, მათ შორის, მუხროვანისაც.

— რა გაძლევთ ამის თქმის საფუძველს?

— მოდი, თანმიმდევრობით მივეყვით. პირველ რიგში, თავდაცვის მინისტრის განცხადება საკმაოდ არასერიოზული იყო. ჯერ თქვა, რომ ეს იყო დაუმორჩილებლობა, მაგრამ მერე, ალბათ, გაახსენდა, რომ ეს უნდა ყოფილიყო ამბოხი და თქვა, რომ მუხროვანის შენაერთებმა გამოაცხადეს დაუმორჩილებლობა და ამბოხი. მინისტრის ამ არადამაჯერებელი გამოცხადების შემდეგ ეჭვი მაქვს, რომ მუხროვანში სერიოზული არაფერი ხდებოდა. ამით ხელისუფლებამ კიდევ ერთი დიდი გახიზნა მოახდინა ხელისუფლებაში ყოფნის ვადა. ისიც ითქვა, თითქოს, ამ ქვედანაყოფს არ სურდა მონაწილეობის მიღება დარბევაში, მაგრამ, ვფიქრობ, რომ ეს ასე არ არის და სხვა სახის ინციდენტს ჰქონდა ადგილი, რასაც გამოძიება დაავადებს.

— თქვენი ინფორმაციით, დარბევაში მონაწილეობაზე თქვა ჯარმა უარი?

— ასეთი ინფორმაცია გავრცელდა, თუმცა, არ ვიცი, რამდენად შეესაბამება სიმართლეს. ცალკე საუბრის თემია ამხანაგი ღვალაძე, რომელიც საბჭოთა კავშირის რეანიმაციას გეგმავს, მაგრამ, როგორც ჩანს, მან ტექსტი ვერ ისწავლა ზეპირად; ხან გვარეობს ავიწყდება, ხან — ის, რისი რეანიმაცია უნდა, დსთ-ში ვართ თუ უნდა შევიდეთ... მოკლედ, ის ხმაღამოვებული ებრძვის ნატოს ჯარების სწავლებას. რაც მთავარია, ეს სცენარიც, ეტყობა, ნაქარვევადაა გაკეთებული, რადგან რაღაც მუხროვანი ინყებს აჯანყებას, იქ რატომ მიდის ტექნიკა?! ჩანაწერში არის ასეთი მომენტი: „ჩვენ მივალთ იქ, შუქებს ჩავაქრობთ...“ ასე ხდება აჯანყებები?! საუბარია აგრეთვე 200 თუ 250 „ჭაილუქსზე“, რაც ერთი ბატალიონისთვის წარმოუდგენლად ბევრია, რადგან ერთი სატანკო ბატალიონი 400-500 კაცის ფარგლებშია და ასეთ სიტუაციაში 200-250 მძღოლი ძალიან ბევრია. ბარემ ტაქსები გამოეხატებინათ და ისე მოეწყობა აჯანყება... ან რატომ უნდა მიეღო მილიონ 800 ათასი იმ სამპირს, რომელთა სახეებსაც არ გვაჩვენებენ?! და რაკი ღვალაძემ ჩათავსა, რომ მათ ეს ფული ეკუთვნით, მნიშვნელოვანი ფიგურები უნდა ყოფილიყვნენ. უკაცრავად, მაგრამ ეს ძალიან დიდ თანხად არ გეჩვენებათ?! გარდა ამისა, სულელურია შეკითხვები იარაღზე:

„...ავტომატებს როგორს მოგვცემენ, განმედილია, ხომ? შემონმებულია ავტომატი?..“ ღვალაძე თუ სერიოზულ ოპერაციას ხელმძღვანელობდა და ისეთი პიროვნებები აირჩია, ვინც ასეთ ბავშვურ შეკითხვებს სვამს, ფაქტია, რომ ვერაის კაცი, ასეთი რამის გაკეთება რომ შეუძლია. ეს რომ რეალობას შეესაბამებოდეს, ხომ უნდა იყოს საუბარი კონკრეტულად? საინტერესოა, აგრეთვე, რომ, თურმე, რესტორანში ნახა გენერლები. დარწმუნებული ვარ, კობალაძესა და ფირცხალაშვილს რესტორანში ვერ ნახავდა ბოლო 5-6 წლის განმავლობაში, მას შემდეგ, რაც ისინი ჯარიდან წამოვიდნენ. თანაც, როგორც ვიცი, ფირცხალაშვილი საქართველოში არაა და ის იმდენად ფრთხილი კაცია, არ ვიცი, რას უნდა დაჰპირებოდნენ, რომ ამ საქმეში მონაწილეობა მიეღო.

— მოდი, პირდაპირ მიპასუხეთ, ხელისუფლების მიერ თუ შეიძლება იყოს ინსცენირებული?

— დიახ, მიმაჩნია, რომ ეს არის ცუდად შედგენილი სცენარის ცუდად განხორციელებული ვარიანტი.

„საქართველო და მსოფლიო“ მუხროვანის ინციდენტთან დაკავშირებით ესაუბრა ასევე სამხედრო ექსპერტს ირაკლი სანიასვილი:

— მუხროვანში მომხდარ ინციდენტს ოპოზიციამ უკვე უწოდა იაფთხიანი პროვოკაცია, როგორი იქნება თქვენი, როგორც ექსპერტის, შეფასება?

— შემადგომთეხელი იყო თავად ინციდენტის ფაქტი, რადგან ნორმალურ ქვეყნებში ასეთი რამ არ ხდება. ეს კიდევ ერთხელ მიანიშნებს, რომ ჩვენი ქვეყანა არასტაბილურია და შეიარაღებულ ძალებზე სამოქალაქო-დემოკრატიული კონტროლი რეალურად ვერ ხორციელდება. რაც შეეხება ინციდენტის შეფასებას, გაცილებით ბევრია შეკითხვა, ვიდრე — პასუხი. რაკი სამხედროებმა დაუმორჩილებლობა გამოაცხადეს და პროტესტის გარკვეულ ფორმას მიმართეს, ცხადია, გარკვეული მოთხოვნაც უნდა ჰქონოდათ. სიმართლე გითხრათ, მე მათი მოთხოვნა ვერ გავიგე, ყოველ შემთხვევაში, არ მომისმენია, კონკრეტულად რა უნდოდათ და რატომ გამოაცხადეს დაუმორჩილებლობა?! —

— როგორც ითქვა, ამბოხებულებმა ხელისუფლებასა და ოპოზიციის წარმომადგენლებს შორის დიალოგი მოითხოვეს... — აბსურდია, სამხედრო

ინსტანიკაზე მიიჩნევენ

მეთაური გაიფიცოს იმის გამო, რომ მოლაპარაკების მაგივრად დასხდეს ხელი-სუფლებს და ოპოზიციას! დიალოგის კენ პოლიტიკოსებს უნდოდა, ეს არ შესრულდა და ვიღაც სამხედრო მეთაურის მიმართვის შედეგად შედგებოდა დიალოგი?! მითუმეტეს, ამ ადამიანმა იცის, რომ გაიფიცა და ბუნდოვანი კანონმდებლობით ისჯება და საეჭვოა, რომელიმე სამხედრო პოლიტიკური დიალოგის მისაღწევად ასეთი ნაბიჯი გადადგას. მეორე მხრივ, ჩვენ ვიხილეთ ხელისუფლების მიერ გავრცელებული ვიდეომასალა, სადაც რამდენიმე შემთხვევითი ფაქტი გაუგებარა, კერძოდ, თურმე, 5 მაისს, 12 საათზე, რუსეთი საქართველოზე თავდასხმას გეგმავდა. თუკი ეს უტყუარი ინფორმაციაა, მაშინ რეალუ-

რად რუსული ჯარი შემოსული უნდა იყოს საქართველოში და ვსვამ კითხვას: რა კონტროლები მიიღო ხელისუფლებამ რუსული აგრესიის შესაჩერებლად? არც ყაზარმული მდგომარეობა გამოცხადებულა, არც — საბრძოლო მზადყოფნა, არც თავდაცვითი შესაძლებლობები გამოყარდა, არც მოსახლეობის ევაკუაცია დაიწყო და ასე შემდეგ. ეს ყველაფერი საფუძვლიან ეჭვს ბადებს, რომ ჩვენ სიმართლე არ ვიცით — ვინ იყო ამ ყველაფრის ორგანიზატორი. აბსურდულად მეჩვენება ისიც, რომ ორგანიზატორები გაიქცნენ. მუხროვანში ვინც არის ნამყოფი, მისთვის ნათელია, რომ იქიდან გაქცევა არც ისეთი მარტივია. რას ნიშნავს — გაიქცა? ნაწილს ალყა ჰქონდა შემორტყმული, ვერც მფრინებელი დაფრინავდნენ

და ამ დროს მთავარი დამნაშავეები გაიქცნენ?!
— პირდაპირ კითხავთ: ფიქრობთ, რომ ეს ინციდენტი ხელისუფლების მიერაა ინსცენირებული?
— ეს ეჭვი არსებობს, რადგან, ლოგიკური ჯაჭვი ვერ იკვრება. თუ ხელისუფლებას ნინასნარ ჰქონდა ინფორმაცია, რომ 5 მაისს ასეთი ინციდენტი უნდა მომხდარიყო, თუნდაც, ერთი დღით ადრე რატომ არ მოხდა პრევენცია?! მოულოდნელი იყო პრეზიდენტის გამოცხადება, რომელიც აბსოლუტურად მშვიდად საუბრობდა ინციდენტზე, მაშინ, როდესაც ძალები მობოლიზებული იყო მუხროვანის ბრიგადასთან და მეამბოხეებს უარი რომ ეთქვათ დამორჩილებაზე, სისხლი დაიღვრებოდა, რაც ძალიან დიდ ტრაგედია იქნებოდა ჩვე-

ნი ქვეყნისთვის. მერე ნახევარ საათში გაიქცა მუხროვანში და ისე დატოვა სამხედროები, თითქოს არაფერი მომხდარა. მოხდა თუ არა ინციდენტი, შეიძლება ეს კითხვაც კი გაჩნდეს.
— არსებობს ასეთი ინფორმაცია, თითქოს, ამ საჯაროს შენაერთმა მიტინგის დარბევის ბრძანების შესრულებაზე განაცხადა უარი და სწორედ ამას მოჰყვა მათი პროტესტი...
— რადგან ერთ-ერთი მეამბოხე პოლიტიკური მოვლენების კრიზისის გადაწყვეტას ითხოვდა, ხომ არ არის ისეთი ვითარება შექმნილი, რომ ჯარი ითხოვს, — ჩვენ თავი დაგვანებეთ, პოლიტიკურ მოვლენებში ნუ ჩაგვრთავთ?! ხომ არ არის ძალდატანება, რომ აქციის დარბევში ჯარი იყოს გამოყენებული?! არსებობს მრავალი პასუხგაუცემელი შეკითხვა, რასაც ხელისუფლებამ უმოკლეს დროში უნდა უპასუხოს.
მანანა ჩხეიძე

რიყის ქვა — გეოპოლიტიკის იარაღი

კარგახანს იყო რიყის ქვა პროლეტარიატის იარაღი — ქუჩის ბრძოლები, შეტაკებები, ბარკადები, გავროში... მაგრამ, ჰე, როდის იყო ეს...
ახლა რიყის ქვად ქვეყანა შეიძლება გამოიყენონ, სხვა სახელმწიფოს „ნამოსაკიდებლად“ და შიშის იმ ეფექტის შესაქმნელად, გონიერმა კაჭკაჭმა რომ იცოდა და ყვეფი ყვავს რომ აფრთხილებდა. მაგრამ არ ეშინიათ დღეს ასეთი მუქარის, თუნდაც, მოდერნიზებული რიყის ქვის გამოყენებით.

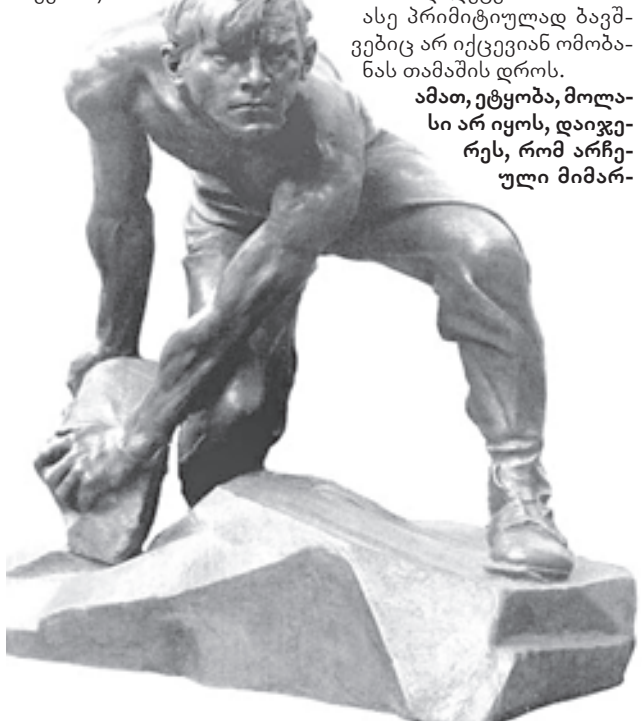
თულების რომელიმე პუნქტში ფლავს უფასოდ არიგებენ და გარბიან იქით, არ ვიცი, საით...
ვერქინებით ამ რუსეთს და გვემტვრევა რქები. ისევ ვერქინებით. აშშ კი რუსეთთან შეხების წერტილებს ეძებს და ურთიერთობის აწყობას ცდილობს.
ჩვენ რუსეთთან კვლავ ომის პირას ვდგავართ. სააკაშვილი ასე ამბობს. გუშინაც გაიმეორა.
ამერიკა კი შორსაა, თუმცა, დღეს საქართველოში ნატოს სამხედრო წვრთნა იწყება 18 ქვეყნის 1100 სამხედრო მოსამსახურის მონაწილეობით.
შარშანაც მოეწყო და რა არის იმამი უჩვეულო?
ის, რომ დღეს შეცვლილია გარემო — ქვეყანაში პოლიტიკური კრიზისია.
ხელისუფლებას, როგორც ჩანს, ხელს აძლევს უცხო ჯარების შემოსვლა — ეგეზა, გამყაროს შერყეული პიედესტალი.
მაგრამ პრობლემა არც ჩვენი იწყება, არც ჩვენი მთავრდება. ჩვენ წინააღმდეგობაში ისე ვვრებით, როგორც ლურსმანი სკამში. ბრიუსელში გასამართ ნატო-რუსეთის საბჭოს შეხვედრაზე რუსეთი მონაწილეობას არ მიიღებს. ეს უკავშირდება 6 მაისს საქართველოში გასამართ ნატოს სწავლებას.
ნატოს მაღალჩინოსნებმა ღრმა მწუხარება გამოთქვეს ამ ფაქტის გამო.
გაარკვიონ ერთმანეთში ურთიერთობა.
მაგრამ ჩვენ გვერდზე ხომ ვერ დავრჩებით და ვინცებთ „სამხედრო ამბოხს“ აღნიშნული წვრთნის ჩასაშლელად. ოფიციალური ვერსიით, ამ ამბოხის უკან რუსეთი დგას.
რა გახდა ეს წვრთნა, იარაღისა და სამხედრო ტექნიკის გამოყენებლად რომ უნდა გაიმართოს? ჩატარდება-არ ჩატარდება — არც ავშენდებით, არც დავინგრევით.

ამიტომ სულ მთლად უსახო და უეფექტო რომ არ გამოვიდეს, გამაფრებია საჭირო, რით?
თუნდაც, „ბუნტი“, რომლისაც ასე ეწოდება „ვერის უბნის მელოდიების“ პოლიცმაისტერს.
„ახალი მემარჯვენეების“ ლიდერი შინაგან საქმეთა სამინისტროს მიერ გავრცელებულ ვიდეოჩანაწერებს, რითაც ამბოხის ნამდვილობას ადასტურებენ, ერთი მსახიობის თეატრს თუ ერთი მსახიობის მიერ დადგმულ სპექტაკლს ადარებს.
არ მეგონა, თუ კოტე მახარაძის შემდეგ ვინმე შეეხება ერთი მსახიობის თეატრის აღდგენას.
შეძლებიათ, კაცო!
„დემოკრატიული მოძრაობა — ერთიანი საქართველოს“ ლიდერი კატეგორიულად აცხადებს, რომ ქართული სამხედრო მოსამსახურეები არ ითამაშებდნენ რუსეთის თამაშს.
რა უნდა ეთამაშათ, რაც არ იყო?
მსახიობებიც არ ჰყოლიათ ამ ჩვენთანებს!..
სამაგიეროდ გვაქვს სხვა რამ: 6 წუთისა და 15 წამის ხანგრძლივობის ბიუროს სხდომა პარლამენტში შეპარული ხელმძღვანელობის, მთავრობის 12-წუთიანი სხდომა პრეზიდენტის განცხადებისთვის მოწვეული, ხუთი თუ ორდღიანი ომი და სულ ცინცხალი ორსაათიანი სამხედრო ამბოხი.
სად ხარ, კოლეგა გვანჯი მანია? ა, ბატონო, გამზადებული რეკორდები გინგის ნიგნისთვის...

იცით, კი, რა უთხრა კაჭკაჭმა ყვავს?
კაჭკაჭმა უთხრა ყვავსაო, აჰყვი გულის თქმასაო, კაცი რომ დაიკუზება, შენთვის აიღებს ქვასაო.
თორნიკე მანუჩიძე

ლოდი ადგილიდან თუ არ დაიძრა, წყალი არ შეუდგებაო. ცუდია ლოდის ადგილიდან დაძვრა.
უარესი ყოფილა ჩანკნიკეული ფილაქანიდან ქვის ამოგდება, რა მიზნითაც გინდა იყოს — სად გაგორდება და გზისპირა რომელ თხრილში ჩაიკარგება, არავინ უწყის: გადათხრილი გზები გვაკლია თუ სიბინძურით სავსე ცენტრალური მაგისტრალი?
პირდაპირ ვთქვით სათქმელი, რადგან ეზოებს ენა ეზოებსნაირად ვერავის გამოუყენებია.
საქართველოს იყენებენ (ან სურთ, გამოიყენონ) რო-

გორც საბრძოლო იარაღი რუსეთის წინააღმდეგ: რუსეთ-ამერიკის დაძაბულობის ველს მაინცდამაინც ჩვენს ტერიტორიაზე ქმნიან.
ამოსავალი წერტილი — ნატო, უფრო ზუსტად, საქართველოს ნატოში გაერთიანების პერსპექტივა. მაგრამ ჩრდილოეთის ამ ალიანსში არ გვიღებენ, რუსეთთან ურთიერთობა კი სულ უფრო და უფრო გვეძაბება.
ამათ საგარეო პოლიტიკა აინონა-დაინონას თამაში ჰგონიათ: რაც უფრო დაანვები ფიცრის აქეთა მხარეს, რაც უფრო ხისტი იქნები და ჯიუტად დაახვავებ უაზრობებს, უფრო „ჰაერში ასწევ“ მონინაღმდეგვს.
ასე პრიმიტიულად ბავშვებიც არ იქცევიან ომობანას თამაშის დროს.
ამათ, ეტყობა, მოლაპარაკების იარაღად იყენებენ, რომ არჩეული მიმარ-



მაგისტრალი

დიმიტრი მადველიძე, რუსეთის ფედერაციის პრეზიდენტი:



როგორც უნდა ეცადონ, დაგვიმტკიცონ საპირისპირო, ნატოს სამხედრო წვრთნები საქართველოში ღია პროვოკაციაა და სხვა არაფერი.

იულია ტიმოშენკო, უკრაინის პრემიერ-მინისტრი:



ყველა საკითხი, რომელიც გადასაწყვეტი იყო რუსეთთან, გადაწყვეტილია. ყველა მოლაპარაკება, მათ შორის, რუსეთის პრემიერთან, მიმდინარეობდა მეგობრულ ატმოსფეროში. ყველა საკითხი, რომელიც აუცილებლად გადასაწყვეტი იყო, გადაწყვეტილია. მე ძალიან კმაყოფილი ვარ შეხვედრით.

გიორგი თარბამაძე, საპარლამენტო უმცირესობის ლიდერი:



გადაწყვეტილებას მაგისტრალისა და გზატკეცილების ბლოკირების შესახებ ჩვენ განვიხილავთ როგორც კონტრპროდუქტიულ ნაბიჯს არსებულ რეჟიმთან ბრძოლის საქმეში. იმავდროულად ეს შემაფრთხილებელი ფაქტორია საქართველოში დაგეგმილი ნატოს სამხედრო-სამეთაურო და სხვა წვრთნების ჩატარებისათვის.

ზურაბ ნოღაიძე, ექს-პრემიერ-მინისტრი:



დიალოგი ხელისუფლებასთან იმ პარტიებმა უნდა აწარმოონ, რომლებიც ამ დროისთვის ქუჩაში არიან, ჩვენი მხრიდან კი დიალოგის წარმოება მორალურად გაუმართლებელი იქნებოდა.

სოსო შატბერაშვილი, ლეიბორისტული პარტია



გამოსავალი ერთადერთია. სააკაშვილის ნასვლას ალტერნატივა არ აქვს. დიალოგს რაც შეეხება, მასთან დიალოგი კი არა, ჩვეულებრივი საუბარიც კი შეუძლებელია, რადგან ის საწინააღმდეგო აზრს ვერ იტანს. პრემიერ-მინისტრებსაც კი, რომლებიც მუდამ თავს უკანტურებდნენ, საწინააღმდეგო აზრის გამოთქმის შემთხვევაში, მათ მობილურებს ესროდა ხოლმე.

მამუკა კაციტაძე, „ახალი მემარჯვენეების“ ერთ-ერთი ლიდერი:



ხელისუფლება როდესაც საუბრობს მოლაპარაკებებსა და დიალოგზე, ამის მეტს არაფერს აკეთებს. ელემენტარულად მას არ აქვს იმ საკითხთა წესება, რომელიც მისთვის იქნება სასურველი ამ საუბრის დროს. ამიტომ ხელისუფლება დეკლარირების გარდა სხვას არაფერს აკეთებს. დიალოგის თემის გადაწყვეტა მარტო ოპოზიციასზე არ არის დამოკიდებული.

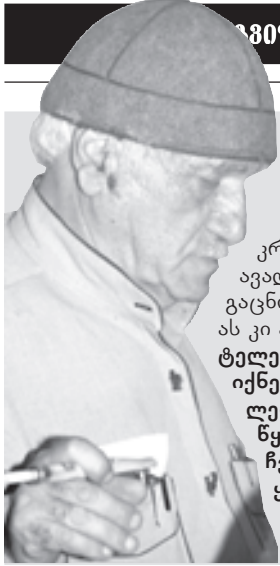
ლევან გაჩეჩილაძე, ოპოზიციის ერთ-ერთი ლიდერი:



ქალბატონო ინგა, თუ მართლა არ მოგნონთ არხის საინფორმაციო პოლიტიკა, რატომ არ ინვესტირებთ საზოგადოებრივი მაუწყებლის გენერალურ დირექტორს ლევან ყუბანეიშვილს? რატომ არ დაუსვამთ ისეთ მწვავე შეკითხვებს, როგორც ამას სხვა რესპონდენტების შემთხვევაში აკეთებთ? გაბედეთ და გააშიშვლეთ ეს თემა, ფარდა ახადეთ „საზოგადოებრივი მაუწყებლის“ არაობიექტურობას.

გაზიარეთ თქვენი მოსაზრებები? დაგვიკავშირდით: 38-41-97, ან მოგვწერეთ: info@geworld.net

საქართველო



ოტია იოსელიანი: ქვეყანაში უბედურება ტრიალებს

მწერალ ოტია იოსელიანს საქართველოში შექმნილ პოლიტიკურ კრიზისთან დაკავშირებით კომენტარის გაკეთება უჭირს, რადგან ავადმყოფობის გამო თბილისში ჩამოსვლას და სიტუაციის ადგილზე გაცნობას ვერ ახერხებს, ქართული მედიისგან მიღებულ ინფორმაციას კი არ ენდობა. „ეროვნული უბედურება ტრიალებს ქვეყანაში და ტელეფონით ამ თემის ახსნა და ფილოსოფიური განსჯა ბუფტური იქნება. მეორეც, უნდა ვესწრებოდე ადგილზე, თბილისში, დატრიალებულ ამბებს, რომ ვიცოდე, სინამდვილეში რა ხდება. მე ახლა წყალტუბოში ვარ და ვმკურნალობ. აქედან რა უნდა გითხრათ? ჩვენი ტელევიზიების და პრესის საშუალებებით რა უნდა გავიგო? ყველაფერს დამახინჯებულად გადმოსცემენ. სინამდვილეში რა ხდება, არ ვიცი, ამიტომ პასუხის გაცემისგან თავს შევიკავებ“, - განაცხადა სატელეფონო საუბრისას ოტია იოსელიანმა.

გარდაცვლილი ჯარისკაცის ოჯახი გაემიჯნა არ ენდობა

რამდენიმე დღის წინ გარდაცვლილი ქუთაისის მესამე ქვეითი ბრიგადის საარტილერიო ბატალიონის კაპრალის იგორ გამდიშვილის ოჯახის წევრები გამომიძიებას უნდობლობს უცხადებენ. როგორც გარდაცვლილის ახლობლებმა კახეთის საინფორმაციო ცენტრს განუცხადეს, ისინი არ ენდობიან ვერსიას, რომელსაც თავდაცვის სამინისტრო ავრცელებს. ოჯახის წევრთა თქმით, იგორ გამდიშვილი თავს არ მოიკლავდა. იგორ გამდიშვილს გურჯაანის რაიონის სოფელ ბაკურციხეში ხვალ, 5 მაისს, დაკრძალავენ. შეგახსენებთ, რომ კაპრალის ცხედარი სიმონეთის სანვრთელ ბაზაზე 1 მაისს იპოვეს. თავდაცვის სამინისტროს სამხედრო პოლიციის საგამომიძიებო ნაწილის უფროსის გაგა კირკიტაძის განცხადებით, წინასწარი ინფორმაციით, გამდიშვილმა თავი მოიკლა. გამდიშვილი მესამე ქვეით ბრიგადის ბოლო ორი წლის განმავლობაში მსახურობდა. იგი ქართულ ბატალიონთან ერთად ერაყში იმყოფებოდა.

მაქროეკონომიკა



რამო ჩეხიქა, კინორეჟისორი: ოპოზიციამ ცოტა უფრო მეტი უნდა თქვას იმის შესახებ, თუ რა იქნება მომავალში ხელისუფლების ნასვლის შემდეგ და საკუთარი გეგმების დეტალები გავვიწყდეთ. მიმართა, რომ საკუთარ ხალხთან დასამალი არაფერია.



დავით საბანელიქა, „ახალი მემარჯვენების“ ერთ-ერთი ლიდერი: იმის გამო, რომ ქვეყანას ბინძური პოლიტიკოსები მართავენ, მე უარი ვთქვი ჩემს მანდატზე. ფაქტია, რომ დღეს ქვეყანა პარალიზებულია. ბინძური ადამიანების გვერდით ყველაფერი ბინძურია. ყველაფერს გავაკეთებთ, რათა თქვან, რომ პოლიტიკა სუფთა ყოფილა.



ზურა ნოლიძე, ექს-პრემიერი-მინისტრი: მიხეილ სააკაშვილი ამბობს, რომ ომი ჯერ არ დასრულებულა და ტერიტორიებს დააბრუნებს ჯერ კიდევ მისი პრეზიდენტობის დროს. კარგად ვიცით, რომ არაფრის დამბრუნებელი არ არის. უშუალოდ ომისა და ომის შემდგომ დღეებში გორში კარგად ვნახეთ მისი ვაჟკაცობა.



კაბა კალაკაქა, ფეხბურთელი: ყველა ჩვენს თხოვნას სამინისტრო მკაცრად პასუხობდა, რომლის მიხედვითაც, ყველა ვალდებულია კონტრაქტში მითითებულ ვადებში უნდა შესრულდეს. ეს შეგვიძლია, შევავსოთ როგორც ეკონომიკის სამინისტროს საბოლოო უარი, ხელი შეუწყოს ბიზნესის განვითარებას. ეს ხდება იმ დროს, როდესაც საქართველოს პრეზიდენტი ინვესტიციების მოზარდობაზე საუბრობს.



მანანა ნატუშვილი, „ახალი მემარჯვენების“ ერთ-ერთი ლიდერი: თუ გიგი უგულავას უნდა ომი საკუთარ ხალხთან, იგი ამ ომს მიიღებს, ანუ ხალხი შეასრულებს იმ ფუნქციებს, რასაც მერია არ ასრულებს.



დავით ლიშვაშვილი, „არასამთავრობო ორგანიზაციათა კოალიციის“ წარმომადგენელი: რით განსხვავდებიან ოპოზიციის ის ზოგიერთი წარმომადგენლები ხელისუფლებისგან, თუ ისინიც ხალხს ატყუებენ და თავიანთ პირობას არ ასრულებენ? რა სხვაობაა ზოგიერთ ოპოზიციონერსა და სააკაშვილს შორის, თუ ერთს იძახიან და მეორეს აკეთებენ. არ ვიცი, ვინ როგორ მოიქცევა, მაგრამ ჩვენ ნამდვილად დაუპირისპირდებით იმ ზოგიერთ პოლიტიკურ სუბიექტს, ვისაც უკომპრომისო, მშვიდობიანი ბრძოლის გაგრძელების ნებისყოფა არ ეყო.

იძირება ბაზი, მარბაზი

პოლიტიკური კრიზისი კულმინაციას უახლოვდება. საზოგადოება დაძაბულ მოლოდინშია, რადგან მოვლენების ყველაზე მძიმე სცენარი განვითარების ალბათობა საკმაოდ მაღალია. ამასთანავე, ცხადია, რომ კრიზისი არ შეიძლება უსასრულოდ გაგრძელდეს. საქართველოს ამის ფუფუნება არ აქვს და მოსახლენი, ალბათ, მაინც უნდა მოხდეს. რაც მალე — მით უკეთესი, რადგან სახელმწიფოებრიობის ეროზია თვალსა და ხელს შუა ეროვნულ კატასტროფაში გადადის. საინტერესოა, რომ ჩინელები სიტყვებს (ცნებებს) „კრიზისი“ და „შესაძლებლობა“ ერთი და იმავე იეროგლიფით აღნიშნავენ, რითაც ბრძენი და დაკვირვებული ერის რეპუტაციას ნამდვილად ადასტურებენ. კარგი იქნება, თუ შექმნილ ვითარებას ამ გადასახედობა და განვიხილავთ. დასაწყისისთვის ურიგო არ იქნებოდა, გვეცადა, ადეკვატურად შეგვეფასებინა ის გარემო, რომელშიც ქვეყანა იმყოფება.

როგორი უნდა იყოს დათვი?

— ექსპერტები ამ ბედკრულ პლანეტაზე ორ ძირითად კატეგორიად იყოფიან. უმრავლესობას ტელეეკრანიდან ბუზის საკლავითაც ვერ მოაშორებ, მათი მთავარი ფუნქცია ამა თუ იმ გავლენიანი ჯგუფის ინტერესებიდან გამომდინარე საზოგადოებრივი აზრის ფორმირებაა; ამ დაკვეთას ისინი ალგზნებული შამანების ენერგიული მონაღინებით ასრულებენ. საქართველო ამ მოდგმის მიერ ერთ-ერთი ყველაზე დაზარალებული ქვეყანაა, მაგრამ არაინა სხვა ექსპერტებიც, რომელთა (საჯაროდ არცთუ ხშირად გამოთქმული) მოსაზრებების მოსმენა, გრძელვადიანი ტენდენციების ამოსაცნობად ფრიად სასარგებლოა. აშშ საგარეო-პოლიტიკური კურსის კორექტირებას წინ ყოველთვის ასეთი ადამიანების მიერ ახალი იდეების გახმოვანება უძღვის.

გრძელვადიანი ნეიტრალიტეტის და მისი რაიმე ფორმით ინსტიტუციონალიზირება დაფიქსირების აუცილებლობა გამოჰყავს. სხვა ამერიკელი ექსპერტი ჯეიმს ჯატრასი კი ავითარებს ამ აზრს და უკრაინის „ფინლანდიზაციის“ აუცილებლობაზე საუბრობს (ამ მოუქმელთა ტერმინით აღიწერება დასავლურ ლიბერლებზე ორიენტირებული ფინეთის განსაკუთრებული ურთიერთობა საბჭოთა კავშირთან სამხედრო ნეიტრალიტეტის პირობებში). „აღმოსავლეთის მიმართული ნატოს უსაფრთხო გაფართოების ზღვარი უკვე მიღწეულია. შემდგომში გაფართოება კი შეიძლება გაგრძელდეს, მაგრამ უსაფრთხო უკვე აღარ იქნება“, — წერს დიმიტრი ტრენინი, მოსკოვის „კარნეგი ცენტრის“ დირექტორი, რომელიც ხშირად ძალზე სერიოზული, ტრანსნაციონალური ძალების პოზიციას ახმოვანებს (ამ ექსპერტის კალიბრზე ირიბად მიანიშნებს ის ფაქტი, რომ მას, ერთადერთს პოსტ-საბჭოეთიდან, ინვევენ ისეთი წონიანი ორგანიზაციის, როგორცაა „ბილდერბერგის კლუბი“, მიერ ორგანიზებულ ღონისძიებებზე).

მადგენელთაგან შემდგარმა „რუსეთთან მიმართებაში განხორციელებული პოლიტიკის კომისიამ“, რომელსაც ხელმძღვანელობენ სენატორები გერი ჰარტი (დემოკრატი; კოლორადო) და ჩაკ შაგელი (რესპუბლიკელი; ნებრასკა), საკუთარი ხედვა შემდეგნაირად ჩამოაყალიბა: „ვამინგტონი არ უნდა ელოდეს, რომ იგი შეძლებს, განახორციელოს რუსეთის საზღვრებზე საკუთარი გავლენის ზონის შექმნის მცდელობა და ამავდროულად რუსეთთან კონსტრუქციული ურთიერთობები განავითაროს. ჩვენ არ ვთვლით, რომ მოცემულ მომენტში შეერთებული შტატების უსაფრთხოების ინტერესები მოითხოვენ უკრაინის და საქართველოს ნატოში გაწევრიანების დაჩქარებას“. ქართული პოლიტიკური აზრის ტიტანები (კაცმა რომ თქვას, „ტიტანიკები“), ალბათ, ამ შემთხვევაში იტყვიან, რომ ამერიკელი სენატორები და კონგრესმენებიც „გაზპრომმა“ იყიდა, მაგრამ რეალობა ცოტა სხვაგვარია.

და გააბრაზო, თორემ წინაპრების მიერ ბაზაიანდობული დათვი ისე გაგიტანს, შეიძლება ვერც შეამჩნიოს. ეს ყველაფერი უკვე იყო — ტორის პირველმა დარტყმამ ძირს დაგვადო, მეორემ — ხორცი მოგვავლიჯა და სისხლისგან დაგვცალა. რაღა ვქნათ, თვალმდებარეობები, მესამე, მომავლენებელ დარტყმას ველოდით?

ეს ძალიან ძველი (პრინციპში, მარადიული) თამაშია, ბრძოლა, რომელშიც ატლანტიკური (ანგლო-საქები) ამა თუ იმ სატელიტებთან ერთად კოალიცია, როგორც მგლებს ხროვა, ებრძვის კონტინენტურ დათვს (რუსეთს, ხანდახან — გერმანიას და სხვებს). დათვის პრობლემა ისაა, რომ ვერ ერთიანდებიან და თითოეული თავის ჭკუაზე დაბობია-ბობია, მგლებს პრობლემა კი — რომ დათვი არანორმალურად ძლიერი არსებაა, რომელსაც პირისპირ ვერ დაეჯახები. საქართველო კი მხოლოდ შექმნილ ნუკრია, ისეთი, როგორც ვაჟამ აღწერა.

მიშრალი ბოცმანის დღიურები

ეს სახალისო ზოლოგია ძალიან შორს წავიყვანს, მიუთმეტეს, რომ ტყეში ხანძარია, ანუ მსოფლიო ეკონომიკური კრიზისი. სუსტი სახელმწიფოებისთვის ამ შემთხვევაში მნიშვნელოვანია, საკუთარი მოქმედებები ძალიან ფრთხილად გათვალონ. სახელმწიფოს მდგომარეობა ამ დროს ძალიან ჰგავს გემის გაცურვას აისბერგებით სავსე აბობოქრებულ ზღვაში, რომლებიც ერთმანეთს ეჯახება და მიმართულებას იცვლის. აქ მნიშვნელოვანია, არა მხოლოდ აირჩიო სწორი კურსი, არამედ საჭიროების შემთხვევაში ფრიად მარჯვედ ატრიალო საჭე, შექმნილი მდგომარეობა არა მხოლოდ სტრატეგიულ გათვლას, არამედ უზადლო ტაქტიკურ ოსტატობასაც მოითხოვს. ის გადწყვეტილებები, რომელთაც მივიღებთ ამ წლებში (უკვე თვეებში), განსაზღვრავს ჩვენს ბედს მონავალი ათწლეულების განმავლობაში გლობალური საფინანსო სისტემის გარდაქმნისა და ახალი მსოფლიო წესრიგის (უფრო უნესრიგობის) ფორმირების შემდეგ. თავისი მნიშვნელობით ეს რაღაცით ჰგავს დროის მონაკვეთს „დიდი დეპრესიის“ მეორე მსოფლიო ომამდე, როდესაც ტაქტიკური ხასიათის გადაწყვეტილებებმა საგარეო და საშინაო პოლიტიკაში მათთვის არადადამახასიათებელი წონადატოვა შეიძინა.

საქართველო

გზურთ, გაგზიონაროთ თქვენი მოსაზრებები? დაგზიონაროთ: 38-41-97, ან მისი ელ.ფოსტა: info@geworld.net



გაშუქების გამო. ბერლუსკონის განცხადებით, ეს უკვე მესამე შემთხვევაა, როდესაც მისი მეუღლე ნინა-საარჩევნო პერიოდში მსგავს თემებზე იწყებს საუბარს პრესასთან, პრემიერი მიიჩნევს, რომ ლარიონ მისი პოლიტიკური ოპონენტების მახეში გაება. ცნობისათვის, სილივი ბერლუსკონისა და ვერონიკა ლარიონს 19 წლის ქორწინება აკავშირებთ. წყვილს სამი შვილი ჰყავს.

ბრიტანეთმა ტანკის საკონტაქტო შეწყვიტა

ბრიტანულმა კორპორაცია „ბიეი სისტემსმა“ „ჩელენჯერ 2“ ტანკის ტანკების წარმოება შეწყვიტა. კორპორაციამ ნიუკასლში, თელფორდში და შროფსმირში მდებარე ქარხნები დახურა და 5000 სპეციალისტი უმუშევარი დარჩა.

კორპორაციის ინფორმაციით, ამ გადაწყვეტილების მიზეზი ხელი-სუფლებისგან დაკვეთების არ არსებობაა. ინგლისელი სპეციალისტები აფრთხილებენ ბრიტანეთის მთავრობას, რომ სამომავლოდ სამხედროებს ახალი ტანკების ათვისება მოუწევთ, რომელთაც გერმანული ქვეყნები და შვედური სახალი ნაწილი ექნება. ბრიტანული სატანკო

ქარხნების დახურვამდე დიდი ბრიტანეთის თავდაცვის მინისტრმა ჯონ ჰატონმა განაცხადა, რომ უნდა გადაიხედოს შეიარაღება, ცოცხალი რეზერვები და ინვესტიციების ბალანსი თანამედროვე ტექნოლოგიებში. ზოგიერთი სამხედრო ექსპერტის აზრით, თანამედროვე ომებში მძიმე ტანკის გამოყენების საჭიროება თანდათან მცირდება.

ბერლუსკონის სოლი უკრაინა

სილივი ბერლუსკონის ცოლი განქორწინებას თხოვს. ვერონიკა ლარიონს განცხადებით, მან ეს გადაწყვეტილება საბოლოოდ მაშინ მიიღო, როდესაც შეიტყო, რომ მისი ქმარი ნეაპოლში 18 წლის გოგონას დაბადების დღეზე იმყოფებოდა.

მისივე განმარტებით, მას არ შეუძლია გააგრძელოს ცხოვრება ისეთ მამაკაცთან ერთად, რომელიც არასრულწლოვანი გოგონებითაა გატაცებული. როგორც პოპულარული იტალიური გამოცემები იუწყებიან, ლარიონ უკვე გააცნო თავისი გადაწყვეტილება ადვოკატს.

თავის მხრივ, 72 წლის პრემიერ-მინისტრმა, მილი-არდერმა სილივი ბერლუსკონიმ აღფრთოვანება და მწუხარება გამოთქვა აღნიშნული საკითხის მასმედიაში

ყველაფერი რიგზეა

მნიშვნელოვანია კიდევ ერთი რამ, უკრაინის მომავალზე ზემოთ გამოთქმული მოსაზრებები საქართველოზე ავტომატურად არ ვრცელდება. არც ის ვარიანტია გამორიცხული, რომ თეთრი სახლი უკრაინასთან დაკავშირებული პრობლემების დარეგულირებაზე („ფინლანდიზაციის“ გზით) წავიდეს და, ამასთანავე, საქართველოს კვლავ რუსეთთან დაპირისპირებული სახელმწიფოს ფუნქცია დააკისროს. ეს ვამინგტონს უფრო ფართო მანევრის შესაძლებლობას დაუტოვებს. ამ შემთხვევაში ჯერი საქართველოზე იქნება — დათანხმდება თუ არა იგი კვლავ ამ ფუნქციის შესრულებას? ვინ იქნება ამ დროს ხელისუფლებაში?



ამგვარად, გემი აისბერგებით სასეე ლია ზღვაშია. ტრიუმი წყლით ივსება, დაფლეთილია იალქნები, კორპუსის ნაწილი მოგლეჯილია, ეკიპაჟი და მგზავრები კი უმონყოლოდ სცემენ ერთმანეთს და დაუბნეული რევოლვერებიდან ჰაერში ისვრიან. რა მნიშვნელობა აქვს, ვინ დგას საჭესთან, იგი დაზიანებულია და აღარ ტრიალებს. გაუგებარია, სად არის კაპიტანი (ისევე დაიძალა?!), ისიც გაუგებარია, ვინ არის კაპიტანი, პრინციპში, ისიც — იყო თუ არა კაპიტანი საერთოდ. მთვრალი ბოცმანი (როგორ ფიქრობთ, ამ როლს გრიგოლ ვაშაძე მოუხდებდა?) იგლეჯს ზოლებიან მაისურს და მღერის (უფრო ღრიალებს) „კვარიაგა“. ისტერიულად კვიან ქალები და უახლოდ ილიძება კოკაინისგან აჩრდილად ქცეული შტურმანი. ორკესტრი უკრავს...ო, როგორ უკრავს ორკესტრი! გაურკვეველი ჯურის ჯუჯები ტრიუმფი იხანაილებენ ტვირთის ნარჩენებს, რომელთან ერთად მალევე ფსკერისკენ დაეშვებიან. ვილაც ჯერ კიდევ ეძებს სამაშველო რგოლს, ვილაც ღვინის (თუ რომის?) კასრზე კარტს თამაშობს. ახლოს მყოფი კრეისერები მზად არიან, ბოლო მოუღონ ამ ხომალდის განწეული აგონიას, როგორც კი დიდ ნაოსნობას საფრთხეს შეუქმნის. იქვე კონტრაბანდისტების ნავები ტრიალებენ და ნადირობენ ზანდუკებზე, რომელნიც გემიდან წყალში ცვივა. იუნგა კი ტირის, მაგრამ ამას არაფერია. არადა, ეს ჩვენი ხომალდია და სხვა არასოდეს გვექნება.

თეთ, რაც გინდათ; გნებავთ, წყალში გადაყარეთ არშემდგარი ეკიპაჟი კაპიტანთან ერთად (მანაც ვერ გაგიგეთ, სადაა), გნებავთ, დემოკრატიული წესით გადაარჩინეთ, მთავარია, ხომალდის გადაარჩინას დროზე შეუდგეთ. და, თუ არ შენუხდებით, ბოცმანს მეტი აღარ დაუსხათ.

საინტერესო ისტორიული ფაქტი: ძველ საბერძნეთში იმ ოჯახებში, რომლებშიც მამაკაცები თაობიდან თაობამდე პროფესიონალი მეზღვაურები ხდებოდნენ, ბიჭებს ცურვას განებდნენ არ ასწავლიდნენ. ეს შეგნებული არჩევანი იყო, ერთგვარი მსხვერპლი, რომელსაც კაპიტანი გემს სწივდა. ცხადი იყო, რომ ისინი ერთმანეთს ვერასოდეს გამოედებოდნენ, რაც უნდა მომხდარიყო. ბერძენი კაპიტნები, რომლებმაც ცურვა არ იცოდნენ, ანტიკური სამყაროს საუკეთესო მეზღვაურები იყვნენ.

აპილოგი დიალოგის ნაცვლად
ფრანგებს როდესაც სურთ, მაღალი სფეროებიდან კვლავ დედამიწაზე დაეშვან, ამბობენ: „ჩვენს ცხოვრებას დაუბრუნდეთ“. პარლამენტის თავმჯდომარე დავით ბაქრაძე გასულ კვირას კვლავ იმეორებდა სიტყვას „დიალოგს“ ყველა ბრუნვაში, მაგრამ მანაც არავინ ელაპარაკებოდა (ხალხო, ან დაინდეთ, ან თუთიყუში უყიდეთ, ის მაინც დაელაპარაკება). ბოლო ჩამოყალიბებული აზრის, რომელიც ამ პოლიტიკოსისგან მოვისმინეთ, შემ-

მარჯვნიდან მარცხნივ — ლევან ვეფხვაძე, დავით ბაქრაძე, დიმიტრი შაშკინი. ბაჩუკი ქარდავაც თუ დღეტევა, ხომ კარგი, თუ არა — პრობლემა არაა. ახლა სერიოზულად: ცხადია, რომ შეხვედრები ასეთი შემადგენლობით მიმდინარე კრიზისის დაძლევის თვალსაზრისით ისეთივე უაზრობაა, როგორც ნუგზარ ნიკოლაურის ვიზიტი დალაი-ლამასთან (საბრალო მოხუცი), მაგრამ სწორედ ამ შეხვედრებზე შეიძლება დაიწყოს ხელისუფლებისთვის სასურველი სცენარის გახმოვანება. საუბარი, სავარაუდოდ, შეეხება ვადაძედელ საპარლამენტო არჩევნებს (ნაკლები ალბათობით, რეფერენდუმს) და კონსტიტუციური ცვლილებების პაკეტს, რომელმაც სააკაშვილის ხელისუფლებაში დარჩენის ლეგალიზება უნდა მოახდინოს. დაუდასტურებელი ინფორმაციით (ძველად რომ იტყოდნენ, „ადგილებიდან“) საარჩევნო კომისიებში მკვეთრი გააქტიურება-სამზადისი შეინიშნება. თუმცა შესაბამისი გადაწყვეტილებების მიღება მხოლოდ ერთი (მმართველი) პოლიტიკური ძალის მიერ, როგორც ეს 7 ნოემბრის შემდეგ მოხდა, მეტად ნამგებია. სავარაუდოდ, მას წარმოაჩენენ როგორც „კონსტიტუციულ ოპოზიციასთან“ დიალოგის ნაყოფს.

ცხადია, ამ პირობებით არჩევნებიდან არაფერი გამოვა დღეს საპროტესტო აქციებში ჩართული, თუნდაც ერთი პოლიტიკური გაერთიანების მონაწილეობის გარეშე. აქ კი ჩვენ ვუახლოვდებით ეჭვს, რომელიც ბოლო ერთი თვეა, რუსთაველის გამზირს შავი ყორანით დასტრიალებს; ეჭვს იმის შესახებ, რომ რაღაც მომენტში (მაგალითად, ძალადობის ტალღის ფონზე მისი შეჩერების მოტივით) ერთ-ერთმა პოლიტიკურმა ძალამ შეიძლება ხელისუფლების თამაში ითამაშოს (თქვენ ვისზე იფიქრეთ? სიმართლე რომ ვთქვათ, მეც მათზე ვიფიქრე), თუმცა, შესაძლოა, ამ ეჭვის მიღმა რეალური არაფერი იდგეს და მის გაღვივებას მხოლოდ ხელი-სუფლება ცდილობდეს. მაგრამ, თუ ეს სიმართლეა, ხელისუფლებას არსებობის გახანგრძლივების შანსი (მხოლოდ შანსი და არა გარანტია) ნამდვილად მიეცემა, თუმცა, სტრატეგიული თვალსაზრისით, მის უკიდურესად მძიმე მდგომარეობაში ნამდვილად არაფერი შეიცვლება.

თუ გახსოვთ, 9 აპრილის წინ იყო ასეთი მონუმენტური ფორმატი „ქრისტიან-დემოკრატიები — ეროვნულ-დემოკრატიები — სასჯელაღსრულების მინისტრი“. გამორიცხული არაა, ამ შეხვედრებს დავით ბაქრაძეც შეუერთდეს. ალბათ, ამ ეპოქალურ ფაქტს მადლიერმა ერმა დიდი ფერწერული ტილო უნდა მიუძღვნას, რომლის დახატვა უმოწილესად ბატონ გოგი ოჩიაურს უნდა ვთხოვოთ (აბა, სხვას ვის?). რომელი სენატორების ტოგებსა და ლატიკულაებში (მარტივად რომ ვთქვათ, ზენრებში) სამშობლოს ბედზე დაფიქრებულნი,

მა ვინაა ახალი

მათიას იორში, ევროპის საბჭოს მონიტორინგის კომიტეტის ხელმძღვანელი:



დემონსტრაციების ჩატარება დემოკრატიის ნაწილია და ხალხს აქვს უფლება, გამოთქვას თავისი აზრი. მოხარული ვარ, რომ აქციები საქართველოში მშვიდობიანად მიმდინარეობს... მე არ ვარ დემონსტრაციების წინააღმდეგი, მაგრამ პრობლემები მოლაპარაკებების გზით უნდა გადაწყდეს.

გიორგი ანდრიასკა, „ქრისტიან-დემოკრატიული მოძრაობის“ ლიდერი:



იმედი გვაქვს, რომ „მიშა და ვარდების რევოლუცია“ არის მხოლოდ ერთეული უცხოელი პოლიტიკოსების და ფონდების კრძო პროექტი, ხოლო საერთაშორისო საზოგადოებისთვის არ არის სულ ერთი დემოკრატიის და სიტყვის თავისუფლება მომავალ საქართველოში.

ქეთი დოლიძე, რეჟისორი:



უცხოეთის სახელმწიფოების ელჩებს მოვუწოდებ, ნახონ ის კლიბი, რომელშიც ჩამოხვლია 155 ქართული სოფლის სახელი და ამის შემდეგ ჩვენ დავინახავთ, თუ როგორ გვიდგანან ისინი გვერდით. ქართველი ხალხი თავის ბედს თავად გადაწყვეტს და ჩვენ არავის ჭკუის სწავლება არ გვჭირდება.

რუსუდან შარაძე, გურამ შარაძის ქალიშვილი:



მე მაქვს ინფორმაცია, რომ გურამ შარაძის ე.წ. მკვლელის — ბართელის სიცოცხლე საფრთხის ქვეშაა. მე ვიცი, სააკაშვილი ამ ადამიანს ცოცხალს არ დატოვებს, რადგან მან ყველაზე უკეთ იცის სიმართლე.

სალომე ზურაბიშვილი, „საქართველოს გზის“ ლიდერი:



ხელისუფლება ბოლო დროს ცდილობს, საპარლამენტო არჩევნების დანიშვნის იდეა შემოგვაპაროს და სააკაშვილმა პრეზიდენტობა გაიხანგრძლივოს, მაგრამ ეს მაცდური და გაყალბების გზაა, ამიტომ გაფრთხილებთ, ამ წინადადებაზე შეცდომაში არ შევიყვანოთ.

ნინო ბურჯანაძე, „დემოკრატიული მოძრაობა — ერთიანი საქართველოს“ ლიდერი:



ამ ხელისუფლებას არასდროს სურდა დემოკრატიული რეფორმების განხორციელება, რადგან დემოკრატიის ყოველთვის ეშინოდა. ის, რაც მოხდა ქვეყანაში და აგვისტოს შემდეგ ქვეყანა თავზე რომ ჩამოგვეწვრა, არ ეპატიება და არც ვაპატიებ სააკაშვილს. ჩვენ ყველანი ვიდგებით ერთად, სანამ საჭირო იქნება და გავუშვებთ სააკაშვილს.

დიმიტრი მონიაკა

ტარიელ გაგნიძე:

კეთილგონიერ ურთიერთობა აუცილებლად აღდგება, ეს ჩვენს მომავალს სჭირდება

28 აპრილს მოსკოვში, რუსეთის მეცნიერებათა აკადემიის რუსეთის ისტორიის ინსტიტუტში, გაიმართა მრგვალი მაგიდა თემაზე „რუსეთისა და საქართველოს სამეცნიერო საზოგადოებრიობის წარმომადგენლები ორი ხალხის საერთო ბედის შესახებ“. რუსული მხარის ინიციატივით ორგანიზებული ეს შეხვედრა იყო გამომხატველი რუსეთის ფედერაციის პრეზიდენტის დიმიტრი მედვედევის წერილზე, რომელიც მან ქართული არასამთავრობო ორგანიზაცია „ისტორიული მემკვიდრეობის“ წარმომადგენლებს 27 მარტს გამოუგზავნა მათივე მიმართვის პასუხად.



დიპლომატიური ურთიერთობებიც განწყვეტილია. პოლიტიკური მიზნების ნუჩაგულრ-მავდებით, მაგრამ ვიტყვი, რომ ურთიერთობების გაფუჭების გასამართლებლად ურცხვად იყენებენ ისტორიის ფალსიფიკაციას. ასეთ ვითარებაში ჩვენმა საზოგადოებამ თავისი ინიციატივით დაიწყო რუსეთ-საქართველოს ურთიერთობების ამსახველი ისტორიული დოკუმენტების სისტემატიზაცია და კრებულად გამოცემა, ამავე დროს ჩვენი საქმიანობის შესახებ წერილით მივმართეთ ბატონ მედვედევს და ვისურვეთ, რუსული მხარეც ჩაბმულიყო ამ პროცესში.

მრგვალ მაგიდას რუსი მეცნიერების მიწვევით საქართველოდან ესწრებოდნენ არასამთავრობო ორგანიზაცია „ისტორიული მემკვიდრეობის“ წარმომადგენლები — ამ ორგანიზაციის დამფუძნებელი და თავმჯდომარე ტარიელ გაგნიძე, „ისტორიული მემკვიდრეობის“ საზოგადოებრივი საბჭოს წევრები: ფილოსოფიის მეცნიერებათა დოქტორი, მოსკოვის სახელმწიფო უნივერსიტეტის კურსდამთავრებულითა საქართველოს ასოციაციის პრეზიდენტი, პროფესორი შოთა კვიციანი და პოლიტიკურ მეცნიერებათა დოქტორი, საქართველოს უროვნულ და სოციალურ ურთიერთობათა აკადემიის ვიცე-პრეზიდენტი, რუსეთის სოციალურ მეცნიერებათა აკადემიის აკადემიკოსი, პროფესორი ალექსანდრე ჭაჭია, აგრეთვე, ეკონომიკის მეცნიერებათა დოქტორი, 1993-95 წლებში საქართველოს ელჩი რუსეთში, პროფესორი ვალერიან ადვაძე.

რეკლამების ცენტრის უფროსი მეცნიერ-თანამშრომელი ნიკოლოზ სილავეცი, ისტორიის მეცნიერებათა დოქტორი, რუსეთის ისტორიის ინსტიტუტის რუსეთის ხალხთა ისტორიისა და ეროვნებათაშორისი ურთიერთობის ცენტრის ხელმძღვანელი ვადიმ ტრეპალოვი.

მრგვალი მაგიდის მუშაობას უძღვებოდა ისტორიის მეცნიერებათა დოქტორი, მოსკოვის სახელმწიფო უნივერსიტეტის კურსდამთავრებულითა საქართველოს ასოციაციის პრეზიდენტი, პროფესორი შოთა კვიციანი და პოლიტიკურ მეცნიერებათა დოქტორი, საქართველოს უროვნულ და სოციალურ ურთიერთობათა აკადემიის ვიცე-პრეზიდენტი, რუსეთის სოციალურ მეცნიერებათა აკადემიის აკადემიკოსი, პროფესორი ალექსანდრე ჭაჭია, აგრეთვე, ეკონომიკის მეცნიერებათა დოქტორი, 1993-95 წლებში საქართველოს ელჩი რუსეთში, პროფესორი ვალერიან ადვაძე.

„საქართველო და მსოფლიომ“ ამ მრგვალი მაგიდის ერთ-ერთ მონაწილეს, არასამთავრობო ორგანიზაცია „ისტორიული მემკვიდრეობის“ თავმჯდომარეს ტარიელ გაგნიძეს სთხოვა, მოსკოვში გამართული ფორუმის შესახებ მოეთხრო.

— ბატონო ტარიელ, მართალი გითხრათ, ქართული საზოგადოების გაოცება გამოიწვია თქვენი ორგანიზაციის წარმომადგენელთა წერილის მიმართ რუსეთის პრეზიდენტის განსაკუთრებული ყურადღება. საპასუხო წერილიც მალევე მიიღეთ. თქვენსა და დიმიტრი მედვედევის წერილებში გამოთქმული სურვილები ასე ოპერატიულად რეალიზების მოლოდინი, ალბათ, ნაკლებად იყო რუსეთ-საქართველოს დღევანდელი ურთიერთობიდან გამომდინარე, თუმცა, ფაქტის წინაშე ვდგავართ — ამ მიმონერტიდან ზუსტად ერთი თვის შემდეგ მოსკოვში შეხვედრა გაიმართა და სწორედ ამ საკითხებზე იმსჯელეთ, რაც ასევე ძალიან აქტუალურია ქვეყნისთვის, მით უმეტეს, დღეს...

— სწორად შენიშნეთ, საკითხები, რომლებზეც მოსკოვში გამართული მრგვალი მაგიდის მონაწილეებმა ვიმსჯელეთ, დღეისათვის მართლაც ფრიად აქტუალურია. ამ დიალოგს კიდევ უფრო მეტი მნიშვნელობას სძენს ის ფაქტი, რომ იგი გაიმართა რუსეთ-საქართველოს უკიდურესად გართულებული სახელმწიფოებრივი ურთიერთობების ფონზე, იმ ფონზე, როცა ჩვენს ქვეყნებს შორის

ყველასთვის ცნობილია რუსეთის ხელმძღვანელობის პრინციპული პოზიცია — ის კატეგორიულ უარს აცხადებს საქართველოს ხელისუფლებასთან და პირადად საქართველოს პრეზიდენტთან რაიმე სახის დიალოგზე.

ასეთ ვითარებაში რუსეთის პრეზიდენტმა ჩვენს მიმართვაზე ძალიან გულთბილი და კეთილგონიერი პასუხი გამოგვიგზავნა. იგი ამ წერილში, სხვა მოსაზრებებთან ერთად, გამოთქვამდა სურვილს, რომ რუსი მეცნიერები გაიზარებდნენ და მხარს აუბამდნენ ჩვენს ინიციატივას. სწორედ ამ გამოხატულების გაგრძელება იყო 28 აპრილს მოსკოვში გამართული მრგვალი მაგიდა. განსაკუთრებით აღსანიშნავია, რომ ეს შეხვედრა და დიალოგი გაიმართა რუსეთის მეცნიერებათა აკადემიის მოწვევითა და ინიციატივით. საქართველოს მხრიდან, მოგეხსენებათ, ჩემთან ერთად ამ დიალოგში მონაწილეობდნენ პროფესორები: შოთა კვიციანი, ალექსანდრე ჭაჭია და ვალერიან ადვაძე. რუსეთის მხარეც საკმაოდ წარმომადგენლობითი და ავტორიტეტული მეცნიერებით დაგვივხვდა. დიალოგის დროს იგრძნობოდა, რომ ისინი შეხვედრისთვის კარგად იყვნენ მომზადებული. მათი სულისკვეთებითა და განწყობით ასევე კარგად ჩანდა, რომ ეს არ იყო მხოლოდ დიალოგი დიალოგისთვის და განსახილველი თემით გულწრფელად იყვნენ დაინტერესებულნი.

აუცილებლად აღნიშვნის ღირსია, რომ ისტორიული პროცესების ცალკეული პირობების ნება-სურვილისამებრ ინტერპრეტაციას ისინი საკმაოდ მტკიცეულად განიცდიდნენ. ჩემი გაოცება და, ამავე დროს, აღფრთოვანება გამომიწვია მათმა სიღრმისეულ-

მა ცოდნამ საქართველოს ისტორიის ყველა ნიუანსისა.

აქვე მინდა, ხაზი გავუსვა, რომ ეს არ იყო დისკუსია, ეს იყო დიალოგი, რომელიც შეეხებოდა ჩვენი საერთო ისტორიის, რეალური ისტორიის წარმოჩენის საკითხებს. ვიმსჯელეთ, თუ რა უნდა გაკეთდეს საზოგადოებამ დეისტორიის ობიექტურად მიტანისათვის და არა ინტერპრეტირებად, როცა პოლიტიკური მოტივებით ხდება ისტორიული ფაქტების დამახინჯება. ეს არა მარტო საქართველოს, რუსეთის პრობლემაც არის. რუსი მეცნიერების გამოვლენაში აშკარად იგრძნობოდა, რომ ისინი შეხვედრისთვის არაა ბოლო დროს განვითარებული ტენდენციებით.

— თუკი ასეთი შეხვედრები არიან, რატომ არ უნდა აშკარა წინააღმდეგობას ისტორიის ფალსიფიკაციას? მოგეხსენებათ, დღეს, ალბათ, ნაკლებად, მაგრამ საბჭოურ წლებში სწორედ ისტორიის ინსტიტუტში ან მისი მეთვალყურეობით ქვეყნდებოდა ისტორიოგრაფიასთან დაკავშირებული პუბლიკაციები, ბროშურები, წიგნები და ა.შ. ამის შესახებ თუ ისაუბრეთ და მათ რა პოზიცია აქვთ?

— ვერ დაგეთანხმებით, რომ უმთავრესად ამ ინსტიტუტში მზადდებდა ეს ყველაფერი. როგორც წესი, ასეთი პუბლიკაციები, ისტორიის ფალსიფიკაციას ვგულისხმობ, მზადდება ძალიან ვიწრო წრეში ე.წ. ისტორიკოსების მიერ, რომელთაც კარგად უხდინან და რომელთაც პროფესიული და მოქალაქეობრივი ღირსება ნაკლებად აწუხებთ. ფალსიფიკაციას საკმაოდ ორგანიზებული ხასიათი აქვს, ეს არ ხდება სპონტანურად და არ არის კერძო პირის ან კერძო სტრუქტურის ინიციატივა. ამის წინააღმდეგ ორგანიზებული პასუხი აქამდე არ ყოფილა. ჩვენი მცდელობა პირველი ნაბიჯია, რათა ისტორიის ფალსიფიკაციას დაეწინააღმდეგოს და იმ პროცესების წინააღმდეგობა შევუქმებთ.

— ბარემ აქვე ჩაგვიკითხებით. „ისტორიულმა მემკვიდრეობამ“ უკვე გამოსცა წიგნი, ჩემი აზრით, ძალიან მნიშვნელოვანი კრებული, რომლებშიც სწორედ ისტორიული დოკუმენტების სისტემატიზაცია მოახდინეთ, ე.ი. პრაქტიკული ნაბიჯები უკვე გადაიდგა. ეს კრებულები ხომ არ ჩაიტანეთ მოსკოვში და ხომ არ იგვემუშავებთ მსგავსი კრებულების რუსულად გამოცემაზე?

— რა თქმა უნდა, ნავილეთ და დიდი მოწონებაც დაიმსახურა. ბუნებრივია, რუსულადაც გამოიცემა ანალოგიური მასალები, მაგალითად, „ქართლის ცხოვრება“, რომელიც საქართველოს მათიანა და რუსი მეცნიერებისთვის ნაკლებად ხელმისაწვდომია, რადგან რუსულად არ გამოცემულა. დადგა საკითხი, რომ „ქართლის ცხოვრება“ რუსულად ვთარგმნოთ და გამოვცეთ. გარდა ამისა, შევისწავლით და საზოგადოებრიობას გავაცნობთ რუსეთში სხვადასხვა დროს მოღვაწე ქართველებს, გაშუქდება მათი საქმიანობა და როლი

ქართველოს ურთიერთობის ობიექტურად გაშუქებით, ძალიან მნიშვნელოვანია. ისტორიული პროცესები ისე უნდა აისახოს, როგორც ეს სინამდვილეში იყო და არა — პოლიტიკური კონიუნქტურისთვის. ამისათვის ჩვენ მიზნად დავისახეთ რამდენიმე კონკრეტული ნაბიჯის გადადგმა, რათა პროცესი უფრო სიღრმისეული გახდეს და შეუქცევადი ხასიათი მიიღოს, რაც მთავარია, შედეგი გამოიღოს იმ თვალსაზრისით, რომ ფართო საზოგადოებრიობა გავცნოს სინამდვილეს ისტორიული პროცესების შესახებ, კონკრეტულად კი, რუსეთ-საქართველოს ურთიერთობის ისტორიის შესახებ.

— ბატონო ტარიელ, ურთულეს საქმეს შეეჭიდეთ. წლების მანძილზე ინტერპრეტირებული მოვლენების რეალურ კალაპოტში მოქცევა და მით უფრო ფართო საზოგადოებისთვის გაცნობა არცთუ მცირე ძალისხმევას მოითხოვს. თქვენ კონკრეტული ნაბიჯები ახსენეთ, იქნებ, ჩვენც გავგიმზილოთ, როგორ, რა გზებით აპირებთ ამ მიზნის მიღწევას?

— მრგვალი მაგიდის მონაწილეები შევთანხმდით, რომ ამ მიზნების მისაღწევად უნდა დავარსოთ პერიოდული გამოცემა. ეს იქნება ბეჭდური ან ელექტრონული გამოცემა, ალბათ, უპირაწია, — ორივე ერთად. პერიოდულობას განსაზღვრავთ. ყოველკვარტალურად რომ იყოს, უკვე დიდი საქმე გაკეთდება. ამაში ერთობლივი კვლევის შედეგებიც აისახება და ჩვენი არასამთავრობო ორგანიზაციის — „ისტორიული მემკვიდრეობის“ მუშაობის შედეგებიც გაშუქდება. პირადად უნდა ვთქვათ, რომ თქვენსა და ჩვენს დაკავშირებული მასალებიც გამოქვეყნდება.

— თქვენი ნათქვამითაც დასტურდება, რომ ისტორიის ფალსიფიკაცია ამ საქმით დაინტერესებული ადამიანებისთვის სასურველი ნაყოფი არ გამოიღო და ქართველი რუსი ხალხების ურთიერთობაში ბზარი ვერ გააჩინა...

— საბედნიეროდ, ჯერჯერობით, მხოლოდ ჯერჯერობით, მაგრამ, თუ ეს პროცესი გაგრძელდა და არ შეეწყინა-აღმდეგეთ, ბოლოს და ბოლოს, ბზარიც გაჩნდება და უარესობისკენ ცვლილებების შეჩერება, შესაძლოა, ვეღარც შევძლოთ. ვერ დამისახელებთ ფაქტს, როცა ორი ხალხის მტრობას ან ერთისთვის მოეტანოს სიკეთე, ან მეორისთვის.

ჩვენ ყურადღებით უნდა დავაკვირდეთ ერთ რამეს: ხომ არაერთი ფაქტი ვიცით, როცა გუშინდელი მოკავშირეები მოსისხლე მტრებად გადავიდებოდნენ ერთმანეთს. როცა ორი სახელმწიფო მოკავშირედ გვევლინება, ამას საერთო ინტერესები უდევს საფუძვლად, მაგრამ პრაქტიკა გვიჩვენებს, რომ ინტერესები ხშირად იცვლება და ამას საუკუნეები არ სჭირდება. მაგალითი ბევრია. მაგრამ ახლა სხვა მაგალითი ვნახოთ: რაც რუსეთსა და საქართველოს შორის სამოკავშირეო ხელშეკრულება გაფორმდა, ორ საუკუნეზე მეტი გავიდა და მთელი ამ

რუსეთის ისტორიაში. ცალკე კვლევის საგანია საბჭოთა და პოსტსაბჭოთა პერიოდი, რამ გამოიწვია ასეთი მკვეთრი გაუარესება ჩვენს სახელმწიფოებს შორის და რა შედეგები მოგვცა ამათგან ჩვენს გუშინდელი დღეა და ბრმა უნდა იყო, ვერ ხედავდნენ, სადამდე მიგვიყვანა მეზობელთან შუღლმა და მტრობამ.

ქართულ მასმედიას რომ გადავლოთ თვალი, განსაკუთრებით, ტელევიზიით ისეთ სურათს გვიხატავენ, თითქოს დედამის ცენტრი ჩვენ ვიყოთ და მსოფლიო პროცესები ჩვენ ირგვლივ ტრიალებდეს. ეს რომ ასე არ არის, ნათელია. ჩვენი საქმე ჩვენ უნდა გავაკეთოთ, სხვა ჩვენთვის თავს არ შეინუხებს.

— მრგვალი მაგიდის გარდა, ალბათ, სხვა შეხვედრებიც გეგმიანობათ. როგორ გხვედბოდნენ და რა დამოკიდებულებაა საქართველოსა და ქართველობის მიმართ?

— ჩემს პირად მაგალითზე დავრწმუნდი, რომ მოსკოვში ანტიქართული განწყობა არ არსებობს. ამ 5-6 დღის მანძილზე ძალიან ბევრ ადამიანთან მიქონდა ურთიერთობა, როგორც მეცნიერებთან, ისე სხვებთან და არ შემხვედრია არც ხანდაზმული და არც ახალგაზრდა, ვინც ანტიქართული განწყობა აქვს და ქართველებს ამრეზით უყურებს. ამას გაფრთხილება და შენარჩუნება სჭირდება.

— თქვენი ნათქვამითაც დასტურდება, რომ ისტორიის ფალსიფიკაცია ამ საქმით დაინტერესებული ადამიანებისთვის სასურველი ნაყოფი არ გამოიღო და ქართველი რუსი ხალხების ურთიერთობაში ბზარი ვერ გააჩინა...

— საბედნიეროდ, ჯერჯერობით, მხოლოდ ჯერჯერობით, მაგრამ, თუ ეს პროცესი გაგრძელდა და არ შეეწყინა-აღმდეგეთ, ბოლოს და ბოლოს, ბზარიც გაჩნდება და უარესობისკენ ცვლილებების შეჩერება, შესაძლოა, ვეღარც შევძლოთ. ვერ დამისახელებთ ფაქტს, როცა ორი ხალხის მტრობას ან ერთისთვის მოეტანოს სიკეთე, ან მეორისთვის.

ჩვენ ყურადღებით უნდა დავაკვირდეთ ერთ რამეს: ხომ არაერთი ფაქტი ვიცით, როცა გუშინდელი მოკავშირეები მოსისხლე მტრებად გადავიდებოდნენ ერთმანეთს. როცა ორი სახელმწიფო მოკავშირედ გვევლინება, ამას საერთო ინტერესები უდევს საფუძვლად, მაგრამ პრაქტიკა გვიჩვენებს, რომ ინტერესები ხშირად იცვლება და ამას საუკუნეები არ სჭირდება. მაგალითი ბევრია. მაგრამ ახლა სხვა მაგალითი ვნახოთ: რაც რუსეთსა და საქართველოს შორის სამოკავშირეო ხელშეკრულება გაფორმდა, ორ საუკუნეზე მეტი გავიდა და მთელი ამ

დღე, როგორც ანგეორო მოგაზალი შესვლა!

სამი დღეც, და აღინიშნება მეორე მსოფლიო ომში ფაშისტურ გერმანიაზე გამარჯვების 64-ე წლისთავი, გამარჯვებისა, რომლის მნიშვნელობა კაცობრიობის ისტორიაში უდიდესია. ომი, უწინარეს ყოვლისა, ბრძოლაა სისტემებისა, რომლებიც ამოქმედდებიან ადამიანურ, ეკონომიკურ და ტექნოლოგიურ რესურსებს, ტერიტორიული სიდიდე კი მეთაურის სიზოვანია.

ომის წარმოების თვალსაზრისით, დიდად ის ქვეყანა, რომელსაც აქვს განვითარებული ეკონომიკა, ფლობს მონიშნულ ტექნოლოგიებს, მნიშვნელოვან ადამიანურ რესურსებს და ბაზას პროდუქტების საწარმოებლად.

„დიდი ძლიერია, პატარა — სუსტი“. ეს რომ მართალი იყოს, გერმანია 1941 წელს სსრკ კავშირზე თავდასხმისას ომის დაწყებისთანავე დამარცხებისთვის იყო განწირული.

მართალია სუსტი და ურესურსო იყო გერმანია ამ პერიოდისთვის?

მოვუსმინოთ გერმანიის ეკონომიკის ცნობილ მკვლევარს პანს კერლს:

„ომმა დასავლეთში (საფრანგეთისა და მისი მოკავშირეების წინააღმდეგ) მკვეთრად შეცვალა გერმანიის სამხედრო-ეკონომიკური ვითარება. უწინარეს ყოვლისა, მნიშვნელოვნად გაუმჯობესდა მდგომარეობა ნედლეულის თვალსაზრისით. ნორვეგიამ, პოლანდიამ, ბელგიამ და, უმთავრესად, საფრანგეთმა თავიანთი ნავსადგურებში ომის პირველი 7 თვის მანძილზე დააგროვეს სტრატეგიული ნედლეულის უდიდესი მარაგი — ლითონი, სანკვავი, რეზინი, საფეიქრო მრეწველობისთვის საჭირო

ნედლეული და სხვ., რაც გერმანიის ხელში აღმოჩნდა სამხედრო აღაღის სახით. ლითონისა და ფოლადის წარმოების ბაზა მნიშვნელოვნად გაფართოვდა იმით, რომ პოლანდიის, ბელგიის, საფრანგეთისა და პოლონეთის ქვანახშირის თითქმის დაუზიანებელი მალაროები ხელთ ვიგდეთ. გერმანიას უნიკალური საშუალება მიეცა, განვითარებინა თავისი ეკონომიკა დაპყრობილი ქვეყნების სამრეწველო სანარმოების ხარჯზე. მუშახელის თვალსაზრისით, მდგომარეობა სოფლის მეურნეობაში გაუმჯობესდა იმის წყალობით, რომ ამ დარგში სამუშაოდ მიაღწიეს ერთი მილიონი პოლონელი სამხედრო ტყვე, ხოლო მრეწველობაში მუშახელის ნაკლებობა ფრანგი სამხედრო ტყვეების ხარჯზე იქნა კომპენსირებული. სამხედრო ტყვეების რაოდენობა იმდენად დიდი იყო, რომ ყველა მათგანის გერმანიაში დასაქმება შეუძლებელი შეიქნა და ასობით ათასი პოლანდიელი და ბელგიელი სამხედრო ტყვე სამშობლოში დააბრუნეს.

ამასთან, თვითონ გერმანიას ჰქონდა ქვანახშირისა და ლითონის საკუთარი მარაგი. რუმინეთის ფაშისტურ ბლოკში გაერთიანების შემდეგ გერ-

მანიისთვის მისანდომი გახდა ამ ქვეყნის ნავთობისა და ქვანახშირის საბადოები, აგრეთვე, ის, რომ დიდი ბრიტანეთი და აშშ, პრაქტიკულად, შეუზღუდავად ვაჭრობდნენ გერმანიასთან სტრატეგიული ნედლეულითა და ტექნიკით, ორმაგი დანიშნულების საქარხნო მოწყობილობით. ამდენად, რაიხი სულაც არ იყო ეკონომიკური სისუსტის განსახიერება.

ნედლეული ღირებულებების სახით გერმანიის წარმოდგენა ყალბი შტამპია, რომელსაც საერთო არაფერი აქვს რეალობასთან.

რაიხის სამრეწველო პოტენციალი ბევრად აჭარბებდა საბჭოთა კავშირისას. გერმანიის ეკონომიკა მსოფლიოში ერთ-ერთი უძლიერესი იყო. დავუმატოთ ამას ავსტრიის ქარხნები, სუდეთის ოლქის მაღალგანვითარებული სამრეწველო კომპლექსი, ოკუპირებული ქვეყნების მრეწველობა, რომელიც გერმანიის დაკვეთებს ასრულებდა, აგრეთვე, იტალიაც — შიტლერის ერთ-ერთი მოკავშირე, რომელიც მსოფლიოში ერთ-ერთი ყველაზე უფრო განვითარებული ქვეყანა იყო და, შეიძლება ითქვას, რომ ამით დაიხატება იმდენივე დიდი ფაშისტური გერმანიის საომარი მზაობის სრულ სურათი.

ახლა ადამიანური რესურსებიც განვიხილოთ. 1941 წლისთვის საბჭოთა კავშირის მოსახლეობა 196.7 მილიონი იყო, რაიხში — დაახლოებით 80 მილიონი. სსრკ კავშირის ადამიანური პო-



ტენციალი გერმანიისას 2.46-ჯერ სჭარბობდა. ომის განმავლობაში სსრკ კავშირმა თავის შეიარაღებულ ძალებში 34.476.700 კაცი გაიწვია, გერმანია — 21.107.000, ანუ სსრკ კავშირზე მხოლოდ 1.63-ჯერ ნაკლები. დანარჩენი მისამოკავშირებმა შეაფასეს.

1941 წლის ნოემბრისათვის საბჭოთა კავშირმა თავისი ტერიტორიის ყველაზე უფრო განვითარებული ნაწილი დაკარგა, რომელიც, ამასთან, ყველაზე უფრო კომპლექტურად დასახლებული რეგიონი იყო.

ქვეყნის რესურსების პოტენციალი მკვეთრად შემცირდა, მტრისა — მკვეთრად გაიზარდა. ფაშისტური ბლოკის უპირატესობა ტოტალური გახდა. სსრკ კავშირის მოკავშირეთა დახმარება კი სულაც ვერ ახერხებდა დანაკარგების კომპენსირებას. მეორე ფრონტი მხოლოდ მაშინ გაიხსნა, როცა გერმანიის დამარცხება გარდაუვალი იყო.

მაშ, რის ხარჯზე გავიმარჯვეთ? რაშია ჩვენი გამარჯვების საიდუმლო?

ომი, როგორც ითქვა, უწინარეს ყოვლისა, სისტემების ბრძოლაა. სისტემას კი ელიტა მართავს.

ომში გამარჯვა სისტემამ, რომელმაც შეძლო, დაერაზმა

ხალხი, რომელმაც შეძლო, უმძიმეს პირობებში მოეხდინა ქვეყნის რესურსების მობილიზება, მიაღწია იმ დროისათვის მონიშნულ იარაღის წარმოების არნახულ ტემპებს, უზრუნველყო ფრონტი საკვებით, ტანსაცმლით, მედიკამენტებით და ყველა სხვა აუცილებელით. სისტემამ შეძლო, გადაენწყვიტა უპრეცედენტოდ რთული ამოცანა — მრეწველობა გაეხიზნა ურალს იქით უმოკლეს დროში და გადაჭრა კიდევ მრავალი სხვა ზეამოცანა — სამეურნეო, მმართველობითი, სამეცნიერო-ტექნიკური. ყოველივე ამის აღიარება სრულიად ადამიანურად გაიზარდა. ფაშისტური ბლოკის უპირატესობა ტოტალური გახდა. სსრკ კავშირის მოკავშირეთა დახმარება კი სულაც ვერ ახერხებდა დანაკარგების კომპენსირებას. მეორე ფრონტი მხოლოდ მაშინ გაიხსნა, როცა გერმანიის დამარცხება გარდაუვალი იყო.

მაშ, რის ხარჯზე გავიმარჯვეთ? რაშია ჩვენი გამარჯვების საიდუმლო?

ომი, როგორც ითქვა, უწინარეს ყოვლისა, სისტემების ბრძოლაა. სისტემას კი ელიტა მართავს.

ომში გამარჯვა სისტემამ, რომელმაც შეძლო, დაერაზმა

ხალხი, რომელმაც შეძლო, უმძიმეს პირობებში მოეხდინა ქვეყნის რესურსების მობილიზება, მიაღწია იმ დროისათვის მონიშნულ იარაღის წარმოების არნახულ ტემპებს, უზრუნველყო ფრონტი საკვებით, ტანსაცმლით, მედიკამენტებით და ყველა სხვა აუცილებელით. სისტემამ შეძლო, გადაენწყვიტა უპრეცედენტოდ რთული ამოცანა — მრეწველობა გაეხიზნა ურალს იქით უმოკლეს დროში და გადაჭრა კიდევ მრავალი სხვა ზეამოცანა — სამეურნეო, მმართველობითი, სამეცნიერო-ტექნიკური. ყოველივე ამის აღიარება სრულიად ადამიანურად გაიზარდა. ფაშისტური ბლოკის უპირატესობა ტოტალური გახდა. სსრკ კავშირის მოკავშირეთა დახმარება კი სულაც ვერ ახერხებდა დანაკარგების კომპენსირებას. მეორე ფრონტი მხოლოდ მაშინ გაიხსნა, როცა გერმანიის დამარცხება გარდაუვალი იყო.

გამორეცხვა, რომელიც გაუნათლებელმა და უნიჭო ხრუშჩოვმა დაიწყო. ამიტომაც, რომ ჯერ კიდევ ბევრს სჯერა, რომ იყო 100 მილიონი რეპრესირებული, 40 მილიონი ნამეზული ტყვეთა ბანაკებში და 40 მილიონი ომში დაღუპული! და არ სჯერათ, რომ ამ გამარჯვების შემოქმედი იყო ხალხი და მისი მათგანზე გეგმიური ელიტა სტალინის მეთაურობით.

„სამშობლოსთვის! სტალინისთვის!“ (ჯარულ ადგილზე არ წარმოქმნილა.

გამარჯვების დღეს, 9 მაისს, ჩვენ ყველამ — დიდმა და პატარამ, ქედი უნდა მოვიხაროთ იმ ვეტერანების წინაშე, რომლებმაც თავგანწირვისა და გამირობის ფასად გადაარჩინეს თაობები, იხსნეს მსოფლიო ფაშისმის უღლისაგან, ყველამ ქედი უნდა მოვიხაროთ უმალღესი მხედართმთავრის წინაშე, რომლის მიერ შექმნილი ქვეყნისა და პირადი ხელმძღვანელობის გარეშე ჩვენი გამარჯვება შეუძლებელი იქნებოდა.

9 მაისი ის დღეა, როცა ყველამ, დიდმა და პატარამ, უნდა გავიმეოროთ სიტყვები, რომლებითაც უმალღესი მთავარმართლის ყველა ბრძანება მთავრდებოდა:

„სამარადისო დიდება გმირებს, რომლებიც დაეცნენ სამშობლოს თავისუფლებისა და დამოუკიდებლობისათვის ბრძოლაში!“

„ჩემი არს შურისგება და მევე მივბო“

1945 წლის იანვარში გერმანულ ქალაქ კილის მიმართულებით დანციგის ყურიდან დიდი სიჩუმისა და იღუმალების ფონზე გავიდა სამგზავრო ლაინერი „ვილჰელმ გუსტლოვი“. ხომალდს გერმანული სამხედრო გემებისა და 6 წყალქვეშა ნავის მთელი არმადა იცავდა. ხომალდზე იმყოფებოდა დაახლოებით 10 000 მგზავრი — ფაშისტური გერმანიის ნაღები საზოგადოება. მათ შორის იყვნენ ჰაულაიტერები, ნარჩევი ესესელი ოფიცრები, გერმანული წყალქვეშა ნავების 70 მომზადებული ეკიპაჟი, ქალთა ბატალიონი — 400 ქალი და კიდევ მრავალი სხვა, რომელთაც საკონცენტრაციო ბანაკებში რამდენიმე მილიონი სამხედრო ტყვე და ინტერნირებული მოქალაქეები აწამეს.

ეს თარიღი მუდამ უნდა გვახსოვდეს! და აი, რატომ:

ბიბლიაში წერია: „ჩემი არს შურისგება და მევე მივბო“. ღმერთმა არ აპატია ფაშისტებს აღმოსავლეთ ევროპაში რამდენიმე მილიონი ადამიანის წამებით სიკვდილი. ამ წადისტებს უბრალოდ რომ დაეხვრიტათ ეს ადამიანები, ბევრად უფრო ჰუმანური იქნებოდა, ვიდრე მათი შიმშილით, წამებითა და გაზის კამერებში განადგურება.

და ამ ფაშისტებმა ნაძარცვი ოქროს მარაგითურთ შინ დაბრუნება გადაწყვიტეს. უფალმა მათ დასასჯელად ლეგენდარული წყალქვეშა მეთაური ალექსანდრე მარინესკო გამოგზავნა. მისი წყალქვეშა ნავი „С-13“ დანციგის პორტიდან 15 კილომეტრში ფსკერზე გა-

რინდულიყო და თავის დროს ელოდებოდა. როცა ნავის ბორტზე გერმანული ესკადრა შენიშნეს, მიხვდნენ, რომ დიდი სამიზნე უახლოვდებოდათ. მარინესკოს სუბმარინა ახლოს მიტურდა და გაჩერდა. გერმანელები ვერაფერს მიხვდნენ. ისინი ვერასდროს იფიქრებდნენ, რომ სანაპირო ხაზიდან ვინმე მათზე თავდასხმას გაბედავდა. და აი, მარინესკოს ეკიპაჟმა წამიერად სუნთქვაც შეაჩერა, დაუმიზნა და ერთბაშად 3 ტორპედო გამოუშვა, რითაც ზუსტად 3 ნაწილად გახლიჩა სამგზავრო ლაინერი. აფეთქების შედეგად ყველაფერი ცეცხლის ალში გაეხვია. სამიწის სიკვდილი ენა ყველას ვინც გაყინულ წყალში აღმოჩნდა. გადარჩა სულ რაღაც 1 000 ფაშისტი, ძირითადად, მამაკაცები. დანარ-

ჩენი ან დაიხრჩო, ან ნამსხვრევებმა იმსხვერპლა.

მთელი ნაციტური სამყარო, გერმანია ფიურერის მეთაურობით ბრაზისგან კბილებს აკრაჭუნებდა. შიტლერმა მარინესკო პირად მტრად გამოაცხადა.

უზენაეს სამართალს ვერავინ გაექცა. არა მხოლოდ ზეცაში, დედამიწაზეც გვიწევს ხოლმე ჩადენილი დანაშაულისთვის პასუხისგება. ეს მაგალითები ადასტურებს მომავალ სამიწელ სამსჯავროს, რომელზეც საუბარია წმინდა წერილში. იურიდიული ტერმინი რომ გამოვიყენოთ, ეს ერთგვარი წინასწარი სასჯელის შეფარდებაა.

„გუსტლოვიზე“ შეტევის შემდეგ მარინესკოს წყალქვეშა ნავი ფსკერზე დაეშვა და ჩაძირული ხომალდის ნარჩენების გვერდით მოკა-

ლათდა. აზრად არავის მოუვიდოდა, სად იმალებოდა გმირი ხომალდი და მისი ეკიპაჟი. შუალამე იდგა, არაფერი ჩანდა, მღვრიე წყალში კი საბჭოთა სუბმარინის სიგნალების დაჭერა გერმანულ გემებს ძალიან უჭირდა. გერმანიისთვის იმ საბედისწერო დღეს ფაშისტების საზღვაო შენაერთებმა რამდენჯერმე მოახერხეს მარინესკოს ნავის დაჭერა, მისი ალყაში მოქცევა და განადგურებაც სცადეს, მაგრამ ლეგენდარულმა მეთაურმა ყველა სიტუაციიდან შეძლო თავის დაღწევა და ეკიპაჟის გადარჩენა.

როცა გერმანელები დამშვიდდნენ, გონზე მოვიდნენ, ფაშისტური ცრემლები შეიმშრალეს და ნავი-ნამოვიდნენ, მარინესკომ ამოყვინთა და მშვიდად გასწია ფინეთის საზღვაო ბაზაზე. გზად კიდევ ერთი დიდი გერმანული კრეისერი ჩაძირა, 4 000-მდე გერმანელი ჯარისკაცი და ოფიცერი დაიღუპა. ისინი გერმანიის მთავრობას ბერლინის დაცვის გასამაგრებლად მიჰყავდა.

როცა ლაინერის განადგურების შესახებ ხმები გავრცელდა, მსოფლიოს სხვა-

დასხვა ქვეყნის ექსპერტებმა ამ ფაქტს „საუკუნის შეტევა“ უწოდეს.

მარინესკომ კი არა, ღმერთმა დასაჯა კაცთა მოდგმის მტრები და სადისტები.

ახლა უკვე დასტურდება, რომ ისინი სატანისტები და მასონები იყვნენ.

გერმანელებმა „გუსტლოვის“ დაღუპვის გამო შურისძიება და მარინესკოს დასჯა მოინდომეს. და, რაც უნდა გულდასაწყვეტი იყოს, საბჭოთა კავშირშიც აღმოჩნდნენ ისეთები, ვინც ჩაძირულებს თანაუგრძობოდა. მათი დამსახურებით მარინესკოს მხოლოდ სიკვდილის შემდეგ — 1990 წელს მიანიჭეს საბჭოთა კავშირის გმირის წოდება. ეს მაშინ, როცა მისი მკერდი მედლებით უნდა დაეფარათ. მან შური იძია არა მხოლოდ რუსი მეომრებისთვის, სერბებისთვისაც, პოლონელებისთვისაც, ებრაელებისთვისაც...

ის კი ომის დასრულების შემდეგ დაჯილდოების ნაცვლად დასაჯეს — ფრონტიდან მოხსნეს, გაასამართლეს და დააპატიმრეს. როგორც ჩანს, ყველას არ უხა-

როდა რუსი მეთაურის გმირობა. ჩურჩულდნენ კიდევ: შეხედეთ, ამ არამზადამ არაპუმანური ქმედება ჩაიდინაო! ფაშისტების მიერ დაპყრობილ ტერიტორიებზე რომ მილიონობით ადამიანი იღუპებოდა, ეს კი აღარ ახსოვდათ.

როცა გერმანელები საშინელი წამებით ხოცავდნენ ადამიანებს, ეს მოჩურჩულენი დუმდნენ, ხოლო როცა დამნაშავეებს გაუსწორდნენ, მაშინ გაახსენდათ სიბრალული და ადამიანობა.

აბა, დაფიქრდით — ვინ იყვნენ ეს „საბჭოთა ჰუმანისტები“? ამ ამბიდან შეიძლება გაარკვიო, ვინ ვინ არის! ისინი ჰუმანურები არიან მხოლოდ თავიანთი თანამოძმეების — ისეთივე დამნაშავეების, სატანისტებისა და ანტიქრისტიანების მიმართ, როგორებიც თვითონ არიან სინამდვილეში. აი, ვის გლოვობდნენ ისინი!

არქიმანდრიტი კპტრა (კუჩარი) თარგმნა ლექსო ლეკიაშვილმა

საქართველო

გზურთ, გაგზიონაროთ თქვენი მოსაზრებები? დაგზიონაროთ: 38-41-97, ან მოგზიონაროთ: info@geworld.net

ნინ მიმდინარე აქციებზე დაახლოებით 24 საათზე მათ დატოვეს აქცია. საკვების საყიდლად წასულელებმა შენიშნეს თეთრი ფერის „ნივა“, რომელიც მათ სიახლოვეს საეჭვოდ მოძრაობდა. ზვიად ლიჩელმა და ვახტანგ ივანიშვილმა გადაწყვიტეს უკან, აქციაზე დაბრუნება. ამ დროს ავტომანქანიდან უცნობმა პირმა დაუძახა: „ერთი წუთით, ბიჭებო... ამის შემდეგ მათ წინ გადაუდგათ „მერსედესის“ მარკის ავტომანქანა, საიდანაც გადმოვიდა ხელკეტებით შეიარაღებული ოთხი უცნობი პირი. შემთხვევის ადგილზე ოთხი ავტომანქანა იმყოფებოდა. თავდასხმელებმა ზვიად ლიჩელსა და ვახტანგ ივანიშვილს სცემეს. აღნიშნული ფაქტი შენიშნეს აქციის მონაწილეებმა, რომლებიც დაიძრნენ მათი მიმართულებით. თავდასხმელებმა დატოვეს შემთხვევის ადგილი.

15 აპრილს საქართველოს სახალხო დამცველს ახსნა-განმარტება მისცა საპროტესტო აქციების საორგანიზაციო კომიტეტის წევრმა გოჩა სახლთხუცივილიძემ. მისი განმარტებით, 15 აპრილს, დაახლოებით 23 საათსა და 30 წუთზე, აქციიდან საკუთარი ავტომობილით („Range Rover“, სახელმწიფო ნომრით MUR 755) სახლში, პეტრიანის ქუჩაზე დაბრუნდა. მან ავტომობილი სადარბაზოსთან გაჩერა. ამ დროს მას თავს დაესხა 3-4 ადამიანი, რომელთაც გადმოაგდეს სახლთხუცივილიძე მანქანიდან და სცემეს. ხმაურმა მეზობლების ყურადღება მიიქცია, რის შედეგადაც თავდასხმელები გაიქცნენ და თან წაიყვანეს ნაცემის კუთვნილი ავტომანქანა. ისინი მეზობ-

ლის ავტომანქანას შეეჯახნენ. 15-20 წუთის შემდეგ შემთხვევის ადგილზე მოვიდნენ პოლიციელები. მათ განაცხადეს, რომ მეზობლის ზარით შეიტყვეს მომხდარის შესახებ. დაზარალებულს აღნიშნება დაზიანებები იდაყვსა და შუბლის არეში. დაახლოებით 01.00 საათზე პოლიციამ დაურეკა დაზარალებულს და აცნობა, რომ მისი კუთვნილი ავტომანქანა სოფელ დილოში იპოვეს.

15 აპრილს თემურ რადიანი ფაქტი შეიარაღებული ოთხი უცნობი პირი. შემთხვევის ადგილზე ოთხი ავტომანქანა იმყოფებოდა. თავდასხმელებმა ზვიად ლიჩელსა და ვახტანგ ივანიშვილს სცემეს. აღნიშნული ფაქტი შენიშნეს აქციის მონაწილეებმა, რომლებიც დაიძრნენ მათი მიმართულებით. თავდასხმელებმა დატოვეს შემთხვევის ადგილი.

როგორც დაზარალებულები

ახსნა-განმარტება, შემთხვევის ადგილთან ახლოს იღვა საპატრულო პოლიციის ავტომობილი. მომხდარზე არანაირი რეაგირება არ მოხდარა.

როდესაც ხელკეტებით ნაცემმა მომიტინგეებმა პატრულის თანამშრომლებს დახმარება სთხოვეს, მათ უპასუხეს, რომ არ ჰქონდათ არც რაცია და არც მოხილური ტელეფონები და ვერ დაეხმარებოდნენ. თემურ რადიანმა ამის შემდეგ საკუთარი მოგილური ტელეფონით გამოიწვია პატრული, რომელიც შემთხვევის ადგილზე გამოვიდა და დაეხმარა. თემურ რადიანმა დაუძახა პატრული და დაეხმარა. თემურ რადიანმა დაუძახა პატრული და დაეხმარა.

15 აპრილს ხალხის პარტიის თავისუფლების პარტიისა და გაერთიანების — „ალიანსი საქართველოსთვის“ — სამ წევრს: გიზო სარტიანიას, შამსუდინ გულბაგოვსა და მალხაზ ჩარკვიანს სცემეს. შემთხვევა ავღანეთის მეტროსთან მოხდა. მიტინგის მონაწილეები მანქანაში ჩასხდომას აპირებდნენ. მათ თავს დაესხნენ „მერსედესის“ და „ტოტას“ მარკის ავტომანქანებით და სასტიკად გაუსხივრეს. დაზარალებულები რესპუბლიკურ საავადმყოფოში გადაიყვანეს. მათი განმარტებით, თავდასხმელები შეიარაღებულები იყვნენ.

15 აპრილს, დაახლოებით 16 საათზე, ყოფილი პარლამენტარი, „ახალი მემარჯვენეების“ წევრი დავით უჯმაჯურიძე გაიტაცეს. მას პირზე „სკოლი“ ააკრეს და სცემეს, წაიყვანეს ქალაქგარეთ და საგურამოში დააგდეს, ხოლო მისი ცეცხლწაკიდებული მანქანა ვაშლიჯვარში გადააგდეს.

16 აპრილი, 2009 წელი
ლამის სამ საათზე სახალხო დამცველის წარმომადგენლებმა ახსნა-განმარტებები ჩამოართვეს თემურ გუნდაძესა და ლუიზა გაბაიძეს. მათი განმარტებით, სოფელ ხიხანიდან სამარშრუტო ტაქსით გოჩა გაბაიძე, ლუიზა გაბაიძე, მურმან ცეცხლაძე, ამირან გაბაიძე, თემურ რადიანი, თემურ გორგაძე, გიული გაბაიძე და თემურ ბოლქვაძე მიდიოდნენ მიტინგზე დედაქალაქის მიმართულებით. მარნეულში სამარშრუტო ტაქსი გააჩერეს საპატრულო პოლიციის წარმომადგენლებმა. მძღოლს განუცხადეს, რომ მანქანა საჯარო მოწოდებულ უნდა გადაეყვანათ. მგზავრები გადა-

ნაწილდნენ ორ ტაქსიში (ერთ-ერთი მათგანი „ვაზ 2109“, სახელმწიფო ნომრით AAK 488) და გზა თბილისის მიმართულებით განაგრძეს. ტაქსი, რომელშიც ლუიზა გაბაიძე იჯდა, დაწინაურდა და ქალბატონმა არ იცის, როდის ჩამორჩა მეორე ავტომანქანა. აღნიშნულ მანქანაში ისხდნენ მისი ძმა გოჩა გაბაიძე და თემურ გუნდაძე. ამ უკანასკნელის განმარტებით, რუსთავის ტრასაზე მათ ნამოენია „BMW“-ს მარკის ვერცხლისფერი ავტომანქანა, სავარაუდოდ, ტრანზიტული ნომრით. მათ გზა გადაუჭრეს ტაქსის, რომელიც იძულებული გახდა, გაჩერებულყო. ავტომანქანიდან გადმოვიდა დაახლოებით 6 ნიღბიანი მამაკაცი. მათ ხელკეტებით დაიწყეს ტაქსის საქარე მინების ჩამტვრევა. მძღოლის უკან და გვერდით მჯდომი პირები გადაათრეს მანქანიდან და დაუწყეს ცემა ხელკეტებით. თემურ რადიანს დაუძახა პატრული და დაეხმარა. თემურ რადიანს დაუძახა პატრული და დაეხმარა.

16 აპრილს სახალხო დამცველის წარმომადგენლები იმყოფებოდნენ შპს „ნეიროქიორგოთელ კლინიკაში“, სადაც შეხვდნენ ამურ თეგეტაშვილს. მისი განმარტებით, იგი სოფელ სვენიტიდანაა დევნილი და აქტიურად მონაწილეობს 9 აპრილის აქციებში. 15 აპრილს, დაახლოებით 22 საათსა და 30 წუთზე, მან დატოვა პარლამენტის წინ მიმდინარე აქცია და პრეზიდენტის რეზიდენციისკენ ფეხით გაემართა. მას თავს დაესხა 30 წელს გადაცილებული, სპორტული აღნაგობის 5-6 მამაკაცი და სცემეს ე.წ. „კასტეტებით“. შედეგად გონება დაკარგა. გონსმოსულს თავდასხმელები აღარ დახვდა.

16 აპრილს შალვა სადალაშვილსაც დაესხნენ თავს. მისი განმარტებით, იგი „ეროვნული ფორუმის“ წევრია და 16 აპრილს, გამთენიისას, მორიგეობდა აქციაზე. დაახლოებით დილის 3 საათზე დაურეკა მეუღლემ და სახლში წასვლა გადაწყვიტა. ორთაჭალაში, ბალნეოლოგიურ კლინიკასთან, ტაქსის ნამოენია „ჯიპის“ მარკის ავტომანქანა, რომელში მსხდომებმა ხელკეტებით ანიშნეს ტაქსის მძღოლს გაჩერება და ისიც დამორჩილდა. ნიღბიანი მამაკაცები სადალაშვილი გადმოიყვანეს მანქანიდან და ხელკეტებით სცემეს.

16 აპრილს პრეზიდენტის ავლაბრის რეზიდენციასთან შეკრებილი აქციის მონაწილეებმა ის პიროვნება ამოიცივნეს, რომელმაც რამდენიმე დღის წინ მათ ფიზიკური შეურაცხყოფა მიაყენა. იგი სისხლის სამართლის სამსახურის რუსთავის სამ-

სახურის უფროსი იყო, თუმცა პირადობის დამადასტურებელი საბუთები არ წარმოუდგენია. სიტყვიერი შელაპარაკება ჩხუბში გადაიზარდა და რაზმაძე ტერიტორიიდან აქციის მონაწილეებმა მას შემდეგ გაიყვანეს, რაც იგი გაილახა.

16 აპრილს პარლამენტის ყოფილი წევრი (ამჟამად კონსერვატიული პარტიის წევრი) ნიკა კვეზერელი დააკავეს ხულიგნობისა და იარაღის გამოყენებისთვის (მას იარაღის ტარების უფლება აქვს). დაკავებულმა ამოიცნო თავდამსხმელი ბადრი გულუა, რომელიც მას ავლაბარში აედევნა. სავარაუდოდ, სწორედ თავდამსხმელის ჩამოცილების მიზნით გამოიყენა კვეზერელმა იარაღი. მოგვიანებით ყოფილი დეპუტატი გირაოს სანაცვლოდ გაათავისუფლეს.

18 აპრილი, 2009 წელი

18 აპრილს ინციდენტი მოხდა ქუთაისის მახლობლად. დემოკრატიული მოძრაობა — ერთიანი საქართველოს აჭარის ორგანიზაციის წევრები: მალხაზ ბალაძე, თემურ რადიანი, ჯონი ტერეშვილი და გელა დათუნაშვილი თბილისიდან ბათუმში ბრუნდებოდნენ. თერჯოლის რაიონის სოფელ გოგოვანთან ისინი ოთხმა ავტომანქანამ ალყაში მოაქცია. 15-ოდ ნიღბიანმა მათ მანქანის ტყეში შეეყვანა მოსთხოვა, თუმცა, ოპოზიციის აქტივისტებმა მოასწრეს საპატრულო პოლიციის გამოძახება და მანქანის კარების ჩაკეტვა. საპატრულო პოლიციის გამოჩენის შემდეგ თავდასხმელები გაიქცნენ.

24 აპრილი, 2009 წელი

24 აპრილს კაფე „მარჯანოვი“ მიხეილ სააკაშვილის „ვიზიტი“ საპროტესტო აქციით დასრულდა. ჩხუბი მოხდა საპატრულო პოლიციასა და მომიტინგეებს შორის. დასაჯდა პოლიციის თანამშრომელი ზვიად ლოლუაშვილი. თავგატანილ საპარტოლადმსხველს საპოლიციო დასმარტება მიხეილის საპარტოლო ადგილზე მოხდა.

25 აპრილი, 2009 წელი

25 აპრილს თბილისში, ჩიტაძისა და ინგოროყვას ქუჩების კუთხეში, განსაკუთრებული შემთხვევა მოხდა. შინაგან საქმეთა სამინისტროს გენერალური ინსპექციის უფროსი ვასილ სანოძე, რომლის მოვალეობაა, გააკონტროლოს, პოლიციელები იცავენ თუ არა კანონსა და პოლიციის ეთიკის კოდექსს, თავად „ნადირობდა“ თანამშრომლებთან ერთად პოლიტიკური ოპოზიციის წარმომადგენლებზე. მოქალაქე თენგიზ ბერიძეს ესროლეს ე.წ. „კისტის“ თოფი, ხოლო გენერალური ინსპექციის უფროსი ვასილ სანოძე მომიტინგეებისთვის წყლით სავსე პარკების სროლით „ერთობოდა“. სანოძე გირგვლიანის მკვლელობის საქმესთან დაკავშირებით ერთხელ უკვე გათავისუფლებული იყო თანამდებობიდან, თუმცა 2008 წლიდან იგი კვლავ განაგრძობს მუშაობას.

25 აპრილს, დაახლოებით 22 საათზე, გორში საკუთარ სადარბაზოსთან ოთხი შეიარაღებული ნიღბიანი პიროვნება თავს დაესხა პოლიტიკური გაერთიანების — „მოძრაობა ერთიანი საქართველოსათვის“ — ახალგაზრდული მოძრაობის აქტივისტს გიორგი მარტინენკოს, რომელსაც სასტიკად სცემეს.

27 აპრილი, 2009 წელი

27 აპრილს მოძრაობის — „რატომ?“ — წევრებსა და მერიის დაცვის სამსახურს შორის შეხლა-შემოსლა მოხდა. დაცვის სამსახურის წევრებმა აქციის მონაწილეებს მერიის შესასვლელთან სტიკერების გაკვრის საშუალება არ მისცეს. წინააღმდეგობა ცემა-ტყეპაში გადაიზარდა.

28 აპრილი, 2009 წელი

28 აპრილს მეტრო „რუსთაველთან“ 20-30 კაცამდე თავს დაესხა ირაკლი კობახიძესა და ზაზა ელიჩიშვილს, რომლებიც მიტინგიდან მოდიოდნენ. თავდამსხმელებმა მომიტინგეებს სასტიკად სცემეს. დაზარალებულები საავადმყოფოში გადაიყვანეს.

28 აპრილს რუსთაველი ნიღბიანი პირები თავს დაესხნენ თორნიკე არევაძესა და ზურაბ ყანჩაველს, რომლებმაც სასტიკად სცემეს. ამავდღეს ქარელში თავს დაესხნენ ვლას ბაქრაძეს.

P.S. ზემოთ ჩამოთვლილი ფაქტები „ნაცემის“ ნაცემების მხრიდან მცირე ნუსხაა, თუმცა, ჩვენ კიდევ ერთხელ დაუბრუნდებით ამ თემას და ჩვენი გაზეთის მკითხველს შეძლებისდაგვარად ამომწურავად გავაცნობთ ყველა იმ დანაშაულს, რაც განსხვავებული ზრისთვის დევნას უკავშირდება...

მანანა ჩხეიძე



„ნაშაბის“ ნაშაბი

ანზორ საკანდელიძე:

პასუხისმგებლობა ან პატივსაცემობა „რუსთავი 2“-ს ეკისრება...

26 აპრილს სანდრო ეულის ქუჩაზე მომხდარი ტრაგედიის შესახებ მიზეზებზე ასოციაცია „მშენებლობა ფალსიფიკაციის გარეშე“ წევრი, საშენი მასალების ხარისხის კომისიის თავმჯდომარე, ტექნიკურ მეცნიერებათა დოქტორი ანზორ საკანდელიძე გვესაუბრება.

— ბატონო ანზორ, თქვენი ინფორმაციით, რა იყო სანდრო ეულის ქუჩაზე მომხდარი ტრაგედიის გამომწვევი მიზეზი?

— გამოიწვია ინფორმაციამ, რომ შენობის ჩამონგრევამდე ოთხი დღე იქ მუშაობდა კომპრესორი და ისმოდა ნგრევის ხმა. სხვათა შორის, მაშინაც გაასაიდუმლოეს და ახლაც არავის აკარებენ იქაურობას. როგორც ჩანს, მზიანი ნაწილი არასწორად მოანგრიეს, ეს აშკარა დაუდევრობაა. არავის არაფერი ჰკითხეს. ამ შემთხვევაშიც ისეთივე განუკითხაობას აქვს ადგილი, როგორც, ზოგადად, ქვეყნშია. ახლა მიმდინარეობს გამოძიება, რას დამალავენ და რას გამოიძიებენ, გამოჩნდება. გიგი უფლებავამ თავიდან თქვა, რომ კოსმეტიკური რემონტი იყო და სხვას არაფერს შეხებია. ეს სიტუაცია რაღაც შეეხებდა და ძალიან საფუძვლიანადაც! არაპროფესიონალები არიან და პროფესიონალებს, მაღალკვალიფიციურ კადრებს არაფერს ეკითხებიან, რადგან ყველაფრის მცოდნეებად მიაჩნიათ თავი. ამიტომაც დატრიალდა ასეთი უბედურება და ჩადგეს ამ ცოდვაში ფეხი.

იმ დღესვე შევიკრიბეთ გამოცდილი მშენებლები ტრაგედიის ადგილას, ყველანი იქ ვიყავით — ტრესტის ძველი მმართველი, სამმართველოს უფროსი, სამეცნიერო-კვლევითი ინსტიტუტის თანამშრომლები. ამ შენობას კარგად ვიცნობ, ცდებოდა ჩამიტარებია იქ თავის დროზე, სამეცნიერო-კვლევითი სამუშაოებიც და უნდა გითხრათ, რომ ეს კაპიტალური ნაგებობა იყო. „თბილზნიიეპის“ ინსტიტუტი საკავშირო მნიშვნელობის იყო თავისი შინაარსით და, ბუნებრივია, მათი შენობაც კაპიტალურად იყო ნაგები. ადრე თუ სიახლე უნდა დანერგულიყო მშენებლობაში, პირველ რიგში იქ უნდა ჩატარებულიყო ცდები და თუკი ინსტიტუტი დადებით დასკვნას გასცემდა, ეს ნიშნავდა, რომ მშენებლობაში სიახლის დანერგვა შესაძლებელი იყო. „რუსთავი 2“, როგორც ჩანს, რაღაცას არასწორად შეეხო, კერძოდ, მზიდ კედლებს და მზიდ კონსტრუქციას.

— პროექტ „ვარსკვლავების აკადემიის“ ერთ-ერთი თანამშრომელმა ჩვენთან საუბარში განაცხადა, რომ სწორედ მზიდი კედელი იქნა გამონგრეული და ტრაგედიამდე რამდენიმე დღით ადრე ინტენსიურად ასხამდნენ „სტიჟიკას“...

— რეკონსტრუქცია რომ მიმდინარეობდა და რაღაც გამოანგრეეს, ნათელია. საინტერესოა, რომელი სამშენებლო ფირმასთან ჰქონდათ ხელშეკრულება გაფორმებული, თუ ელიავას ხალხი ჰყავდათ აყვანილი, ასე ვთქვათ, ვიღაც შაბაშნიკები? სხვათა შორის, თბილისში ახალი სახლების დიდი ნაწილი სწორედ მათი აშენებულია და იმიტომაც არის ასეთი „ხარისხიანი“. ვთქვათ, ხელშეკრულება გაფორმებული იყო, მაგრამ დგება მეორე საკითხი, არსებობს თუ არა პროექტი? პროექტი თუ მერიის შესაბამის სამსახურში არ დამტკიცდა, შენობის რეკონსტრუქცია დაუშვებელია. პროექტი შეთანხმებული უნდა იყოს საქართველოს მშენებლის კავშირის მერიის სამსახურთან. ერთ-ერთ გაზეთში წავიკითხე მერიის პრესსამსახურის განცხადება, რომ მათთან პროექტი არ იყო შეთანხმებული. ასეთ შემთხვევაში პასუხისმგებლობა ეკისრება „რუსთავი 2“-ს. თუ პროექტი დამტკიცებულია თბილისის მერიამ, მაშინ გამოსაძიებელია, სად იქნა შეცდომა დაშვებული. ამ შემთხვევაში პასუხისმგებლობას ვერავინ გაექცევა, თუმცა, სავარაუდოდ, ჯოხს ვიღაც მცინრეზე, მეოთხეხარისხოვან ადამიანებზე არ გადატყვენ.



— მოკლედ, თუ მერიამ რეკონსტრუქციის თაობაზე პროექტი არ შევიდა, პასუხისმგებლობა „რუსთავი 2“-ს ეკისრება?

— შემკვეთი „რუსთავი 2“-ია და თუ ქუჩიდან მოიყვანეს მუშები და არ გაუფორმეს ხელშეკრულება, მათ უნდა აგონ პასუხი. თუ პროექტი არსებობს და სამშენებლო კომპანია ასრულებდა სამუშაოს, მაგრამ პროექტი არ იყო შეთანხმებული მერიასთან, პასუხისმგებლობა ამ შემთხვევაშიც „რუსთავი 2“-ს ეკისრება. ალბათ, იქნება თანხმებული სამშენებლო სფეროში და არც ეს ნარმო-ადგენს გამონაკლისს. ამდენს ვსაუბრობ ამ საკითხზე, მაგრამ — უშედეგოდ, ერთ ყურს მიუღებენ და მეორედან გამოუშვებენ. სხვათა შორის, ის ხალხი, ვინც გაყარეს

„თბილზნიიეპის“ შენობიდან, მაღალკვალიფიციური კადრია, აქვე გამორჩეული დანადგარები, ყველანაირი მონაცემი იმისთვის, რომ განისაზღვროს ნაგებობის მდგრადობა, ეკითხათ მათთვის. იქ არიან ცნობილი არქიტექტორებიც, კონსტრუქტორებიც...

— საუბრის დასაწყისში აღნიშნეთ, რომ „თბილზნიიეპს“ შენობა წაართვეს, თუმცა, ცნობილია, რომ ინსტიტუტის შენობა „რუსთავი 2“-ს პირდაპირი მიყიდვის წესით გადაეცა...

— რა უბედურებაა ეს პირდაპირი მიყიდვის წესი?! სხვათა შორის, ეს მანქანი წესი შევარდნამდე დანერგა. არც ერთ პრეზიდენტს არც ერთ ნორმალურ ქვეყანაში ამის უფლება არ აქვს. თუ დღეს პრეზიდენტის უფლებამოსილების შეზღუდვაზე საუბარი, ერთ-ერთი პირველი სწორედ ეს უფლება უნდა ჩამოერთვას. ასე, პირდაპირი მიყიდვის წესით გააჩუქა შევარდნამდე თავის დროზე მთელი ფაბრიკა-ქარხნები.

— „რუსთავი 2“-ის დამსახურება იმდენად დიდია ამ ხელისუფლების წინაშე, რომ მისთვის შენობის მიზეზად ფასად მიყიდვა გასაკვირი არ უნდა იყოს...

— ეს პოლიტიკური ამბები და ამას ყველა კარგად ხედავს, მაგრამ რომ მისცეს

დაიხე პასუხისმგებლობა, თუ ჯოხს უფრო დაბალი რანგის მუშებზე გადატყვენ?

— როგორც ვიცი, მს სამინისტროს აქვს რაღაც თავისი საექსპერტო სამსახური, ასევე კრიმინალური ლაბორატორია, ალბათ, მათი ექსპერტები იმუშავენ გამოძიებაზე და არ ვიცი, იმათ რას დაანერხებენ...

— როგორ ფიქრობთ, მომხდარზე დამოუკიდებელი გამოძიების ჩატარება არ არის საჭირო? ხომ არ აპირებს, თუნდაც, თქვენი ასოციაცია ამის გაკეთებას?

— დაველოდოთ გამოძიების შედეგებს და მერე ჩვენს სათქმელს აუცილებლად ვიტყვით. თუ ეს დაბრალდა შენობის სიძველეს, მაშინ გაცილებით კატეგორიულად ჩავერევი და ფაქტებით დავამტკიცებთ, რომ ეს არ არის სიმათლე! დამოუკიდებელი ექსპერტიზა რომ ჩატარდეს, კვალს ნაშლიან, ამიტომ შიგნით არც გვიშვებენ, შემოღობილი აქვთ ტერიტორია და ახლოსაც არ გვაკარებენ. რადგან ნგრევის მსხვერპლიც მოჰყავს, შეიძლება, დიდ სიყალბეზე ვერც წავიდნენ, თუმცა თქვენს ეჭვებს მეც ვიზიარებ.

— პასუხისმგებლობა ეკისრება თუ არა „რუსთავი 2“-ს, რომელმაც, სავარაუდოდ, რეკონსტრუქციის პროექტი არ მოსთხოვა მშენებლებს?

— არ ვიცი. ყველაზე მეტად მერიის პრესსამსახურის კომენტარმა შემაშფოთა, რომელიც აცხადებს, რომ მათთან პროექტი არ შესულა. პატარა ფანჯარაც რომ გააკეთო სახლში, მერიასთან უნდა შეთანხმო და თუ რეკონსტრუქციის თაობაზე პროექტი მერიამ არ შეუტანიათ და მათი თანხმობა არ მიუღიათ, ასეთ შემთხვევაში შემკვეთის პირდაპირი დანაშაული იკვეთება, შემკვეთი კი „რუსთავი 2“-ია. ახლა ვის რას დააბრალებენ, არ ვიცი...

— თუ გაქვთ ინფორმაცია, რამდენად გაიყიდა ეს ინსტიტუტი?

— როგორც მითხრეს, ეს გასაიდუმლოებულია... 26 ათასი კვადრატული მეტრი მინაა და მასზე განლაგებული შენობა-ნაგებობებიც დაახლოებით — იმდენივე. ეს ყველაფერი კი, ჩემი ინფორმაციით, მილიონ ლარად გაიყიდა, რაც ძალიან მიზეზური თანხაა.

მანანა ჩხეიძე

ვაკა გორგილაძე:

ხელისუფლება ვერ ხელახლავს იმ კრიტიკულ მასას, როგორც მას კომპრომისზე ნასვლას აიძულავს

სოციოლოგიური კვლევების სააგენტო „სარკე კვლევის“ დირექტორის და PR-ის სპეციალისტის ვაკა გორგილაძის აზრით, ხელისუფლება საპროტესტო აქციების იგნორირებით შეცდომას უშვებს და ოპოზიციურად განწყობილი ხალხის კიდევ უფრო მეტად გაღიზიანებას იწვევს. ამავ დროს, ხელისუფლება პიარის თვალსაზრისით საინფორმაციო კამპანიას საკმაოდ პროფესიონალურად წარმართავს. კერძოდ, ის ავრცელებს საკანში ნარკოტიკების მოხმარების ამსახველ ვიდეომასალებს, ასევე აჩვენებს აქციაზე მყოფ კორუმპირებულ ყოფილ ჩინოვნიკებს და აქციენტს აკეთებს იმაზე, რომ ხელისუფლების შეცვლა ასეთ ხალხს სურს. „სარკე კვლევის“ დირექტორი იმასაც აღნიშნავს, რომ ოპოზიციის რადიკალური ქმედებები იმითაა გამოწვეული, რომ მას სხვა გზა აღარ დარჩა, გარდა პროტესტის ასეთი მწვავე ფორმებისა, თუმცა, შესაძლოა, ასეთი რადიკალიზმით ნეიტრალური პოზიციის მქონე საზოგადოება თავის საინფორმაციო განწყობას.

— ბატონო ვაკა, თვითონ ოპოზიციის თავისი რადიკალიზმის გამო რა შეცდომებს უშვებს, თუნდაც, ჟურნალისტების მიმართ ასეთი აგრესიის გამოხატვით და ქალაქის ქუჩების პიკეტირებით მხარდამჭერების ნაწილს ხომ არ კარგავს?

— მომიტირებებს შორის ჭრელი მასაა, რომელიც საკმაოდ აგრესიულადაა განწყობილი. ბუნებრივია, რომ ჟურნალისტების მიმართ ასეთი ექსცესები ხდება, განაკუთრებით, იმ ჟურნალისტების მიმართ, ვინც სახელისუფლებო მედიასაშუალებების წარმომადგენელია. ამდენად, ამას მაინცდამაინც ოპოზიციის ვერ დავაბრალებ. ეს არის სიტუაციური მოქმედებები. რაც შეეხება იმას, ეს ფაქტები როგორ იმოქმედებს საზოგადოების განწყობაზე, ის (ვინც ოპოზიციის მხარდამჭერია) მაინც დარჩება თავის პოზიციას; ხელისუფლების მხარდამჭე-

რებისთვის კი, ეს დამატებით არ გუგუნავს იქნება იმისა, ოპოზიციას რატომ არ უნდა დაუჭიროს მხარი. ამან შეიძლება ცუდი გავლენა მოახდინოს იმ მასაზე, რომელიც ჯერჯერობით ნეიტრალური პოზიციის ინარჩუნებს, არ აქვს საპროტესტო განწყობა და არც ხელისუფლების მი-

მართ არის მაინცდამაინც კარგად განწყობილი. ჩემთვის რთულია იმის თქმა, ოპოზიციის ეს ქმედებები რამდენად ახდენს გავლენას საზოგადოების ამ კატეგორიაზე, რადგან ამ ეტაპზე რაიმე კვლევა არ ჩატარებულა. კარგი იქნებოდა, დაგვედგინა ეს საკითხი.

საქმე ისაა, რომ ხელისუფლებმა საინფორმაციო კამპანიას საკმაოდ პროფესიონალურად ატარებს, იგივე საკანში ნარკოტიკულ ნივთიერებებთან დაკავშირებული ეპიზოდების ამსახველი ვიდეომასალების გავრცელება. მაგალითად, იყო ასეთი შემთხვევა: ერთ-ერთი მომიტირებელი, რომელიც განსაკუთრებულ აგრესიას ავლენდა ჟურნალისტის მიმართ, იყო კორუმპირებული ყოფილი პოლიციელი, რომელიც სამსახურიდან გაათავისუფლეს. როდესაც ასეთ საინფორმაციო პოლიტიკას ხელისუფ-

ლება ატარებს, არ არის მნიშვნელოვანი, რამდენად დამაჯერებელია ესა თუ ის ფაქტი. თუმცა ოპოზიციურად განწყობილი ამომრჩევლისთვის ასეთი ფაქტები ბევრს არაფერს ნიშნავს იმიტომ, რომ ძალიან ადვილად გამონახავს კონტრარგუმენტაციას — იტყვის, რომ ეს დადგმული სცენაა.

— პიარის თვალსაზრისით, ოპოზიციის ქმედება რამდენად მომგებიანია მისთვის? ასეთი აქციებით საპროტესტო მუხტს ხომ არ კარგავს?

— ოპოზიციის ორი გამოწვევაა აქვს: ან რადიკალიზაციის გაფართოება და კიდევ უფრო აგრესიული ქმედებები, ან დიალოგზე წასვლა. ამ რადიკალიზმით საპროტესტო მუხტის შენარჩუნებას ცდილობენ, ამიტომ მცდარ სტრატეგიად ვერ ჩავთვლით.

ლედი და კლედი

თვალს ვადევნებდი მიტინგების კადრებს და უცებ ტელეეკრანზე პლედნამოსხმული დავით გამყრელიძე დავლანდე. ერთი პირობა ვიფიქრე, მეჩვენება-მეთქი და იქვე ნინო ბურჯანაძეც შევნიშნე — იმასაც პლედი ჰქონდა, ოღონდ დავით საგანელიძეს აფარებდა მზრუნველად...



ფანტასმაგორია? — რა თქმა უნდა. აბა, ასეთი ფაქტი ახლა როგორ მოხდებოდა?! როცა სჭირდებოდათ და სიცივისგან აძაგდავებოდათ პარლამენტის თავმჯდომარის მისალმებში მოშიშვლილ „ახალ მემარჯვენეებს“, როცა გაზეთებს იფარებდნენ და თავსასთუმოლად ცხეტდური პრესა ეგულეობდათ, მაშინ არ მისცა ნინო ბურჯანაძემ კოლეგებს პლედის შეტანის უფლება და ახლა, ამ გაგანა ბეისბოლის „ბიტების“ ხანაში არც ისე ცივა, პლედისთვის სცხელივით.

არც არაფერი, რადგან, როგორც მაშინ „ახალი მემარჯვენეები“ აცხადებდნენ, ნინო ბურჯანაძეს „სულ არ ანუხებდა“, რა ხდებოდა პარლამენტის თავმჯდომარის კაბინეტთან.

მაშ, პრეზიდენტს რაღა ექნა? „გამყრელიძე და კომპანია“ თავიანთი სახლიდან მოტანილი პლედის გადაფარების უფლებას ითხოვდნენ და ნინო ბურჯანაძემ, — არაო, ჩემი მისალმები კარავი (მთლად ასე არ უთქვამს!) კი არ არის, ნამონვეთ და იკოტრიალოთ. აბა, რა ექნა პრეზიდენტს, ამერიკიდან ჩამოსვლა რატომ უნდა ექნა, პლედები უნდა ჩამოეტანა? და რომ ჩამოეტანა კიდევ, რა, ბურჯანაძე მისალმებში შეატანინებდა? ხომ გახსოვთ მისი ყოველდღიური ირონიული კომენტარები?

ლედი ნინოს რეიტინგს რაღა დაცემა უნდოდა, მაგრამ ახლა რომ მოთქვამს, „რაც მეტად დაცემოდა ჩემი რეიტინგი, მით უფრო ბედნიერი იქნებოდა“ პრეზიდენტი, ამ რეიტინგის დაცემა კი არა, დაძვინჯება იყო მისი გაჭირვება და კოლეგების სიცივეში დაყრა (თუმცა, ისხდნენ!).

პრესისა და ტელევიზიისთვისაც აულებელ ციხესიმაგრედ იქცა პარლამენტის თავმჯდომარის მისალმები. შესვლას თვით სახელისუფლებო ტელეარხებსაც კი უკრძალავდნენ. ნინო ბურჯანაძეს მაშინ ზუსტად მიესადაგებოდა ის სიტყვები, რომელთაც იგი განიშნებდა: „ნინო ბურჯანაძე და გარწმუნებთ, ნავა კიდევ, მათ არ აქვთ ხელისუფლებაში დარჩენის უფლება!“

უნდა დავეთანხმოთ ლედი ნინოს, მაგრამ ხელისუფლებაში ყოფნის მორალური უფლება არა მარტო „მათ“, არამედ „იმათაც“ არ აქვთ, ვინც ხელს უწყობდა „ამათი“ ხელისუფლების განმტკიცებას, ვინც კვერს უკრავდა „მათ“ ყველა ახირებას და ხუმბურს და ვინც ქვეყნის უმაღლესი საკანონმდებლო ორგანო, რბილად რომ ვთქვათ, სანოტარო კანტორად გადააქცია.

„არ ვიცი, რა დაამავა საქართველომ, ასეთი მორალის ადამიანები რომ ჰყავს ხელისუფლებაში“, — გაოცებული გვეკითხება ლედი ნინო და გულუბრყვილოდ (ვითომ?) სჯერა, რომ საქართველო კიდევ ერთხელ დაამავებს და ისევ „ასატი მორალის“ ადამიანებს მოიყვანს ხელისუფლებაში.

კვერცხიდან არნივიც იჩეკება და იქედნეცო, — ანდაზის სიბრძნეს თუ მოვიშველიებთ, ვილაც არნივად გამოჩნდება და ვილაც იქედნედ. მოვეშვათ ასეთ შედარებებს. ჩვენ მხოლოდ იმაზე ნუხილი გვმართებს, რომ ქართული პოლიტიკა მხოლოდ იქედნეთა ასპარეზად იქცა.

თქვენ გინახავთ პლედმოსხურული იქედნე? მე — არა! გინახავთ ხელბიტნიანი იქედნე? აბა, რა!

გუხეფალის

ოცნლიანი რყევა-ტორტმანის შემდეგ საქართველომ, როგორც იქნა, გამოკვეთა სამომავლო ორიენტირი. ჯერ კიდევ XX საუკუნის 80-იან წლებში, ეროვნული მოძრაობის აზვირთებისას, მეცხრე ტალღის მძლავრი დარტყმით ზედაპირზე ამოგდებული ლიდერები გვიკვირებდნენ, რომ ჩვენი სხვა დასავლეთშია. მაშინდელი მიტინგებისა თუ მანიფესტაციების ლიდერთა და მონაწილეთა აბსოლუტური უმრავლესობა საბჭოური პროდუქტი, ანუ საბჭოთა კავშირში დაბადებულ-გაზრდილი იყო.

უმეტესობას ძალიან ზერელე წარმოგენა ჰქონდა ამ ე.წ. დასავლეთზე. ზოგისთვის დასავლეთი ერთმნიშვნელოვნად ამერიკასთან ასოცირდებოდა, ირაკლი წერეთელი კი იმდენად ხშირად იმეორებდა, საქართველო აუცილებლად ნატოს წევრი უნდა გახდეს, რომ მაღალმთიან სოფლებშიც კი ყველას პირზე ნატო ეკერა. ბევრს ისიც ვერ გაეგო, ასეთ მრისხანე სამხედრო-პოლიტიკურ ალიანსს რატომ ერქვა ქალის სახელი.

პროდასავლური, ანუ, პირდაპირ რომ ვთქვათ, პროამერიკული პროპაგანდა იმდენად მძლავრად ამუშავდა 1992 წლიდან, რომ ათი წლის შემდეგ, 2002 წელს პრალის საიუბილეო სამიტზე მაშინდელი პრეზიდენტის ედუარდ შევარდნაძის განცხადება, ნატოს კარზე დაგვაკუთვნეთ, ისე აღვიქვით, თითქოს ამერიკელი სტუმარ-მასპინძლობის წესით, ჩვენი საქმელით მივდიოდით მეგობრულ ლანჩზე და კარსაც გაგვიღებდნენ და უკანა ეზოში ნატოელებთან ერთად ბეკონსაც ავაშიშხნებდით ელექტრომაყალზე.

ჯერ გემო არ გავგვისინჯა და სურნელით უკვე გაბრუებულებმა 2003 წლის ნოემბრის სახელმწიფო გადატრიალება ლევის საჩუქრად მივიღეთ (მე — არა!). აშშ პრეზიდენტის — მაღალინტელექტუალური უმცროსი ჯორჯ ბუშისგან ამ რეკოლუციადანოდებუ-

ლი პროცესების მონონებამ და მისგანვე ხელდასხმული ამბიციური ხელისუფლების დაპირებებმა კი რეტი დაგვასხა (მე — არა!).

ისიც გასათვალისწინებელია, რომ 1999 წელს სტამბულში ხელმოწერილი შეთანხმებით რუსეთმა თავისი ბაზების საქართველოდან გაყვანა ივალდებულა და, რაკი ეს პროცესი დათქმულ ვადებში ხორციელდებოდა, ჩვენც თავი ქუდში დავიგულეთ. სინამდვილეში კი საქართველოს ხელისუფლების სულსწრაფობამ ქუდიც მოგვხადა და ასფალტზეც დაგვაკოტრიალა. ამ შემთხვევაში, შენიშნავდით რომ ფრჩხილებში არ მიმინიშნებია — „მე — არა!“ რადგან შენი ქვეყნის მთავარსარდლის (როგორი დამოკიდებულება უნდა გქონდეს მის და მისი საქმიანობის (მოლენეობის თქმა ზედმეტი იქნება!) მიმართ) სამარცხვინო საქციელი პირდაპირ აისახება მთელი სახელმწიფოს ავტორიტეტზე.

ავგისტოს შარშანდელი ომის პროვოცირებით პრეზიდენტმა სააკაშვილმა „იმდენი მოახერხა“ რომ დიდი ძალისხმევით, დიპლომატიური ხერხებითა თუ საერთაშორისო თანამეგობრობის აქტიური მონაწილეობით საქართველოდან თითქმის უჩუმრად გასული რუსული სამხედრო ბაზები სულ გრიალითა და ბათქა-ბუთქით შემობრუნდნენ და ისედაც შორეული ოცნება ნა-

ტოს წევრობისა იმ ბუშტივით გაფრინდა, მიშა რომ აფრენს ხოლმე პატარებთან ატრაქციონებზე ტაკიმახარაობის დროს. ჩვენც პატარა ბავშვებით გვატყუებდნენ, ან თავს ვიტყუებდით, თორემ კავკასიის რეგიონში შექმნილი ვითარება რა ოპტიმიზმის საფუძველსაც გვაძლევდა, იმდენს რომ დავეჯერებოდით, ახლა სულ მცირე 2003 წლის მდგომარეობა მაინც იქნებოდა საქართველოში.

მაგრამ მთელი (რატომ მთელი?) ქვეყანა ხბოს ალტაცებით შეხვდა სააკაშვილის გაპრეზიდენტებას და შედეგად, ვერ ვიტყვი რომ გაუთვალისწინებელი, თუმცა ფრიალ საკვალალო მივიღეთ.

2008 წელს ამერიკაში ბუშის ეპოქა დასრულდა. 2009 წელს სააკაშვილს ისევე ჩაურთეს შარშან დაპაუზებული წამშობი და ახლა საქართველოს ერთადერთი გამოსავალი დარჩა — მიეყვით საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქის, უწმინდესისა და უწეტარესის ილია მეორის სააღდგომო ეპისტოლეში გამოთქმული ჩვენი ქვეყნისთვის (და არა მარტო ჩვენი, ჩვენნაირი ყველა ქვეყნისთვის) სახელმძღვანელო პრინციპს: „სახელმწიფო უნდა განვითარდეს და მისი იდეოლოგიის განმსაზღვრელი უნდა იყოს არა გარე გეოპოლიტიკური ფაქტორები, არამედ ეროვნული ინტერესები... ჩვენ ჩვენი მეობა უნდა დავიცვათ, რათა არ ვიქცეთ სხვათა მიზნების განხორციელებისთვის ბრმა იარაღად“.

ვალდართ, რომ ქართული სახელმწიფო ასცდა ეროვნული განვითარების გზას, ბუნებრივი განვითარების გზას, ჩვენი იდეოლოგია კი, არა ეროვნული ინტერესები, არამედ სხვათა სამსახურში თავის

ერთი რვეულბრივი ალაშიანის

„ესანი უნდა ნაითრნა!“ — თქვა პოეტმა რეზო ამაშუკელმა 2008 წლის 27 ნოემბერს. ყელში ამოუვიდა ნაცპარპაში — უპრაგონო და ამაზრზენი. პოეტში წლობით ნაგროვებმა ემოციამ იფეთქა, თორემ ბევრი ფიქრობდა ასე. ზოგი ამხელდა გულისნადებს, ზოგს უთქმელობით გული ბოლმით ვეგებოდა. ამ „ესანის“ წარმომადგენელთა (თუ შემადგენელთა) დიდ ნაწილს გული უფანცქალებდა თუ უღონდებოდა — „ნაითრპის“ წინათგრძობა არ ასვენებდა.

იმ დროისათვის უკვე ერთი წლის „ნაითრული“ და ისევე უკან „თქმითმორაული“ მთავარი „ნასათრპი“ ახლა ვირზე ზის და რაკი ის ვირი ერთხელ ტლაპოში ჩაეფლო, ახლა იმავე ადგილზე გავლა არ უნდა. გაოჩნდა ვირული ლოგიკით.

ვირული უძახე და, მხედარსაც იგივე ლოგიკა აქვს. წელიწადზე ცოტა მეტი ხნის წინ კი, როცა 7 ნოემბერს გულისხმას აპყვა გონება-დაბინდული (ეს რა სისულელე ნამოცდა, — ადამიანს გონება რომ დაებინდოს, ჯერ უნდა ჰქონდეს!) და მშვიდობიან მომიტინგეებს ერთგული ნაგაზები მიუხია, რამდენიმე ადგილი „ერთი რვეულბრივი ალაშიანი“ გახდა.

მაშინ გვარწმუნებდა, რომ „პრეზიდენტი ისეთივე სიზმრებს ხედავს, როგორსაც თითოეული თქვენგანი“.

„მე ვხედავ სიზმრებს არა თქვენურს“, — ამბობდა გალაკტიონი. ის პოეტების მეფე იყო და დემოკრატიული რესპუბლიკის პირობებში შეიძლებოდა, პოეტების პრეზიდენტიც გვეწოდებინა. ეს დემოკრატიული რესპუბლიკის პრეზიდენტად იწოდება და ფაქტობრივად აბსოლუტური მონარ-

„ყველაზე ხშირად სოხუმი მე-სიზმრება — სოხუმის სანაპირო, ჩვენი სახლი ეშერასთან, რომელიც დაკვარვით; მესიზმრება სოხუმის კაფეები (ოჰ, ეს კაფეები და რესტორნები. იქაური ესიზმრება, აქაური უკვე მობერებულნი აქვს. ამ კაფეების მეპატრონე-პერსონალს კი, თავის მხრივ, ამისი დანახვა ააღარ უნდათ! — ბ.მ.); მესიზმრება ერთი და იგივე კოშმარი — ჩავდივარ სოხუმში და გარეთ თავისუფლად ვერ გამოვიდვარ (ცხად-ში ვერც აქ, თბილისში გამოდის გარეთ თავისუფლად — ბ.მ.); ვილაცები გზის გადაკეტვას ცდილობენ, მეუბნებიან, რომ იქიდან უნ-



სიკვდილი



მონონება და უცხოთა შექებაზე ყურებადმდე განითლება იყო. გარე გეოპოლიტიკური ფაქტორების გათვალისწინება აუცილებელია, მაგრამ, თუკი ამ ფაქტორების შენიკევის სასიკეთოდ გამოყენებას ვერ ახერხებ, იმდენი მაინც უნდა შეძლო, რომ კატასტროფული ზიანი არ მოგაყენოს.

ბოლო რამდენიმე წლის მანძილზე ჩვენთან სწორედ მეობას ებრძოდნენ და ყველა სფეროში — განათლებიდან კულტურამდე — პიროვნული ინდივიდუალობის ჩახშობა ლამის (რატომ ლამის?) სახელმწიფო პოლიტიკის რანგში იყო აყვანილი. ამიტომაც სათანადო ყურადღება ვერ გამოვიჩინეთ ყველა იმ საშინაო თუ საგარეო პროცესის მიმართ, რომელშიც

ბრმა იარაღად გამოვიყენა ჩვენმა „სტრატეგიულმა პარტნიორმა“. ეს ორი სიტყვა შემთხვევით არ ჩავსვი ბრჭყალებში. აშშ-თან „პარტნიორობის“ თვალსაჩინო მაგალითია ინდონეზიაში სუხარტოს რეჟიმის ოცდათორმეტწლიანი მმართველობის მიმართ ამერიკის ხელი-სუფლების დამოკიდებულება. „მართალია, შეერთებულ შტატებს და სუხარტოს ყოველთვის კარგი ურთიერთობა ჰქონდათ, არაფრით არ შეიძლება, მას ამერიკის ღირსეული პარტნიორი ვუწოდოთ, — წერს აშშ ყოფილი სახელმწიფო მდივანი მადლენ ოლბრაიტი თავის მემუარებში, — ისევე როგორც ფერდინანდ მარკოსმა ფილიპინებზე, სუხარტომაც თავისი ქვეყნის ხელისუფლება გადააქცია გამდიდრების

ინსტრუმენტად არა მხოლოდ პირადად თავისთვის, არამედ მთელი თავისი ოჯახისთვის. იგი, ისევე როგორც მარკოსი, აფერხებდა დემოკრატიული ინსტიტუტების განვითარებას. ხალხის ზენოლით იძულებული სუხარტო გადადგა და შემკვიდრებლად დატოვა ცარიელი ხაზინა და ნინააღმდეგობებით გახლეჩილი საზოგადოება“.

ალბათ, სიტუაცია გეცნოთ. ასეთი „პარტნიორობა“ და „პატრონობა“ იციან ამერიკელებმა, როცა მათი გეოპოლიტიკური მიზნების განხორციელებისთვის აღარ გამოდგები (საკავშილო!), ანდა ვარგისიანობის ვადა გაგივია (შეგარდნა-ქე!), მათთვის შენთან „სტრატეგიული პარტნიორობა“ მაშინვე მთავრდება.

ჩვენთან კი, როგორც „საქართველო და მსოფლიო“ წინა ნომერში წერდა: „პროამერიკული საქართველო მკვდარია, როგორც მაკედონელის ცხენი, გნებათ შანიალის სპილო. ხანგრძლივი ძიების შემდეგ ვერც ისევე ტრადიციულ ღირებულებებს მიუბრუნდა“.

ერის ტრადიციული ღირებულებებისკენ შემობრუნება უმნიშვნელოვანესი მომენტია და, თუ მეობასაც დაეცავთ, მაშინ მართლა აღარ ვიქცევით ბრმა იარაღად სხვათა მიზნების განხორციელებისთვის.

რატომ მოვიხმე დიმიტრი მონიავას ეს ციტატა? — ყველაზე რეალურად ასახავს დღევანდელი საქართველოს მათგან, და იმიტომ. თანაც, წერილის სათაურზეც ბევრი ფიქრი აღარ დამჭირდება, დავარქმევ ასე — „ბუცეფალის სიკვდილი“, და მორჩა.

P.S. ბუცეფალი ალექსანდრე მაკედონელის ცხენს ერქვა.

ლევან მიქელაძე — ნასვლა ღარჩენით

ბატონი ლევან მიქელაძე — ერთადერთი კაცი, რომელიც 2007 წლის 7 ნოემბერს მკვეთრად გაემიჯნა ტოტალიტარულ რეჟიმს — ზეციურ საქართველოს შუშარტოდა.

ჯიშად მოსდგამდა, ქართული სისხლი უჩქევდა ქარღვებში და მისი ეს ნაბიჯი გასაკვირი არავისთვის ყოფილა. ბატონი ლევან მიქელაძე სხვაგვარად ვერ მოიქცეოდა, რადგან პიროვნულ ღირსებას მისთვის უდიდესი მნიშვნელობა ჰქონდა.



პიროვნება იყო, ამ სიტყვის საუკეთესო გაგებით. ამ უფაშო ფაშაში ღირებულებების ტოტალური გადაფასების შემზარავი პროცესის არა მარტო მომსწრენი, არამედ ხშირად მონაწილენიც ვხდებით. ბატონი ლევან მიქელაძის დარი ადამიანების მოქმედება კი მთელს გვაფხიზლებს, წამიერი სისუსტის გამოვლენით შემცბართ საკუთარ სულში გვახედებს და მოქმედების ფორმულას გვთავაზობს.

7 ნოემბერი ბევრი ადამიანისთვის გახდა მიჯნა, როცა არჩევანი უნდა გაეკეთებინა, რა გზას უნდა დასდგომოდა. ბატონ ლევან მიქელაძეს ეს არჩევანი ამ დღეს არ გაუკეთებია — „7 ნოემბერი კი ბოლო წვეთი იყო“.

იქნებ, ფიქრობდა, რომ მის ნაბიჯს სხვებიც მიბაძვდნენ, — კეთილშობილ ადამიანს სხვებში სურდა სინდისის მარცვლის გაღვივება, მაგრამ, სამწუხაროდ, ისინი ვერ ამაღლდნენ.

ვინც არ იცნობდა, ისიც კი თვალნათლივ დარწმუნდება ბატონი ლევან მიქელაძის შინაგან კეთილშობილებში, როცა გაეცნობა მის განცხადებას, რომლითაც მან გადადგომის შესახებ დიპლომატიურ კორპუსს მიმართა.

7 ნოემბერი „უზარმაზარი იმედგაცრუება იყო ჩემთვის მას შემდეგ, რაც საქართველომ მთავარ მიზნად დემოკრატიისა და თავისუფალი ქვეყნის მშენებლობა აირჩია, — წერს ბატონი ლევან მიქელაძე განცხადებაში, — ამ მიზეზის გამო, მე აღარ შემიძლია, კეთილსინდისიერად შევასრულო ჩემი, როგორც შევიცარიის კონფედერაციაში საქართველოს საგანგებო და სრულუფლებიანი ელჩისა და შენევის განთავსებულ საერთაშორისო ორგანიზაციებში საქართველოს მუდმივი წარმომადგენლობის ხელმძღვანელის მოვალეობა საქართველოს ახლანდელი მთავრობისთვის“.

შურაღვლა მიქელაძე: ბატონ ლევან მიქელაძეს აღარ შეეძლო კეთილსინდისიერად თაყვანის მოვალეობის ასრულება მთავრობისთვის.

ასა მხოლოდ კეთილსინდისიერი ადამიანები იქცევიან, რადგან იციან, რომ საქართველოს ახლანდელი მთავრობისთვის სამსახური საკუთარ სინდისთან კომპრომისზე ნასვლას ნიშნავს, ყველაზე უფრო დაამატირებელ კომპრომისს.

ბატონი ლევან მიქელაძისთვის კი სამშობლო მხოლოდ ტერიტორია და, მით უფრო, ხელისუფლება არ ყოფილა, ამიტომ ამ კომპრომისზე ვერ წავიდოდა. არც ნასვლა. და ნავიდა თანამდებობიდან, პროტესტის ნიშნად ნავიდა.

დიპლომატიურ სამსახურში 11 წელიწადი იმსახურა — ვენა, ვაშინგტონი, ფენევა. ყველგან, სადაც საქართველოს წარმომადგენელი, ჩვენი სამშობლოს პატივისცემას უღრმავებდა მასპინძლებს. მასთან ურთიერთობა ქართველი

კაცის ყველა ღირსეული თვისების მიმართ მონივნებას აღუძრავდა სხვადასხვა ქვეყნების დიპლომატებს. სწორედ ეს დამოკიდებულება აძლევდა საფუძველს, დიპლომატიური კორპუსისთვის მიემართა:

„ბოსნოვო, საქართველოს მიმართ კეთილგანწყობა შეინარჩუნეთ“.

სამშობლოზე უსაზღვროდ შეყვარებული კაცის ასეთი მკვეთრი ნაბიჯი საქართველოს მომავალზე ფიქრითა და ზრუნვით იყო ნაკარნახევი. უხადო პროფესიონალის ალღო კი ზუსტად მიუთითებდა მოქმედების აუცილებლობაზე. იგი ვერ შეურიგდებოდა ძალაობასა და უსამართლობას; მით უფრო, ვერ გახდებოდა მისი თუნდაც უნებლიე მონაწილე.

ბატონი ლევან მიქელაძის კეთილშობილებამ კი არაერთხელ დაგვრწმუნდა სახელმწიფო საინფორმაციო სამსახურში მუშაობისას. მასთან საუბრისას ყოველთვის ისეთი შეგრძნება შექონდა, რომ ნლგბით, ცოდნითა და გამოცდილებით დაბრძენებულ ადამიანს ველაპარაკებოდი. შემდეგ მომაც, სატელეფონო საუბრებისას ასევე არ გამწვანებია შეგრძნება, რომ შენევაში დაცული იყო საქართველო, რადგან ევროპაში საქართველოს მეცხოვროვებ ბატონი ლევან მიქელაძე იყო.

ზნეოპრივი ინტელექტუალი — ორი სიტყვით ასე შეიძლება ბატონი ლევან მიქელაძის წარდგენა. დახ, ბატონი ლევან მიქელაძის, რადგან იგი არა მარტო ღირსეული გვარიშვილობის გამო, არამედ, უპირველესად, პიროვნული ღირსებებით იმსახურებდა პატივისცემას.

ბატონი ლევან მიქელაძის მოულოდნელი გარდაცვალებით შეძრული ადამიანები მწუხარებით თანაუგრძობდნენ ოჯახსა და ახლობლებს. მათთან ერთად კი მთელი საქართველოსთვის მისამძიმრება გემართებს, რადგან ასეთი ადამიანები სამშობლოს უკვდებიან.

ბატონმა ლევან მიქელაძემ მინიერი საქართველოდან ზეციურ საქართველოში გადაინაცვლა. მაგრამ ამ ნასვლას დარჩენა ჰქვია, რადგან მისი ცხოვრება და სამშობლოსკენ გადადგმული უკანასკნელი ნაბიჯიც კიდევ არაერთხელ შეგვახსენებს თავს.

ვაგლახად ახდენილი სიზმარი

და ნავიდე და იქაურობა სამუდამოდ დატოვო...

ღმერთო, ყველა ნატვრა ისე აგვიხდინე, როგორც **ამას** აუხდა მარშანინდელი „**ყველაზე ხშირი**“ სიზმარი, სინამდვილედ რომ მოუბრუნდა მიღმიერი კომპარი. რა სოხუმი, აგერ „მეიდანში“ ვედარ უსადილია და „მარჯანოვში“ ვერ უფახშია. ყველგან დასდევენ, ჭამას არ აცდიან, გზას უკეტავენ, უსტვენენ, „**იძინან**“ „**ნადი, ნადის**“ ეძახიან, თბილისში მთავარი მაგისტრატებიც გადაკეტეს და ეუბნებიან, რომ „**იქაურობა სამუდამოდ დატოვო...**“

მაშინ არ იცოდა, როგორ აუხდებოდა კომპარული სიზმარი, თორემ რა ათქმევინებდა: „**ნ იანვარს ამ გზას ჩვენ არ გავესწით, ან ჩვენზე ხელით სამუდამოდ ჩაკეტავთ**“.

მთელი საქართველო იმის მოლოდინში იყო, მცდელობაც არ დაუკლია, რომ „**ის გზა**“ გაგვეხსნა, მაგრამ **ამან** იძალა, იძალავრა, იძალადა და ახლა ეს გზა — სოხუმისკენ და ცხინვალისკენ მიმავალი — „**ჩვენზე ხელით სამუდამოდ ჩაკეტეთ**“. შემზარავი რეალობაა და მის გასახსნელად მარტო **ამის** მოშორება ვედარ გვიშველის.

რას ვიფიქრებდით, სამომავლო გეგმებს თუ გვიმხელდა, თორემ როგორ არ გავითვალისწინებდით **მის** მოწოდებას: „**მინდა, ეს ყველამ კარგად დავიმახსოვროთ**“.

ვერ დავიმახსოვრეთ. მეტიც, — ამის სიზმრებს კი არა, ცხადსაც არ აღვიქვამდით სერიოზულად. „**ნ იანვარს აფხაზეთთან დაკავ-**

შირებული ჩემი ყველაზე საშინელი სიზმრები ან ახდება, ან ყველა ერთად დავბრუნდებით ჩემი და თქვენი ოცნების სოხუმში, ყველა ერთად გავეართიანებთ საქართველოს და ხელახლა შევქმნით დავით აღმაშენებლის ქვეყანას“.

„საშინელი სიზმრები“ ახდა, **ჩვენი** (და არა **მისი**) ოცნების სოხუმში როდის დავბრუნდებით ძნელი სათქმელია, საქართველოს კი ყველა ერთად გავაერთიანებთ ოღონდ **შამათოდ**. ალბათ დავით აღმაშენებლის ქვეყანასაც შევქმნით, თუკი ამ ოცნების განხორციელებაში ისევე **ამათმა** უგუნურებამ არ შეგვიშალა ხელი.

და იმ დროს, როცა **ის** ფარისევლურად მოთქვამდა **თავისი** „**საშინელი სიზმრების**“ შესახებ, მაშინდელი პარლამენტის თავმჯდომარე და პრეზიდენტის მოვალეობის უკვე მეორედ შემსრულებელი ყელმოღერებული გამოეხმაურა **ამის** გადაწყვეტილებას, ხელმეორედ ეყარა კენჭი. თურმე, „**ამით მან საკუთარ ხალხს უთხრა, თქვენთვის მომინდა შეფასება იმისა, რაც ხდება ამ ქვეყანაში, რა საფრთხეებსაც ვებრძვით ჩვენ, მთელი ჩვენი გუნდი. თქვენთვის გადაწყვიტეთ, რომ მოგვცეთ მანდატი, რათა გავაერთიანოთ ეს ქვეყანა, რომ, რაც არ უნდა მძიმე და ტკივილიანი იყოს, გადავდგათ ნაბიჯები, ამ ქვეყანას სჭირდება და ერთად მივიღეთ იმ საბოლოო მიზნამდე, რომელსაც ამ ქვეყნის გაერთიანება ჰქვია. ეს ნამდვილად უზენაესი მიზანია და მე ვუ-**

სურვებ ჩვენს ქვეყანას, რომ ძალიან მოკლე ხანში, თუნდაც ტკივილის ფასად, ამ მიზანს მივაღწიო. დარწმუნებული ვარ, რომ ჩვენ, ყველაზე ერთად, ჩვენს საზოგადოებასთან ერთად, ხალხთან ერთად, ვისთვისაც მთავარი ფასეულობა ჩვენი ქვეყანაა, ამას აუცილებლად და სულ მალე მივალვით!“

კითხულობ ამ სიტყვებს და თავი გუშინდელ მიტიგზე გგონია, ან გუშინდელზე, ან იმისწინდელზე... არადა, ეს სიტყვები იცით, სად ამოვიკითხე? უმაღლეს პოლიგრაფიულ დოკუმენტს გამოცემულ ჟურნალში „**გზა გამარჯვებისკენ**“, რომელიც 2007 წლის დეკემბერში 250 ათასიანი ტირაჟით დაიბეჭდა და მთელს საქართველოში გავრცელდა.

ახლა თქვენ თვითონ გამოიცანით, **ვის აქვს ვადა** ეს ჟურნალი და **ვისთან ერთად და რის მიღწევას** აპირებდა მაშინდელი პარლამენტის თავმჯდომარე.

დღეს კი, დღეს უფრო მეტად აქტუალურია პოეტ რეზო ამაშუქელის ემოციურად თქმული — „**საქანი უნდა ნათარქანი!**“

მაგრამ სად „**ნათარქანი**“, იმდენად ღრმად შეისუსთქეს ძალაუფლების (ძალაუფლებისაც!) სურნელი, რომ მათი „**ნათარქანი**“ ნამდვილად არ იქნება ადვილი. სად წავლენ — **კარგს თქვამენ, კარგს სვამენ** და **კარგს ტყვეებენ**. მეტი არც იციან და მეტის შნო არცა აქვთ.

ესენი ადვილად არ „**ნათარქანი**“.

საქართველო

გსართ, გაზიზიაროთ თქვენი მოსაზრებები? დაგზიარეთ: 38-41-97, ან მოგზიარეთ: info@geworld.net

„დიდმა წინასწარმჭერებმა“ ა.ს. სოლჟენიცინმა, „ნაციის №2 სინდისმა“, დანაშაულებრივი საბჭოთა კავშირის „სისხლიანი ისტორიის“ მრავალტომეული მოაგვირისტა, რომელიც მთელ მსოფლიოში მრავალმილიონიანი ტირაჟით გამოიცა და მასზე მოთხოვნის არარსებობის გამო მერე დიდხანს წვავენ (ზარალი ცენტრალურმა სადაზვერვო სამმართველომ (ИПВ) აანაზღაურა); თქვენი ინტელიგენციის ლიდერმა დ.ს. ლიხაჩევმა, „ნაციის №3 სინდისმა“, მოუწოდა რუს ხალხს, „მოენანიებინათ მთელი მსოფლიოს წინაშე ბოლშევიზმის სამინელებების გამო, რაც უბედურებების გამო, რაც სტალინის მიერ თავს დაატყდა ცეროპელ ხალხს“... ეს თქვენი სამხედრო ისტორიკოსები, პოლიტიკოსები, კინორეჟისორები ყოველდღიურად ამტკიცებენ, რომ სტალინი პიტლერთან მეგობრობდა და ღვიძლ ძმასავით ენდობოდა, რომ ნიუტონმა არმია დაიპყრო ტერიტორიები, ხოლო НКВД მეთოდურად მხრებდა მილიონობით უდანაშაულო ადამიანს... ამ ყველაფერს თქვენ — რუსები ამტკიცებთ, ჩვენ კი, პოლონელები, უნგრელები, ბალტიისპირელები და ჩვენი დასავლეთელი მფარველები მხოლოდ ვეყრდნობით თქვენ მიერ აღმოჩენილ და დამტკიცებულ ჭეშმარიტებებს და მოვითხოვთ სსრ კავშირის საპარტალემენტო კვირეულს, პასუხი აგოს მსოფლიოს წინაშე ჩადენილი ბოროტმოქმედებისათვის, ასევე მოვითხოვთ მორალური და მატერიალური ზარალის კომპენსაციას.

ვასაბუთებთ? — დიხაბც, ვასაბუთებთ! თუკი რუსეთის მთელი ელიტა და მედია დაჟინებით ირწმუნება, რომ „სსრკ ერთი დიდი საკონცენტრაციო ბანაკი იყო“, მაშინ მართალი არიან ბალტიისპირელი პოლიტიკოსები, როცა გადაჭრადილი სამინელებების გამო მოზოდუმებას და კომპენსაციას ელიან. აკი გერმანია დღემდე უხდის საკონცენტრაციო ბანაკების ყოფილ ტყვეებს...

რუსი პოლიტიკური ელიტის წარმომადგენლები ხშირად გამოხატავენ გაცხადებს და იმირიზაციას იმის გამო, რომ პოსტსაბჭოთა სახელმწიფოები სულ უფრო მეტად შორდებიან რუსეთს და ოდესღაც მეგობარ ხალხებს უწინდელი გრძობებით აღარ აქვთ. „არ ვუყვარვართ და ჩვენს ინტერესებსაც ანგარიშს არ უწევს“ — ნუხს ახალგაზრდა რუსი ელიტა. რისთვის უნდა ვვიყვარდეთ? ჩვენს ხალხებს ისტორია, საერთო სიხარული და მწუხარება, გამარჯვება და მარცხი აერთიანებდა; საერთო გმირები და მისაბამი პიროვნებები ჰყავდა, საერთო იდეალები და ზნეობრივი ფასეულობები ჰქონდა. შემდეგ კი მოხვედით თქვენი, რუსი „დემოკრატები“, ძირითადად, ყოფილი პარტომენკლატურიდან და განაცხადეთ, რომ ყველა ჩვენს იდეალსა და სულიერ ფასეულობებს გროშის ფასი აქვს, ჩვენი ისტორია სისხლიანი სასაკლავო, ისტორიული ავტორიტეტები კი — მანიაკები და პარანოიკები, ხოლო გმირები მკვლელები და ოკუპანტები არიან. ტელეკრანებზე „რუსული კულტურის კეთილსახიერი მოღვაწეები“ გამოკეკლუცდნენ, რომლებიც სამინელებად „იტანჯებოდნენ“ საბ-

ჭოთა პერიოდში, რადგან მათ, თურმე, აიძულდნენ, გადაეღოთ ცრუ ფილმები და ენერჯიტი ცრუ ნიგნები, რომლებიც ჩვენ, ბრიყვებმა, გულწრფელ წანარმოებებად მივიჩინეთ და ადვერტოვანდით, მათზე თაობები აღეზარდეთ. და მთელმა ამ პარტიულ-კულტურულმა ნომენკლატურამ, ყურნალისცემებთან ერთად, ლაფში ამოვარა ჩვენი წარსული, ჩვენი მამა-პაპანი (კულტურის რამდენიმე მოღვაწე დღემდე დიობს, ვინ შემოიღო პირველად სიტყვა „აქანდაზი.“ ეს ზომეზომ კეთილშობილურია — დაამცირო და შეურაცხყო ადამიანების სამი თაობა!). აღმოჩნდა, რომ ტყუილუმბრად ვამაყობდით ჩვენი სამშობლოთი და დანაშაულებრივია, აშენებულია მილიონთა სისხლზე და არსებობის უფლება არ აქვს, ჩვენი ისტორიით (ის სისხლიანი და სამარცხვინოა), ჩვენი მამებით (ისინი დანაშაულებრივი ქვეყნის დანაშაულებრივი ხელისუფლების დანაშაულებრივ ბრძანებულებებს ასრულებდნენ), ჩვენი ხალხით (უსიტყვო, ბეჩავი მონები, რომლებიც 30 წლის განმავლობაში ლიდერად აღიარებდნენ პირსისხლიან პარანოიკს, ხოლო მისი გარდაცვალება გათავისუფლებად კი არა, დიდ უბედურებად მიიღეს). და ჩვენ, ოდესღაც ერთიანი ქვეყნის მოსახლეობას, ამ ნომენკლატურულმა წმინდანებმა ჩვენი მამების ცოდვების მონაწილეობის მოგვიწოდეს!

თურმე, უნდა მოვიზინოთ და განვუცხადოთ მთელ მსოფლიოს: ჩვენ ბრიყვი არარაობანი ვართ, კაცუნები, რომლებსაც არ ძალუძთ თავიანთი ცხოვრების ადამიანურად მოწყობა, ჩვენ არ შეიძლება გვანდომ სახელმწიფოს მოწყობა, „მოზრდანიდით და გვიპატრონეთ!“

ჰოდა, მოზრდანიდენ. გაიხსენეთ, როგორი სასოებით უგადებდნენ ყურს „გამოჩენილი ინტელიგენტები“ უცხოელი სტუმრების ამპარტავნულ „რჩევებს“, როგორი სიხარულით ბლაოდნენ ჩამოსული აფერისტების ზიზნარევი შენიშვნების პასუხად, როგორი პირმოთნებით იღებდნენ მათგან საყვედურებს ჩამორჩენილობის, ვეღვრობის, არაცივილიზებულიობის გამო. ყველაზე სასაცილო კი ისაა, რომ ამ სამარცხვინო მამებლობას თანსდევდა მოსახლეობისადმი მონოვება მონური მორჩილებისაკენ! ამ ბაკქანალიას, ბუნებრივია, ყოფილი საბჭოთა რესპუბლიკებიდან „სულიერი მოძმეებიც“ შეუერთდნენ. მათაც მოსიურვეს „ცივილიზებულობა“, უმადლესი არსებების — ამერიკელებს, სადა ევროპელებისგან შექების დამსახურება, მათთან მიახლოება, ხელის შეხება, მათ „დიდ ფასეულობებთან“ ზიარება. თუბედი გაუღიმებზიარება, ეგებ „მათნაირებიც“ გამხდარიყვნენ.

მერედა, რას იქმოდნენ მოძმე ხალხები? ისინი უფურცდნენ, როგორ იგრძნობრეულად რუსეთის პრეზიდენტმა თავი თავისუფალადამიანად, როცა ნიუ-იორკში თავისუფლების ქანდაკებას გარს შემოუფრინა, როგორ განაცხადა რუსეთის უდიდესი ოქტის გუბერნატორმა ტელეკამერების წინ მთელი მსოფლიოს გასაკრძად, რომ შენატრის მონიკა ლევისკის, როგორ ზეიმობს

რუსეთი გამარჯვების დღეს ისე, რომ უმადლეს მთავარსარდალს არ ახსენებს, როგორ აჩვენებენ 9 მაისს რუსული ტელეარხები ამერიკელი ჯარისკაცების გმირობისა და სიმამაცის ამსახველ პოლიუდურ ფილმებს ფაშიზმისგან ევროპის გათავისუფლების შესახებ და რუსულ ფილმებს, სადაც ნაჩვენებია, პიტლერებთან ერთად როგორ ანადგურებდნენ სტალინი და ბერია, НКВД და СМЕРШ საბჭოთა ჯარისკაცებს. ხალხი ხედავდა, რომ ე.წ. რუსი ელიტა აშკარად აღიარებდა რუსეთის სრული ისტორიულ არშემდგარ ქვეყნად, საკუთარ უსუსურობასა და ინტელექტუალურ უზადრუკობას და მზად იყო, ხალხით დაეკავებინა ისტორიულ პროცესში ის ადგილი, რომელზეც მას ცივილიზებული დასავლეთი მიუთითებდა. ვის არგია ასეთი რუსეთი? რატომ უნდა იმეგობრო ვასალთან, როცა თავად სუვერენი გათავისუფლებიან? ნესიერი ხალხი (და ასეთი უმრავლესობა გახლავთ) არ გაცვილიდა ისტორიულ ძმობასა და საერთო წარსულს საღვტ რეზინასა და „სნიკერსზე“, მაგრამ განარუსეთი აპელირებს მალალი ფასეულობებით?

ვ.კ. პუტინმა ბერი გააკეთა ქვეყნისათვის ღირსებისა და სახელის დასაბრუნებლად. „ინტელიგენციაც“ და მედიაც აღამფოთა საბჭოთა შერყევამ (ელცინის ხანაში ამას ტოტალური წარსულისგან გათავისუფლებას უწოდებდნენ), მაგრამ შეცვალა კი პუტინმა რუსი პოსტსაბჭოთა ელიტის მინაგანი სახე და ბუნება? — ვგონებ, რომ არა. დღეს ისინი აღმფოთებული არიან, რადგან იციან, რომ პუტინი აღმფოთებულა. ზემოთ აღწერილი კი ამა თუ იმ სახით დღემდე გრძელდება: რეალური ისტორიის დამახინჯება და ლაფში ამოსვლა, ახალი ტელევიზიონები ომზე, რომელშიც პიტლერები გაცილებით სიმპათიურად გამოიყურებიან, ვიდრე კომისრები და ჩეკისტები; მსოფლიო ისტორიაში დასავლეთის როლისა და მნიშვნელობის გაზვიადება და, ამავდროს, რუსეთის ჩამორჩენილობისა და ვეღვრობის ხაზგასმა. რაღაზეა საუბარი, როცა სახელმწიფო დუმის დეპუტატებმა გამარჯვების დროში სახეცვლილება გადაწყვიტეს?! რა პრეტენზია გვაქვს ლატვიელებთან საბჭოთა სიმბოლიკის აკრძალვის გამო?

დღეს სახელმწიფო ახორციელებს პრიორიტეტულ პროგრამებს („საცხოვრისი“, „განათლება“, „ჯანდაცვა“) და ვის ძალიან მნიშვნელოვანია, მაგრამ ეს არ განსაზღვრავს დიდი ქვეყნის მომავალს. დიდი მომავალი განისაზღვრება დიდი წარსულით. საჭიროა სახელმწიფო პროგრამა — „ისტორიული სიმართლე“ სახელმწიფომ პასუხისმგებლობა უნდა აიღოს ისტორიის მართებულად წარმოჩენაზე და მკაცრად არეგულიროს ეს პროცესი ან მხოლოდ სასწავლო დანსებულებებში, არამედ მასმედიაშიც. ხალხის ძირითადმა მასამ ისტორია ფილმებითა და მხატვრული ლიტერატურით იცის, ახალგაზრდობამ კი — მხოლოდ ფილმებით. რა ცოდნასა და შთაბეჭდილებას მიიღებენ ახალგაზრდები საკუთარ ისტორიასა და წინაპრებზე

„მოსკოვური საგის“, „ლენინგრადის“, „არბატის პირმშობის“, „ნაძირლების“, ლ. მლენინისა და ნ. სვანდის პროგრამების ნახვით? აუცილებელია ისტორიულ თემებზე გადაღებული ისეთი ფილმების აკრძალვა, რომელთა შექმნაშიც მეცნიერ-კონსულტანტები არ მონაწილეობდნენ. ერთობ მნიშვნელოვანია ეს საქმე იმისათვის, რომ მხოლოდ სცენარისტებს, რეჟისორებსა და მსახიობებს არ ვანდოთ.

დასასრულ, უნდა გაიხსნას არქივები ყველა დაინტერესებული სპეციალისტისა და არა მარტო ვოლკოგონოვებისა და ილიზაროვებისთვის. არ შეიძლება, დღეს საიდუმლოს წარმოადგინდეს 50-80 წლის წინანდელი მილიონობით დოკუმენტი, რომლებიც გრიფით „სრულიად საიდუმლოდ“ ინახება. არ შეიძლება, საკუთარი ქვეყნის ისტორია განიხილო კატეგორიებით — „მჯერა-არ მჯერა“. „გაოცებას იწვევს ის გარემოება, რომ ისტორიის მასაგებული რუსი ინტელიგენტები არქივების გახსნას არ ითხოვენ. რატომ? თუკი არ ყოფილა, მაგალითად, „სამხედრო შეთქმულება“ და სტალინმა თავისი „სამხედრო ელიტა“ პიტლერის საამებლად დახვრიტა, მაშინ გახსენით „სტალინიზმის ამ მსხვერპლთა“ სისხლის სამართლის საქმეები. თუ სსრკ აღმოსავლეთ ევროპის ხალხებს ჩაგრავდა, და ამტკიცეთ ეს დოკუმენტურად. თუ სტალინი სიცოცხლის ბოლო წლებში „ახალ ყულუს უზადებდა თავის მონურად მორჩილ, ჩაგრულ საბჭოელ ხალხს (ბ. ილიზაროვი), უჩვენეთ მისი ჩანაწერები, შენიშვნები, რომლებიც სტალინს არ შეიძლებოდა, არ ჰქონოდა.

სიმართლე ისტორიის საბჭოთა პერიოდზე დღეს ისე საჭიროა, როგორც არასდროს. საერთო გმირული ისტორიის შესახებ სწორედ სიმართლე დაგვაძლევინებს ბოლო წლებში გაჩენილ გაუცხოებას პოსტსაბჭოთა ქვეყნების ხალხებს შორის. სწორედ ამ პერიოდს უკავშირდება გაგრძელება — ბოლო უდიდესი ფასეულობა, რომელიც ჯერჯერობით საბოლოოდ არ დაუბანინჯვებიათ და შეურყევიათ. ათიოდე წლის შემდეგ, ამ სამზეოდან ამჟამინდელი უფროსი თაობის წასვლის მერე, რუსეთი მყარად დამკვიდრდება დასავლურ ცნობიერებაში როგორც მერე მსოფლიო ომის გამაღებელი და ნახევარი ევროპის დამპყრობი ფაშისტური გერმანიის ანაკილეებს პრიორიტეტულ პროგრამებს („საცხოვრისი“, „განათლება“, „ჯანდაცვა“) და ვის ძალიან მნიშვნელოვანია, მაგრამ ეს არ განსაზღვრავს დიდი ქვეყნის მომავალს. დიდი მომავალი განისაზღვრება დიდი წარსულით. საჭიროა სახელმწიფო პროგრამა — „ისტორიული სიმართლე“ სახელმწიფომ პასუხისმგებლობა უნდა აიღოს ისტორიის მართებულად წარმოჩენაზე და მკაცრად არეგულიროს ეს პროცესი ან მხოლოდ სასწავლო დანსებულებებში, არამედ მასმედიაშიც. ხალხის ძირითადმა მასამ ისტორია ფილმებითა და მხატვრული ლიტერატურით იცის, ახალგაზრდობამ კი — მხოლოდ ფილმებით. რა ცოდნასა და შთაბეჭდილებას მიიღებენ ახალგაზრდები საკუთარ ისტორიასა და წინაპრებზე

ალექსანდრე ჭაჭია, გლობალიზაციის პრობლემების ცენტრის ხელმძღვანელი, პოლიტიკური მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი 27.09.2007.

დაგაკეხული პოლიტიკა და კარუსელი უდაბნოში

ქვეყნის პირველი პირობის პრეტენზიის მქონე სააკაშვილს მხარდამჭერებად თავმჯდომარე ბაქრაძე ისეთ „შემოქმედებით ელიტას“ რომ შევიგროვებს, როგორც ნუგზარ ნიკლაური, ნურნუშია და ნკრილაშვილი არიან, აგრეთვე, ნიკვინიძე-წუნკალაშვილები ენერჯიული ხერხეულიძისა და ფლეგმატური ოჩიაურის სახით და ზედამოად მოჭიკჭიკე უზადესად რომ დაგვიტყვებს, ის დროა, ან ექიმს ეჩვენო, ან შენი ნებით ჰოლანდიური დედლების გადამზიდავად გადაკვალიფიცირდე ბუბა კიკაბიძესთან ერთად.

აბა, ანეკდოტის არ იყო, სჭუაზე გადამდგარი ლენინივით მესერს ხომ არ მუხანცივით და შეჭვივლებს... სტალინმა ეს უგვანო სცენა რომ დაინახა, ილიჩის მკურნალ ექიმებს მკაცრად მიმართა: „Объявите вашему пациенту, что он не петух, а вождь мирового пролетариата!“

არც „მამავ ძვირფასოთი“ მიუმართავს, არც „ჩემი გმირი“ უწოდებია. ეს სიმღერა გაცილებით გვიან დაიწყო და უფრო გვიან, ანუ სულ ახლახან, მერაბ სეფიაშვილი ხელაპყრობით უმღერებს მიხეილ სააკაშვილს.

ნურნუშია თუ პრიმადონა, სეფიაშვილი პრიმადონია. „პრიმა“ სიგარეტია, რომელიც ყველა დროში ყველაზე იაფი ღირდა. იაფფასიანია და სხვის დაკრუსილზე კარგად იყიდება. პროფესიონალები ვართ და სადაც მიგვინვევენ, იქ ვიმღერებთ... უჯობია ამათთვის ზენდუქიძეს — ამბობდა მაინც, ყველაფერს გაყვიდით სინდისის გარდა. გაყვიდეს და ვარსკვლავად აიკიფავს აკაკი აკაკიევიჩის გაცვეთილი „მინელის“ ლაცკანზე.

გოგოლის ბამბაქანები! სააკაშვილზე ანყობილი სახელმწიფო მანქანის ინფორმაციული უზრუნველყოფის ამერიკაში დაქირავებულმა მენეჯერებმა უკეთესი ვერაფერი რომ ვერ მოიფიქრეს, ინტერნეტსივრცეში ოპოზიციური ტროას ცხენები შემოაჯაგლავეს და ეგრევე გაიყიდნენ.

ცხელ უდაბნოში წაიქცა კაცი, ძალაგამოცლილი ეგდო ერთხანს; მოიკრიბა ნებისყოფა, წამოდგა მძიმედ და ის იყო, ნელში უნდა გამარტოლიყო, რომ საიდანაც გამომხტარი არაბული ულაყი დაეჯახა. გულაღმა დაენარცხა ბარხანის ფერგო, ისევ წამოიმართა და ახლა აქლემმა გადაქელა. დაძლია არადადამიანური ტკივილი, წამოიმართა და რას ხედავს: ლომმა კამარა შეკ-

რა, წამიც და დააცხრება. სიკვდილს ჩახედა თვალეში და მოულოდნელად შეცვიდან ხმა შემოესმა: ჩამოათრეთ ეგ ლოთი კარუსელიდან!

დაახლოებით ასე დაემართა „რუსთავი 2“-ს გასული შაბათის ყოველკვირეულ „P.S.“-ში, როცა ხელისუფლების აგენტები შეყარა ინტერნეტკარუსელში და ოპოზიციის სახელით „აჩატავა“.

იმ ბითურობის გარჩევა რომ დაეინყო, ტირაჟირება გამოიმა და უნიჭო ჩანაფიქრის და იმთა პრიმიტიულ ანკესზე წამოვარდნა ჩვენი გაზეთის მკითხველის ყურადღებას.

„მაესტროს“ ეკრანზე ხომ იხილეთ პოლიციის ვილაც ნარკომანი „ნახედაკა“, რომელიც „ვარდების რევოლუციის“ დღეებში გიგა ბოკერიას დედა მხარში პირდაპირი და გადატანითი მნიშვნელობით, ახლა იმავ ვარდოსნებმა აგენტად შეაგზავნეს „საკნების ქალაქში“ და ნარკოტიკული ნივთიერება გაასაღებინეს: ნახეთ, რა ხალხი უჭერს მხარს ოპოზიციონერებს.

საკუთარი ტყავიდან ამოხტნენ მიშარასტები, რომლებიც „P.S.“-ის შაბათის გამოშვებაში „მიშაკეხულ“ იყვნენ მოხსენიებულნი. „მიშაკეხი“ დაირქვა — თბილად და სალალობოდ: ეშმაკი ბავშვები, ლამის მიშაკეხი. მკომეო თიკუნს ისევ მიშარასტები სჯობია, იცი მაინც, რასა ჰგავს და რის ასოციაციას იწვევს, თორემ „მაკე“, რაც მიშ-მაკე-ბშია დაფიქსირებული, უკვე დასრულებული პროცესია და, სამ თვეს თუ გადასცილდა, არაფერი ეშველება, თანაც მაკე-ინი არაფერ შუაშია. ხოლო ვისი ლუდი ვის კათხაშია, ამის გასარკვევად ჩვენ არ გვცალაია. „შემომხვდა ბიჭი ტატუო, ვატყუე და მატყუაო“ ასე არ არის? **პირობი პიპიპიპია**



დენიზა სუმბაძე:

უნდა ამოქვეყნდეს სპეცსპეცის უთანხმოება საქართველოს ეკლესიასა და საქართველოს სახელმწიფოს შორის

თბილისში მიმდინარე პერმანენტული მიტინგები და მანიფესტაციები, ხალხის პროტესტი, უპრეცედენტო მასშტაბებს იძენს და უკვე მოექცა საყოველთაო ყურადღების ცენტრში. თითოეული ქართველისთვის ყოველი დღე იწყება ან სამიტინგო მზადებით, ან ინფორმაციების მოძიებით „ნუხანდელი ღამის“ შესახებ. დღეს უკვე ცხადია, რომ „ნერვების ომი“ გრძელდება და, ამ გადასახედიდან ძნელია თქმა, როდის და ვინ გაშვებთ „გორდიას კვანძს“, რომელიც რამდენიმე წლის მანძილზე საგულდაგულოდ ინასკვებოდა. სწორედ ამ საკითხებზე სასაუბროდ „საქართველო და მსოფლიოს“ რედაქციაში მოვიწვიეთ ივანე ჯავახიშვილის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის პროფესორ-მასწავლებელთა გაერთიანება „თბილისის უნივერსიტეტის ასამბლეის“ თავმჯდომარე **დენიზა სუმბაძე**.



— ქალბატონო დენიზა, დღეს თითქმის მთელი თბილისის მოიცვა მიტინგებმა და მანიფესტაციებმა. მართალია, აქციები ძირითადად დედაქალაქში იმართება, მაგრამ, დამეთანხმებით, რომ საქართველო მუხტი მთელი ქვეყნის მასშტაბით იგრძნობა. თქვენი აზრით, რამ განაპირობა დღევანდელი ხელისუფლების მიმართ ასეთი პროტესტი სულ რაღაც ოთხ-ხუთ წელიწადში? ყველას კარგად გვახსოვს 2003 წელს სააკაშვილის ტრიუმფით მოსვლა — ე.წ. „ვარდების რევოლუცია“, ფაქტობრივად კი, სახელმწიფო გადატრიალება...

2009 წლის 9 აპრილის მანიფესტაციის თბილისში არნახული მასშტაბი ჰქონდა. რუსთაველის გამზირი თავისუფლების მოედნის ჩათვლით, თბილისის უნივერსიტეტამდე გაჭედული იყო ხალხით და, როგორც ამბობენ, 4-5 მილიონიანი ქვეყანა ქუჩაში გამოვიდა თავისი ექვსასათასიანი წარმომადგენლობით, ე.ი. ნახევარ მილიონზე მეტი ადამიანი გამოვიდა ქუჩაში! ცხადია, აქ არ შეიძლება უარყოფა იმისა, რომ გარკვეული მუხტი ამ საქართველოს მანიფესტაციისა ეკუთვნოდა 1989 წლის ისტორიული აქციისადმი პატივის მიცემას, რაც ჩვენს დედაქალაქში ყოველწლიურად ხდება, მაგრამ ის მასშტაბი, რომელიც მიიღო მანიფესტაციამ 2009 წლის 9 აპრილს, აღემატებოდა ხსოვნის აღნიშვნას, და იგი აზრობრივად მაინც მთლიანდებოდა, პირველ „9 აპრილთან“, როგორც დღევანდელი მანიფესტაციის ისტორიულ სათავესთან.

ციის“ ემიციური მხარდაჭერით დაუშვა და რომელი შეცდომისკენაც მას უბიძგა თავად იმდროინდელმა სახელმწიფომ რეალობამ. ეს რეალობა კი ჩამოყალიბდა 90-იანი წლების ეროვნული მოძრაობისა და მისი შედეგების მითვისების შემდგომ: „მოქალაქეთა კავშირისა“ და „ნაცმოძრაობის“ ახალი, ერთიანი სახელმწიფოებრივი კურსით.

— ახლანდელ აქციებს წინ უძღოდა 2007 წლის პირველი მძლავრი პროტესტი, რომელიც ხელისუფლებამ 7 ნოემბერს, შეიძლება ითქვას, სისხლში ჩაახშო. მანამდე კი, 2006 წელს თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის პროფესორ-მასწავლებლებმა სცადეს შელახული უფლებების დაცვა, თუმცა, ამაოდ...

— 2009 წლის აპრილის აქციებს კი არ უძღოდა მხოლოდ 2007 წლის ნოემბრის მძლავრი პროტესტი, არამედ 2009 წლის აპრილის აქციები უშუალოდ და ორგანული გაგრძელებაა 2007 წლის ნოემბრის აქციებისა თბილისში. ხალხის მოთხოვნა არ შეცვლილა. ჩვენ მიგვაჩნია, რომ 2007 წლის ნოემბრის აქციები თბილისში ისევე წარმოადგენს — თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის საპროტესტო აქციების გაგრძელებას, როგორც ამჟამად მიმდინარე, ანუ 2009 წლის აპრილის აქციებიც განგრძობდა 2007 წლის ნოემბრის მძლავრი სახალხო პროტესტისა. სამივე ეტაპი: 2005-2006 წლების განათლების რეფორმასთან დაკავშირებული საუნივერსიტეტო პროტესტიც, 2007 წლის ნოემბრის აქციებიცა და 2009 წლის აპრილის გრანდიოზული მანიფესტაციებიც ყველა თავის მოთხოვნას აერთიანებს ერთ უმთავრეს მოთხოვნაში: პრეზიდენტის გადადგომის მოთხოვნაში.

ალსანიშნავია ერთი გარემოება: უნივერსიტეტისადმი ჩვენი ხელისუფლების მიმართება და საქართველოსადმი, როგორც ქვეყნისადმი მიმართება პრინციპულად ერთიდაიგივეა.

თბილისის სახელმწიფო

უნივერსიტეტში განათლების რეფორმა სამხედრო დიქტატურის წესით ჩატარდა, უნივერსიტეტის ავტონომიის უგულვებელყოფით, რაც განათლების ახალი კანონით იმას ნიშნავდა, რომ უნივერსიტეტის პროფესორ-მასწავლებლებს არავინ ეკითხებოდა, რა რეფორმა უნდა გატარებულიყო უნივერსიტეტში. უნივერსიტეტში დამყარდა საქართველო დიქტატურა. თბილისის უნივერსიტეტის პროფესორ-მასწავლებელთა გაერთიანებამ „თბილისის უნივერსიტეტის ასამბლეამ“ სარჩელით მიმართა საკონსტიტუციო სასამართლოს, რადგან ქვეყნის პრეზიდენტის მიერ პრეზიდენტის უფლებამოსილებათა გადაჭარბებით დაირღვა კონსტიტუცია, დაირღვა ადამიანების უფლებები, დაირღვა ქვეყანაში განათლებისა და მეცნიერების მონაპოვართა დასახგრვად. საკონსტიტუციო სარჩელი პრეზიდენტის პასუხისმგებლობის ბრალდებით, იყო პრეზიდენტის გადადგომის პირველი სამართლებრივი მოთხოვნა. ასე რომ, ქართველი ხალხი უკვე 2005 წლიდან ცხოვრობს პრეზიდენტის გადადგომის მოთხოვნით. უნივერსიტეტის პრინციპების დაცვისათვის იქცა სრულიად საქართველოს ბრძოლად. სასურველია, რომ სრულიად საქართველომ არ დაუშვას ბრძოლის შეცდომები, რომლებიც უნივერსიტეტის პროფესორ-მასწავლებლებმა დაუშვეს. ეს ცალკე ანალიზის საკითხია.

ლოს უსამართლო პოზიციის გამო, არ აღმოჩნდა არანაირი სხვა სამართლებრივი მექანიზმი, არანაირი ევროპულ-ამერიკული მხარდაჭერა დემოკრატიულობისა და თავისუფლების პრინციპების დასაცავად საუნივერსიტეტო ცხოვრებაში, ისევე არ განიხილა დღეს სრულიად საქართველოს არანაირი სამართლებრივი მექანიზმი პრეზიდენტის კანონიერი გადაყენებისთვის. ხალხი, საზოგადოება მხოლოდ წყაროა ძალაუფლებისა და არავითარ შემთხვევაში რაიმე ძალაუფლების მფლობელი, რასაც უკვე აბსურდულ ვითარებამდე მიჰყავს მთელი ქვეყანა. ასეულათასობით ადამიანი ეჭიდება თავის „რჩეულს“ წლების განმავლობაში!

უნივერსიტეტის შემთხვევაში ჩვენ დახმარებისთვის მივმართეთ ამერიკის შეერთებული შტატების ელჩს საქართველოში, ბატონ ჯონ ტევეტს, მაგრამ აღმოჩნდა, რომ ჩვენი ხელისუფლება და ამერიკის ელჩი საკმაოდ ჰგავან ერთმანეთს ქართველი ხალხისადმი დამოკიდებულებაში. სრული იგნორირება ჩვენი ნუხილის და სრული დუმობა — ეს იყო და ეს, რაც მივიღეთ ბატონი ელჩისგან. თუნდაც დიალოგი ელჩისა პროფესორ-მასწავლებლებთან, აღმოჩნდა მხოლოდ ჩვენი ილუზია.

— პროტესტი ერთი შეხედვით სტიქიურად მიმდინარეობს, თუმცა დაკვირვებული თვალისთვის ამ სტიქიურობაშიც ადვილი შესამჩნევია მიზანმიმართულობა. შეიძლება თუ არა უკედლეს ამ პროტესტებს განალიზება და თქვენ რა დასკვნებს შემოგვთავაზებთ?

— ჩემს გამოსვლაში 9 აპრილს ქართველ ხალხს მივმართე გაფრთხილებით: „თუ თქვენ 20 წლის წინათ აქ, ამ ადგილას ითხოვდით თავისუფლებას საბჭოთა კავშირის სისტემიდან, დღეს თქვენ დგახართ მსოფლიოს პირისპირ და თავისუფლების მოთხოვნა გისხვებათ მთელი მსოფლიოსგან“. დღევანდელი პროტესტების გმირები არიან: ერთი მხრივ — ქართველი ხალხი, მეორე მხრივ — ხელისუფლება და ოპოზიცია, რომელთა მიღმაც საერთაშორისო სტრუქტურები დგანან, ანუ საერთაშორისო ხელისუფლების წარმომადგენლები. დღევანდელ ბრძოლაში თავისუფლებისთვის ეს მომენტი არ არის გამოკვეთილი. ქართველი ხალხი გაუცნობიერებლად უპირისპირდება მთელ საერთაშორისო პოლიტიკას, რომლის გამტარებელიც არის საქართვე-

ლოს დღევანდელი ხელისუფლება და, უპირველესად საქართველოს პრეზიდენტი. მაგრამ ამ ხელისუფლების ოპოზიცია, რომელიც სახალხო მანიფესტაციებისა და საქართველოს პრინციპების ორგანიზატორია, არ წარმოადგენს საერთაშორისო პოლიტიკის ოპოზიციას საქართველოში. ამდენად, ოპოზიცია და ხალხი იდენტურნი არიან პრეზიდენტის გადადგომის მოთხოვნაში, მაგრამ — არა ყველაფერში.

გარდა ამისა, პრეზიდენტის გადადგომის ლეგიტიმური გზა ისევე პრეზიდენტის განწყობასა და წყალობაზეა მხოლოდ დამყარებული, ფსიქოლოგიურ გარანტიაზე და არა სამართლებრივ აუცილებლობაზე. საერთაშორისო ხელისუფლების წარმომადგენლები კი ყოველგვარი არგუმენტაციის გარეშე ავლენენ საქართველოს ხელისუფლების მხარდაჭერას, რომლის შეცვლასაც ქართველი ხალხი მოითხოვს. ამრიგად, ქართველი ხალხი, რომელიც გაუცხოვდა საკუთარი ხელისუფლების მიმართ, იწყებს გაუცხოვებას საკუთარი ხელისუფლების მხარდაჭერი ევროპული წარმომადგენლების მიმართაც, რომლებიც ასახიზრებენ საქართველოს მიმდინარე პროცესების რეალურ სურათს ევროპის საზოგადოებრიობისათვისაც და ჩვენივე თვალშიც. ამ თვალსაზრისის ილუსტრაციას წარმოადგენს საფრანგეთის ელჩის სატელევიზიო კომენტარი 2009 წლის 25 აპრილს, საქართველოში მიმდინარე სახალხო მანიფესტაციების მიმართ...

— ახლანდელი „თბილისის უნივერსიტეტის ასამბლეის“ თაოსნობით დაფუძნდა „ეროვნული პროტესტების ანალიტიკური ცენტრი“, რომლის სახელით მიღებულ მემორანდუმში სახელგანთქული საქართველოს ეკლესიის ახალი როლი და მისია მოვლენათა რეალური განვითარების პროცესში. როგორ ფიქრობთ, მზად არის დღევანდელი პოლიტიკური სპექტრი — ხელისუფლება და ოპოზიცია — ამ მემორანდუმში ჩამოყალიბებული პრობლემებისა და მათი გადაჭრის თქვენური მოსაზრებისთვის თვალის გასასწორებლად?

— თბილისის ივანე ჯავახიშვილის სახელობის სახელმწიფო უნივერსიტეტის პროფესორ-მასწავლებელთა გაერთიანება — „თბილისის უნივერსიტეტის ასამბლეა“ დაფუძნდა 2005 წელს თბილისის უნივერსიტეტისა და უნივერსიტეტის პროფესორ-მასწავლებელთა უფლებების

მართალი ბრძანდებით. სახალხო მანიფესტაციები თბილისში, რომელიც 2009 წლის 9 აპრილს დაიწყო, არ წარმოადგენს მარტო თბილისელების ამბოხს ხელისუფლების წინააღმდეგ: ყველათვის ნათელია, რომ ეს არის სრულიად საქართველოს პროტესტი, რომელსაც ყველაზე მონოლითურად დედაქალაქის მოსახლეობა გამოხატავს. ამასთან, ამ მოსახლეობას ერთგვარი პასუხისმგებლობაც აწევს, რათა მან, როგორც ქვეყნის განწყობათა და ინტერესთა ინტეგრაციულმა ამსახველმა, უპირატესად აიმალოს ხმა იმ ერთიანი ტკივილისა და უბედურების გამო, რომელიც თავს დაატყდა მთელ ქართველ ხალხს უკანასკნელი, თითქმის ორი ათეული წლის განმავლობაში.

4-5 წელი არ არის ცოტა დრო. გარდა ამისა, პროტესტი და ჭიდაობა ამ ხელისუფლებასთან დაიწყო რევოლუციის დღეებიდანვე, როცა ხელისუფლებამ შეანგრია გლდანის ეკლესია და მიუღწევი ასეთი ბარბაროსული დარბევით შეიპყრო. ეს უკვე იყო არაქრისტიანული პოლიტიკა! ამ 4-5 წელიწადში კი საქართველო ჩამოყალიბდა გალატაკებულ და გამათხოვრებულ ქვეყნად. არავის უნახავს საბჭოთა პერიოდში მათხოვარი ქართველი ქალი. ვერც კი წარმოგვედგინა, რომ ეს შეიძლებოდა მომხდარიყო. დღეს სავსეა ქვეყანა მათხოვრებით, საესეა მსოფლიო საქართველოდან სიცოცხლის გადასარჩენად გაქცეული ხალხით, დარჩენილი საქართველოდან კი მტკვარში თავისდასახრობად გადამხტარა რიცხვი იმდენად დიდია, რომ საქართველო ერთდროულად შევიდა გადაძვინების გზაზე მყოფ ხალხთა სიაშიც და თვითმკვლელობაში მონიშნავეთა რიცხვებიც.

ეს ახალი ემოციური მუხტი ქართველი ხალხისა რევოლუციის ტოლფასი გახლავთ, რომელსაც მშვიდობიანი, უიარაღო სახე აქვს, ანუ საკუნების ქალაქის სახე. ეს ახალი დასკვნა, ანუ ახალი სახეობა დასკვნისა ქართველ ხალხს დასჭირდა იმ აზრისა და ტკივილის ხელშესახებად გამოხატვის ნიშნად, რომლისთაც ხალხმა ხელისუფლებას უთხრა: თქვენ მოგვანიჭებთ არა თავისუფლება, არამედ თავისუფლების ადკვეთა. ჩვენ, ქართველი ხალხი, არსებული ხელისუფლების ხელში, წარმოვადგენთ დაპატიმრებულ საზოგადოებას, რომელსაც ხელისუფლება არ უშემენს და რომელიც ხელისუფლებას არ აინტერესებს. იარეთ თქვენ მსოფლიოში საერთაშორისო სხდომებზე და აგარაკებზე, ჩვენ ვისხდებით საკენებში; ჩვენ ტუსაღები ვართ, თქვენ — ციხეების უფროსები. თქვენმა „ვარდების რევოლუციამ“ ჩვენ დაგვაპატიმრა საკენებში და გვაქცია ტუსაღებად.

საქართველოს დღევანდელი პრეზიდენტის ხელისუფლებაში ტრიუმფით მოსვლა დამყარებულია ქართველი ხალხის მიერ მოვლენათა გაუცნობიერებულ განცდაზე და ადამიანისადმი უპირობო ნდობაზე, მისი პოლიტიკური ვინაობის გარკვევის გარეშე. 2009 წლის 9 აპრილის მანიფესტაციაში ქართველი ხალხი იხანებს თავის ისტორიულ შეცდომასაც, რომელიც მან ე.წ. „ვარდების რევოლუ-

საქართველოს ეკლესიას, ხალხსა და ქვეყნის ინტერესების გათვალისწინებით უნდა მიენიჭოს საბანგაო უფლებამოსილება საქართველო-რუსეთის ურთიერთობის მონესრიგებისა და ლტოლვილთა დაბრუნების საქმეში

საქართველო

გზურთ, გაგზიონაროთ თქვენი მოსაზრებები? დაგზიონაროთ: 38-41-97, ან მოგზიონაროთ: info@geworld.net

დასაცავად. ამასთან, ჩვენი მეცნიერული ცოდნისა და პროფესიონალიზმის სახელმწიფო სამსახურში ჩაყენების უფლების დასაცავადაც.

2009 წლის 12 აპრილს კი სახალხო მანიფესტაციების პარალელურ რეჟიმში, „თავისუფალი აზრის სახლი“, „თბილისის უნივერსიტეტის ასამბლეის“ თაოსნობით დაფუძნდა „ეროვნული პრობლემების ანალიტიკური ცენტრი“ თავისი „ანალიტიკური დარბაზით“. საჭიროება ამ „ანალიტიკური დარბაზის“ დაფუძნებისა დიდი ხანია განცდილია ჩვენს მიერ, რადგან მიგვაჩნია, რომ ჩვენი სახელმწიფოებრივი პოლიტიკა ჯერ კიდევ არ არის ანალიტიკური. იგი სტიქიურად მოქმედებს გარეშე ძალების ინტერესებით და არა ქართველი ხალხისა და საქართველოს ინტერესებით. ამის ილუსტრაცია იყო განათლების რეფორმაც საქართველოში, ამის ილუსტრაცია გახლავთ მინის რეფორმაც, და ის კანონმდებლობაც, რომელიც მიიღება საქართველოს პარლამენტის მიერ — ყოველგვარი გონიერების მოხმობის გარეშე. ე.წ. „ვარდების რევოლუციის“ შედეგად საქართველოს პარლამენტმა თავისუფლება მისცა, ესჯელა ადამიანის გენეტიკური გვარების თავისუფალი შესყიდვის შესახებ, განათლების სისტემის ფინანსურ-ადმინისტრაციული განვითარების ფორმალურ განვითარების შინაარსის დანგრევის ხარჯზე, სოფლის მეურნეობის განვითარებაზე ვენახების აჩეხვით და ამისთვის საბიუჯეტო თანხის გამოყოფაზე, საქართველოს პარლამენტს შეეძლო, მიეღო კანონი 26 ქვეყნის მოქალაქეთა ერთი ნაწილს უვიზო ცხოვრებაზე საქართველოში, იმ პატარა ტერიტორიაზე, რომელზეც უცხოელ მაცხოვრებელთა და ადგილობრივ მკვიდრთა უფლებები კონსტიტუციურად გათანაბრებულია.

„ეროვნული პრობლემების ანალიტიკურმა დარბაზმა“ მიმდინარე მანიფესტაციების ჩრილში წამოაყენა ახალი თვალსაზრისი, არა სამთავრობო და არა დღევანდელი ოპოზიციის თანხვედრით: ამოქმედდეს სევეტიცხოვლის შეთანხმება საქართველოს ეკლესიასა და საქართველოს სახელმწიფოს შორის ყველა შემთხვევაში, დარჩება ეს ხელისუფლება თუ შეიცვლება, ამოქმედდეს მიმდინარე პოლიტიკური პროცესების კონტექსტში და, რეალური შესაძლებლობებიდან გამომდინარე, საქართველოს ეკლესიას, ხალხსა და ქვეყნის ინტერესების გათვალისწინებით, მიენიჭოს საგანგებო უფლებამოსილება საქართველო-რუსეთის ურთიერთობათა მოწესრიგებისა და ლტოლვილთა დაბრუნების საქმეში.

რა თქმა უნდა, ხელისუფლების მხრიდან ამ პოზიციის გაუზიარებლობა ნიშნავს ხელისუფლების მიერ 2002 წელს სევეტიცხოველში მიღებული კონსტიტუციური შეთანხმების დარღვევას, ხოლო ოპოზიციის მხრიდან — დაგვიანებას მხარდაჭერაში... თუმცა, ნუ გამოვიტყვებთ დაგვიანებული რეაგირების დაანაშაულებრივ შესაძლებლობას.

ესაუბრა ბონდო აპინარაშვილი

დავით იაკობიძე:

„თხა ვიყიდა, თხა გაყიდა“ როგორ გამოვიყიდას

ვინ აღგზენს ბიზნის ფასს?

ამ გაგანია საგზაფხულო სამუშაოების პერიოდში, როცა გუთნისდევას თავის მოსაფხანი დრო არ უნდა რჩებოდეს, მიმდინარე პოლიტიკური აქციები შესამჩნევ დარღვევებს ქვეყნის ეკონომიკას. უკვე შეუიარაღებელი თვალთვალს ჩანს დედაქალაქში სამშენებლო რიტმის შეფერხება, კეთილმოწყობითი სამუშაოების შეჩერება... ცხოვრებას თავისი მოაქვს და მიიქვს, ავად თუ კარგად მიედინება წუთისოფელი, მისი ზიგზაგებით დამფრთხალ ადამიანს კი შეკითხვები უჩნდება, რომლებიც უპასუხოდ რჩება... ვთხოვთ პროფესორ დავით იაკობიძეს, შეგვეხილოს ამ საქმეში.

— ბატონო დავით, როგორ განვითარდება ჩვენს ქვეყანაში ეკონომიკური პროცესები?

— შექმნილი პოლიტიკური სიტუაციიდან გამომდინარე, ხელისუფლებას მართებს დიდი ძალისხმევა ეკონომიკური პროცესების სამართავად. რაგინდ ლიბერტარიანული ეკონომიკური პოლიტიკა გვექმნება, სახელმწიფო ვალდებულია, საბინაო ფონდზე ფასები მყარდებოდეს საერთო საბაზრო წონასწორობიდან გამომდინარე.

— მაშ, როგორ განისაზღვრება ფასები უძრავ ქონებაზე, მათ შორის, საცხოვრებელი ფართობზე?

— ამის მრავალი მეთოდი არსებობს. კონკრეტული საბაზრო სიტუაციიდან გამომდინარე, სხვადასხვანაირად ნებისმიერ შემთხვევაში. თუმცა უძრავი ქონების შეფასების ყველა ხერხი, ძირითადად, სამ მეთოდზე დაყრდნობა. ესაა ქონების კაპიტალიზაციით განსაზღვრული ფასი, რაც ქალაქისთვის უაღრესად მნიშვნელოვანია, ფასი დანახარჯების ფორმირებიდან გამომდინარე და ფასები, რომელთა დადგენაც შედარებითი მეთოდით ხდება.

— ჩვენთვის ამ მეთოდებს არავითარი მნიშვნელობა არ აქვს. მოქალაქეს სურს, გაიგოს, რატომ ეცემა მისი ბიზნის ფასი, თუ ქალაქის საბინაო ფონდი არ იზრდება?

— სწორედ ამ კითხვას მინდა, ვუპასუხო. საქმე ისაა, რომ ფასი მასზე მოთხოვნისა და მიწის ელასტიური დამოკიდებულებით განისაზღვრება. ე.ი. მიწის ფასის შემცირებით საცხოვრებლის ფასები იმავე პროპორციით არ იზრდება, მიწის ფასის ზრდის გამო იმავე თანაფარდობით არ მცირდება.

— უფრო დანერვილებით?

— ვთქვათ, განიზრახეთ, გაყიდოთ თქვენი საცხოვრებელი ფართი — სამოთხაბიანი ბინა საბურთალოზე. გაზეთში „სიტყვა და საქმე“ აქვეყნებთ განცხადებას, ფასს მიუთითებთ უკვე არსებული კონსტიტუციური დამოკიდებულებით, ანუ საკუთარი ბინა შეაფასეთ სხვების მიერ დადგენილი ფასის მიხედვით, შედარებითი მეთოდით. დაეუშვათ, ბინა არ გაიყიდა, მაგრამ მოვიდა თქვენთან კაცი, რომელსაც წარმოადგენს არაქვს თქვენს განცხადებაზე და შემოგთავაზებთ თავისი ფასი, რომელიც ნაკლებია თქვენ მიერ წინასწარ განსაზღვრულზე. იწყებთ ვაჭრობას.

შემცირდა და გაიფხვრა გრძელდება.

— სწორი ბრძანებით, მაგრამ უნდა გაითვალისწინოთ, რომ ბინებზე ფასების დადგენა მიწოდება-მოთხოვნის თანაფარდობით ხდება, თორემ სულაც არ არის სახელმწიფო, საბინაო ფონდზე ფასები მყარდებოდეს საერთო საბაზრო წონასწორობიდან გამომდინარე.

— მაშ, როგორ განისაზღვრება ფასები უძრავ ქონებაზე, მათ შორის, საცხოვრებელი ფართობზე?

— ამის მრავალი მეთოდი არსებობს. კონკრეტული საბაზრო სიტუაციიდან გამომდინარე, სხვადასხვანაირად ნებისმიერ შემთხვევაში. თუმცა უძრავი ქონების შეფასების ყველა ხერხი, ძირითადად, სამ მეთოდზე დაყრდნობა. ესაა ქონების კაპიტალიზაციით განსაზღვრული ფასი, რაც ქალაქისთვის უაღრესად მნიშვნელოვანია, ფასი დანახარჯების ფორმირებიდან გამომდინარე და ფასები, რომელთა დადგენაც შედარებითი მეთოდით ხდება.

— ჩვენთვის ამ მეთოდებს არავითარი მნიშვნელობა არ აქვს. მოქალაქეს სურს, გაიგოს, რატომ ეცემა მისი ბიზნის ფასი, თუ ქალაქის საბინაო ფონდი არ იზრდება?

— სწორედ ამ კითხვას მინდა, ვუპასუხო. საქმე ისაა, რომ ფასი მასზე მოთხოვნისა და მიწის ელასტიური დამოკიდებულებით განისაზღვრება. ე.ი. მიწის ფასის შემცირებით საცხოვრებლის ფასები იმავე პროპორციით არ იზრდება, მიწის ფასის ზრდის გამო იმავე თანაფარდობით არ მცირდება.

— უფრო დანერვილებით?

— ვთქვათ, განიზრახეთ, გაყიდოთ თქვენი საცხოვრებელი ფართი — სამოთხაბიანი ბინა საბურთალოზე. გაზეთში „სიტყვა და საქმე“ აქვეყნებთ განცხადებას, ფასს მიუთითებთ უკვე არსებული კონსტიტუციური დამოკიდებულებით, ანუ საკუთარი ბინა შეაფასეთ სხვების მიერ დადგენილი ფასის მიხედვით, შედარებითი მეთოდით. დაეუშვათ, ბინა არ გაიყიდა, მაგრამ მოვიდა თქვენთან კაცი, რომელსაც წარმოადგენს არაქვს თქვენს განცხადებაზე და შემოგთავაზებთ თავისი ფასი, რომელიც ნაკლებია თქვენ მიერ წინასწარ განსაზღვრულზე. იწყებთ ვაჭრობას.



ინტერესდებით, რატომ გთავაზობენ ასეთ დაბალ ფასს. მყიდველი გიხსნით, რომ თქვენი ბინა აშენდა ამა და ამ წელს და მაშინ მისი სამშენებლო ღირებულება იყო რაღაც სიდიდე, რომელიც დღეისთვის უფროს მის მიერ შემოთავაზებულ ფასს. მან თქვენი ბინა შეაფასა მშენებლობაზე განხორციელებული ხარჯების მიხედვით, ე.ი. დანახარჯების მეთოდით. როგორ მოვიქცეთ? მივდივართ კონსულტანტთან და ის გვიხსნის: ბინა, ვთქვათ, 100 კვადრატული მეტრია, მოცემულ მიკრორაიონში ერთი კვადრატული მეტრი წელსადმი 60 ლარად ქირავდება, ე.ი. ბინის გაქირავება შეიძლება წელსადმი 600 ლარად, შესაბამისად, მისი ფასია ის სიდიდე, რომლის სადებოზიტო ანგარიშზე მოთავსებაც მოგვცემდა 6000 ლარის წლიურ შემოსავალს. კონსულტანტმა შემოგთავაზებთ ფასის გაანგარიშებას მესამე მეთოდით, რომელსაც კაპიტალიზაციის მეთოდს ვუწოდებთ. ეს მეთოდი ჩვენ შემთხვევაში ბინის ფასს მასზე დახარჯული ფულის ღირებულებასთან აწონასწორებს. ახლა ხომ გასაგებია, რატომ შემცირდა თბილისში საცხოვრებელი ფართის ფასი? განვავარდოთ. ყველა ქვეყანაში უძრავი ქონების, მათ შორის, საცხოვრებლისა და მინის ფასი დაკავშირებულია საიჯარო გადასახადებებისა და ბანკის საპროცენტო განაკვეთების დონეებთან. განვითარებულ ბაზრებში, მაგალითად, ლონდონში საბინაო ფონდისთვის ადგენენ ნორმატივებს, რომლებსაც ითვალისწინებენ მყიდველები, გამყიდველები და მუშაველები. გასულ წელს ეს ნორმატივი წლიური საიჯარო გადასახადის 22,5 ჯერად იყო. ე.ი. ბინის ფასის გასათვლელად იღებდნენ 1 კვადრატული მეტრის იჯარის ტარიფს და ამრავლებდნენ 22,5-ზე, რის მიხედვითაც ადგენდნენ ბინის საბაზრო ფასს. რიგაში ეს მაჩვენებელი 25-ს, ხოლო მოსკოვში 31-ს აღემატებოდა. თბილისში, თუ პირობითად გავიანგარიშებთ აღნიშნულ მაჩვენებელს (რადგან ჩვენს ქალაქში მისი გაანგარიშება არ ხდება), მივიღებთ ასეთ სურათს: თუ ბინა 3600 ლარად ქირავდებოდა და ბაზარზე მისი გასაყიდი ფასი

უფრიადა 72000 ლარს, მაშინ, შესაბამისად, ეს მაჩვენებელი იქნებოდა 20. თბილისში რომ ადგენდნენ საიჯარო გადასახადის სტანდარტებს ქალაქის მიკრორაიონებისა და მისი ცენტრალური მაგისტრალის მიხედვით და სხვა მახასიათებლებიდან გამომდინარე, მაშინ ყველა სახლის მიხედვით განისაზღვრებოდა აქ განთავსებული ბინის ფასი და შემდეგ დაინყებოდა მყიდველის ძებნა. ასეთ ვითარებაში გარიგებებიც არ დაგვიანდებოდა, დროში არ გაინელებოდა და ჩვენთანაც ჩამოყალიბდებოდა უძრავი ქონების ბაზარი.

— რატომ არ ხდება თბილისში აღნიშნული მაჩვენებლის დადგენა?

— თბილისსა და ფოთში უძრავი ქონების ბაზრის მონესრიგების გარკვეული მცდელობა ჯერ კიდევ 1993 წელს იყო. მაგრამ მან, როგორც სხვა პროგრესულმა ნამოწყებამ, ჩაილურის წყალი დალია, რადგან არ იყო პოლიტიკური ნება, რათა მონესრიგებულიყო ფასები უძრავ ქონებაზე. დაეუშვათ, საქართველოში არის უძრავი ქონების ცივილიზებული ბაზარი, მაშინ ხელისუფლება პრივატიზაციას იმ ფორმითა და იმ მასშტაბით ვერ განახორციელებდა, როგორც დღემდე. მაშინ არც მშენებლობის ბუმი იქნებოდა, უსახო და თბილისისათვის შეუფერხებელი ნაგებობების ხარვეზი, არც ქალაქის გენერალური გეგმის მასშტაბებიდან ამოვარდებოდა... და არც შადრევნების ყბადაღებული თემა გაჩნდებოდა. ყველაფერი ამას დაარეგულირებდა შეფასებათა საერთაშორისო სტანდარტები.

— შადრევნები რა შუაშია?

— ქალაქის კეთილმოწყობა წინასწარი საგეგმო სამუშაოების გარეშე შეუძლებელია. რა კეთილმოწყობაზე შეიძლება ვილაპარაკოთ, როცა ქალაქს არ აქვს განვითარების გენერალური გეგმა. გასული საუკუნის სამოციან წლებში მიღებული გენგეგმა კი, რომელიც მისი ავტორების სასახლოდ 40 წელზე მეტს გვემსახურა, უვარგისი გახდა ძირითადი პარამეტრების უგულვებლყოფისა და მისი ქალაქგანაშენიანების ცენტრალური კრიტერიუმების სისტემატური დარღვევების გამო. შესაბამისად,

მივიღეთ უსისტემოდ, უგეგმოდ განვითარებადი ქალაქი, რომელსაც, როგორც ყველა სხვა დინამიკური

სისტემა, ვერ იტანს ასეთ განუკითხავს და ერთ გეგმიურ დღეს დაპყრობაში 20000 მცხოვრებელს ითვლიდა და დაახლოებით 250 შექტარი ტერიტორია ეჭირა, 1917 წელს 231141 მოსახლე ფიქსირდებოდა. ახლა კი მილიონზე მეტია და, ალბათ, კიდევ უფრო გაიზრდება. ამიტომ გასაკვირი არ უნდა იყოს ის პრინციპული ცვლილებები, რომლებიც ამჟამად ხორციელდება.

— ცვლილებების წინააღმდეგი არავინაა. მაგრამ ამისთვის საჭიროა რაციონალური გათვლები. მაგალითად, 1876 წელს თბილისის მთელი ტერიტორიის 17 პროცენტს შეადგენდა ქუჩებისა და შესახვევების ფართობი, 4 პროცენტს — მოედნებისა, ბაღებისა — 20 პროცენტს, ხოლო შემოვლებისა და მათი ქოლების ფართობი კი მთელი ქალაქის ტერიტორიის 55 პროცენტს უფრიადა. ამჟამად როგორია ეს თანაფარდობა, ვინ იცის? თუნდაც — ვაკეში, რომლის მოსახლეობაც 1876 წლის თბილისის მოსახლეობას სამჯერ აღემატება. ვინ იცის, როგორი თანაფარდობაა საცხოვრებელ ფართობსა და რეკრეაციულ სივრცეს შორის?.. ასე რომ, ცვლილებები აუცილებელია, მაგრამ წინასწარ განსაზღვრული გეგმით, სწორი ღირებულებითი შეფასების მეთოდით და დემოკრატიულად. ხომ არ დაგვიანდათ, როგორ მიიღეს კანონი ძველი თბილისის შესახებ? ასე რომ, სანამ არ დამყარდება ქალაქმართვის ცივილიზებული სისტემა, არ მოხერხდება მის უძრავ ქონებრივ შემადგენელზე სამართლიანი ფასების დაწესება.

საბაზრო ეკონომიკის ურყევე ფასეულობების დარღვევა უმძიმეს შედეგებამდე მიგვიყვანს. საჭიროა დიდი ძალისხმევა შექმნილი ბარიერების გადასალახავად, უნდა ვისწავლოთ საბაზრო ეკონომიკის პირობებში სწორი ცხოვრება. რაც არ ვიცით, სხვებს ვკითხოთ...

— ამიტომაც დავისვით ამდენი შეკითხვა, ბატონო დავით.

ესაუბრა თორნიკე ანაფილია

ზურაბ გაგნიძე:

სანტაქნიკოსის ასეთი აღზავება „მსოფლიოში პირველად“ მიზანს საქართველოში მოხდა

პიროვნების ფსიქიკა მრავალი მიზეზის ზეგავლენით ყალიბდება. ადამიანის თანამოხილ სულიერ უნარებზე უდიდეს ზეგავლენას ახდენს კლიმატური პირობები, რომელშიც იზადება, რელიგიური გარემო, გენეტიკა, ზნეობრივ-მორალური წესები. პიროვნების ჩამოყალიბებაზე არანაკლებ მნიშვნელოვანი გავლენა აქვს ქვეყნის მმართველობის ფორმასა და ერის ისტორიულ ბედს. იმ ქვეყნის შვილებს, სადაც არშემდგარი სახელმწიფოს ნიშნები და მისი დამოუკიდებლობა მხოლოდ ქალაქდება და, თანაც, გაბატონებულია ტირანული ძალაუფლების თვითნებობა, ამ დროს სახელმწიფო მოხელე არ შეიძლება არ ატარებდეს ისეთ მახასიათებლებს, როგორცაა: გაორება, ჩინოვნიკური სირვეკენე, სულიერი სიმდაბლე, ცბიერება, დამორგუნველი შიში და მონური კომპლექსი. მსოფლიო ისტორია გვასწავლის, რომ ბევრი დამპყრობელი ცდილობს, დამონებულ ერსა თუ პიროვნებაში მოსპოს ბუნებრივი მიდრეკილებანი, მაგრამ გამოცდილება ცხადყოფს, რომ ეროვნული ცნობიერება და გენეტიკური ხასიათი არამც თუ ისპობა, მისი მნიშვნელოვანი შესუსტებაც შეუძლებელია. ამჯერად საუბარი გვექნება ალექსანდრე (კახა) ლომიაზე, რომელიც იყო სოროსის ფონდის თავმჯდომარე, განათლებისა და მეცნიერების მინისტრი, უშიშროების საბჭოს მდივანი და დღეს უკვე საქართველოს წარმომადგენელია გაეროში. მის ფსიქოპორტრეტს წარმოგვიდგენს ფილოსოფიისა და ფსიქოლოგიის დოქტორი, პროფესორი **ზურაბ გაგნიძე**.

— ბატონო ზურაბ, ალექსანდრე ლომიაზე უკანასკნელ წლებში პოლიტიკურ სარბიელზე თავბრუდამხვევი კარიერა გაიკეთა, როგორ მაღალია ყოველივე ამას, ნუთუ ეს მისი სულიერი უნარების დამსახურებაა?

— მისი თვალსაჩინო ფიგურად ჩამოყალიბება ერთბაშად ანტიეროვნული იდეოლოგიის დამკვიდრების პერიოდს საქართველოში. კახა ლომიას კარიერის ყველა საფეხური სოროსისა და მისი მიმდევართა ხელითაა ნაკეთები, მათ მიერაა დაფინანსებული და დაკვალიანებული. რაც შეეხება ამ პიროვნების სულიერ უნარებს, ჩვენზე კარგად მას მისი ოკეანისგანმედი პატრონები იცნობენ. პირველი და გადამწყვეტი მნიშვნელობა აქვს პიროვნულ სიმნიფეს, რაც შემდგარი პიროვნების პოსტულატია. კახა არშემდგარი, უმნიფარი პიროვნებაა. არ გააჩნია, ინდივიდუალობა და სულიერი სიჯანსაღის მთელი რიგი სიმპტომები. რაც მთავარია, აქვს სექტანტის სიჯიუტე, ცივი ფლეგმატურობა, შეზღუდული გონიერება, მერკანტილური ანგარიშიანობა. მიდრეკილია ბნელი საქმეებისკენ. გულნამცეცა შურისმაძიებელია. ამის გავება-დადგენაში „სოროსიზმის“ მამებს უდიდესი ფსიქოლოგიური ინსტიტუტების კლინიკური გამოკვლევები ეხმარება და სანამ კანდიდატს რომელიმე საპასუხისმგებლო პოსტს ჩააბარებენ, აუცილებლად ითვალისწინებენ ფსიქოლოგიური კვლევის შედეგებს. ამ კვლევებში კახამ გამოამყვანა, ერთი შეხედვით, დიდი ნაკლი: პიროვნული უმნიფრობა, შეზღუდული გონიერება და სუსტი ნებელობა, მაგრამ, მეორე მხრივ, ფრიად სასარგებლო — მტრულად განწყობილ სოროსელთა ნაბილწული გონებისთვის. კახა თავისი ფსიქიკური უნარებით ფრიად საჭირო კაცია მათთვის და მათი ამოცანების შესასრულებლად. ასე მოგვეცინა ის ახალი მსოფლიო წესრიგის დამყარების გლობალურ პროცესში ჩართულ ჭანჭიკად, რომლის სულიერი უნარები, ანუ ფსიქიკა იქცა სოროსელების მიერ მართულ

მექანიკურ იარაღად. მიზანი კი ერთია: თუ მისებრ ადამიანს მიზანმიმართულად გამოიყენებდნენ, შეუქმნიდნენ პირობებს და ძალაუფლებას მისცემდნენ, მისი დახმარებით ჩაახშობდნენ ერის თანდაყოლილ უნარებს, ნებელობით ენერჯიას, რითაც აქცევდნენ გონებადახშულ მასად, მოუსპობდნენ მატერიალურ დამოუკიდებლობას, თავისუფლებისადმი სწრაფვას, ტრადიციულ რელიგიას, რწმენას, რის შემდეგ დაეუფლებოდნენ მათ ნებას და თვითონ წარმართავდნენ მათ ქმედებას. ამით კახა საშიში და დიდი გარდატეხების მომტანი გახდა. მისი მოღვაწეობით მთელი ამ წლების განმავლობაში სამშობლოში კოსმოპოლიტიზმის შემომტანი კონტრბანდისტია, რითაც საბედისწერო გავლენას ახდენს მთელ ეროვნულ ფსიქიკაზე.

— ბატონო ზურაბ, მაინც, მისი ფსიქოპორტრეტიდან რა ძირითად შტრიხებს გამოყოფდით, ბუნება ხომ შესანიშნავად აბალანსებს თითოეულ ჩვენგანში ავსაც და კარგსაც...

— რადგან ის ჩაფლულია მოლაღატობრივ ქმედებაში, სადაც ნალაღატევი სამშობლო და მთელი ერია, მისი ყველა უნარი სავალალოდ ნიროშეცვლილი, გაუფასურებულია. მის სულიერ ფასეულობებს კარგახანია, შეენაცვლა სახელისა და ხორცის აღზევება. იდეათა დევაღვაციით, რწმენისა და ორიენტირის დაკარგვით, ცრუ და ყალბი მიზნებით მან თავისი სულიერების სიღატაკერს ხელის გულზე დაუდო. კახა ლომია გახლავთ უშუალო ინიციატორი, მთავარი შემოქმედი საქართველოში წარმატებით განხორციელებული „ვარდების რევოლუციისა“. სწორედ მას ანდეს სოროსელებმა რევოლუციისთვის გამოყოფილი ფინანსების მართვა. მთელ ამ პერიოდში კი კულისებში რჩებოდა, რადგან მის გონიერებას ნიჭიერების ნიშანწყალიც არ გააჩნია, ამიტომ ვერასოდეს თავისუფლდება პირობითობისა და შინაგანი შებოჭილობისგან. დააკვირდით მის გავართობულ თვალთა გუთვებს, სახის დაძაბულ გამო-

მეტყველებას, შემანუხებელ, ტკივილისმავარ გრიმასებს, რაც მიგვანიშნებს, რომ მას მუდმივად ანუხებს რაღაც გაუთვალისწინებლის ქვეცნობიერი შიში. ამგვარი რამ კი დამნაშავე ადამიანებს ემართებათ, რომელიც საკუთარ თავში რაღაც საშიშს და აკრძალულს ფარავს და გარესამყაროსაც გულმოდგინედ უმაღავს. ამ შიშს მისთვის, დიდი ზიანი მოაქვს. მან იცის, რომ ნაკარნახევი იდეებით უპირისპირდება აღიარებულ და მტკიცე ჭეშმარიტებებს, რომ ალოგიკური და ტენდენციურია, რომ მისი საქმიანობა უნიჭო გაიძვერობის დაღს ატარებს. ნოვაციების ავტორად და დიდ რეფორმატორად გვევლინება. მისი პირველი სამიზნე განათლება იყო. რატომ? — ამერიკელი პოლიტოლოგი ლარუში ამბობს: „რაც უფრო მეტი განათლებული ადამიანი იქნება, მით უფრო გაძნელდება მათი მართვა“. განათლების სისტემაში კი დეგრადირების მექანიზმის ჩადება „პატრონთაგან“ კახა ლომიას (განათლებით სანტექნიკოსს) დაევალა. სუფთა მერკანტილური სურვილით კარგახანს დააყოვნა, რომ განათლების მინისტრი გახდარიყო, რადგან ხელფასი არსებულთან შედარებით ეცოტავებოდა. განათლების მოსპობას მაინცდაამინც სანტექნიკოს ლომიას იმიტომ ავალბდნენ, რომ მას ჰქონდა ამ საქმისთვის საჭირო თვისებები: ბიუროკრატიზმი, რუტინა, დილეტანტობა და, რაც ყველაზე მთავარია, მწარე რეაგირების ჩუმი უნარი. არ შეეძლო, მონური კომპლექსის გამო თავიდან აეცილებინა საკითხებზე ზედმეტი რეაგირება, შესულიყო საზოგადოებრივ აზრთან ლოგიკურად თანმიმდევრული მსჯელობით კონფლიქტში, რადგან ამ საკითხზე მას არც ცოდნა და არც გამოცდილება გააჩნდა, თანაც, გონებაში ყველაფერი ზედპირულად და არეულად აქვს ჩადებული. რბილად რომ ვთქვათ, მათ სჭირდებოდათ არაკომპეტენტური პიროვნება, რომელსაც მხოლოდ დათვური სამსახურის განწევა შეეძლო. ხშირად მესმის დღევანდელ მაღალ ჩინოსნებსა და მინისტრთა კაბინეტზე ხალხის მხრიდან, რომ ყველა

ერთ თარგზეა გამოჭრილი, ან რა კრიტერიუმებით არჩევენ სახელმწიფო მოხელეებს. სოროსს თავისი ლოკალური სივრცე, მიზნები და ამოცანები, სამოქმედო არეალი და წრე ჰყავს. ამ დროს განათლების მინისტრი ფართო



აუდიტორიის, ტელემაყურებელთა თვალწინ სიტყვა „ბავშვს“ დიდი ჩაფიქრების მიუხედავად, სწორად ვერ წერს... სწორედ უნიჭობისა და უვიცობის გამო იქცა მრავალთა თავისუფლებისა და ნიჭიერების შემზღუდველ ჯალათად. უმეცარი ჟინიანობით მონაშლა ის ჰაერი, რომლითაც ეროვნული ინტელექტი სუნთქავდა. ლომიამ მიზანთან გაასწორა ქართული სულიერებისა და ეროვნული ცნობიერების ტაძრად ქცეული ძეგლი — უნივერსიტეტი, რითაც ხალხის მხრიდან თავს დაიტეხა გამძაფრებული კრიტიკა. ოპონირებაში კი აშკარად გამოამჟღავნა, რომ აკლია ინტელექტუალური და პიროვნული ორგანიზაცია. ყოველთვის წინ მოდის ეგოისტური იმპულსები, ქედმაღლობა, რაც გზას უხსნის მის უგუნურებასა და სიბრიყვეს, უსაფუძვლო პრეტენზიულობას, ქოსტყუილას და ცვით პოზიციას. არ ახასიათებს განსჯის უნარი და სრულიად მოკლებულია გონებამახვილობასა და იუმორის ნიჭს.

რა საჭიროა, ამ გაიძვერა კაცს ორი სახელი ერთხანს — ალექსანდრე-კახა, ნუთუ მისი გამოკება სიმბოლურად დაგადავიდნავი გამოიკვითა თანდაყოლილ უნარებთან ერთად?!

ვიცი, კახა მხოლოდ და მხოლოდ შემსრულებელია. იდეა, ალბათ, გველური ჭკუის გადაგვარებულს ეკუთვნის, თუმცა ამგვარ საქმეში ხშირად „თავისუფლების ინსტიტუტი“ უფრო ფიგურირებს. მეტი სარკაზმი წარმოუდგენელია. მათ განათლების რეფორმატორულ გეგმებს ილია ჭავჭავაძის სახელი უწოდეს, ხოლო სკოლების რეაბილიტაციის პროექტს — იაკობ გოგებაშვილისა.

საერთო ეროვნული გამოცდების შემოდებით, რომელსაც ხალხმა მოგვიანებით საერთო ეროვნული უბედურება დაარქვა, აბიტურიენტებს უცხო მენტალობაზე მორგებული ტესტირებით ცდიან, რომელშიც საერთოდ უარყოფილია დარგობრივი ცოდნის ის ფასეულობები, რითაც დამწყები კადრი პროფესიონალად უნდა ჩამოყალიბდეს. პასუხს შემდეგი სიტყვებით გავცემ: — „მერწმუნე, ძმაო, გამოცდილია, თუ საძირკველი დაგრეუთული სულიერებისა და ეროვნული ცნობიერების ტაძრად ქცეული ძეგლი — უნივერსიტეტი, რითაც ხალხის მხრიდან თავს დაიტეხა გამძაფრებული კრიტიკა. ოპონირებაში კი აშკარად გამოამჟღავნა, რომ აკლია ინტელექტუალური და პიროვნული ორგანიზაცია. ყოველთვის წინ მოდის ეგოისტური იმპულსები, ქედმაღლობა, რაც გზას უხსნის მის უგუნურებასა და სიბრიყვეს, უსაფუძვლო პრეტენზიულობას, ქოსტყუილას და ცვით პოზიციას. არ ახასიათებს განსჯის უნარი და სრულიად მოკლებულია გონებამახვილობასა და იუმორის ნიჭს.“

საქართველო

გზურთ, გაგზიაროთ თქვენი მოსაზრებები? დაგზიარეთ: 38-41-97, ან მოგზიარეთ: info@geworld.net

ნით. აკვირებული და ავად-
მყოფური შური მას დავალებ-
ების გულმოდგინე შესრუ-
ლებაში ემზადება, რაც ყვე-
ლაზე მეტად ძალმომრეობა-
ში ვლინდება. 2006 წელს კა-
ხა ლომიამ ტექნიკურ უნი-
ვერსიტეტს ლიცენზია არ
მისცა საჭირო ფართისა და
კომპიუტერების ბაზის უქონ-
ლობის გამო, მისალბე გა-
მოცდების ჩატარებაზეც
უარი უთხრა და აიძულა, რე-
ფორმების დინებაში მოქცე-
ულიყო.

კახა ლომიას ხელით ჩატა-
რებული რეფორმები მიზან-
მიმართული დივერსიაა. ეს
არის ის ხელჩასაჭიდი ბერკე-
ტი, რომლითაც დაიწყო ქვეყ-
ნის გადაგვარებისთვის ნგრე-
ვა. მისი რეფორმები ქვეყნის
დეფორმირებას ემსახურება.

**— ბატონო ზურაბ, ყოვე-
ლივე ამის შემდეგ ის უშიშ-
როების საბჭოს მდივნად გა-
დაიყვანეს, ამას რა მოტი-
ვით ახსნით?**

— ანალიტიკური აზროვნების პიროვნებისათვის მისი გადაყვანის მოტივაცია ნათელია. ფსიქოლოგიური თვალსაზრისით, ის ხომ წარმატებული მწვრეტელი ენერჯის მატარებელია, თანაც, ფლიდა. უფიცობას ბრძენკაცის სირუშითა და თავმჯავებით ფარავს. ახასიათებს გულგრილობა და ინდიფერენტობა, ემოციებს არ გამოხატავს და რჩება ისე, ვითომაც არაფერი მომხდარა. როგორც მისალბე პიროვნებას უცხოეთში, მას ქვეყნის შინაგან კრიზისში ცენტრალური ადგილი უნდა სჭეროდეს. მის ადგილას პიროვნული სიმნიშვნის მქონე, საღად მოაზროვნე კაცი თავს არ აკადრებდა, იმ საჭესთან დამდგარიყო, რომლის მართვაც არ შეუძლია. მაგრამ ფუჭი მდიდრობით დასწრებულმა მინორი თვინიერებით მიიღო შემოთავაზებული. ბატონი კახა თუ ალექსანდრე ასხლენტილია რეალობას და ვერაფრით განუსაზღვრავს საკუთარი „მე“, თანაც, სრულიად უცნობ სახის დამოკიდებულება აქვს საკუთარ თავზე, ეს გახლავთ შეზღუდული ეგოცენტრიზმი. რატომაც არა, მან ხომ უკვე დაარსებულია გავითვით ცნობიერებები და მიმდობი საზოგადოება რეფორმების აუცილებლობაში. ახლა კი აქტიური მუხტით ავსებულობა ძალა სხვა სფეროში უნდა სცადოს, თანაც, ძლიერ პერსონათა გავლენის ქვეშ იყოს, ეს კედელი ხომ გამძლე და საიმედოა. ნიხლისკურის არ ეშინია, მაგრამ დაეკლება უნდა შეასრულოს, შენიღბული ავზინანობით აუცილებლად უნდა შექმნას ქვეყანაში უგარანტიო და არასტაბილური გარემო. აგვისტოს ცნობილი მოვლენების დროს, როდესაც საქართველო მსოფლიოს ყურადღების ცენტრში მოექცა, უადრესად საპასუხისმგებლო პოსტზე, სამხედრო მომზადების თვალსაზრისით, სრულიად უმეცარი კახა ლომია აღმოჩნდა. მას სატელევიზიო გამოსვლებით მხოლოდ რუსული სამხედრო ძალების გადაადგილების წერტილების დადასტურება შეეძლო. საინტერესოა, რას ფიქრობდა ხელისუფალი, როდესაც განათლების მინისტრისა და უშიშროების საბჭოს მდივნის პოსტზე ერთი და იგივე პიროვნება მოიარა. კულუარული ინფორმაციით, ალბათ, ამიტომაც იხსენიებდა მას ყოველთვის გენერალი ბორისოვი ორაზ-



**დააკვირდით მის გაფართოებულ თვალ-
თა გუბავს, სახის დასაბუღ გამომეტყვე-
ლებას, შიშველხედავ, ტკივილისგამგვარ
ბრინჯაბს, რაც მიგვანიშნებს, რომ მას
მუდმივად აწვსებს რაღაც გაუთვალისწი-
ნებლის ქვეყნობიერი შიში. ამგვარი რამ
კი დამნაშავე აღაშინებს ემართებათ.**

როვანი ღიმილით „სანტენი-
კად“. სანტენიკოსის ასეთი
აღზევება „მსოფლიოში პირ-
ველად“ მიშას საქართველო-
ში მოხდა. ის სოროსელების
მიერ ნაკვეთი ტიპური მედ-
როვე და შენიღბული მტერია.
მისი ყველა სვლა პოტენციურად
სამიშია, რადგან დავა-
ლებული აქვს ისტორიული
წარსულის, ტრადიციებისა
და ზნეობრივი კრიტერიუმე-
ბის უგულვებლყოფა, ღირსე-
ულ წინაპართა დაინყება...
ამიტომაცაა სასკოლო პროგ-
რამაში საქართველოს ისტორი-
ა მსოფლიო ისტორიაში
ჩაკარგული. ბოლო პოსტუ-
ლატი კი მართლმადიდებლუ-
რი რწმენის ხელყოფაა, რომ-
ლის მცდელობას უკვე მოუ-
ხდა სახის დამოკიდებულება
სოროსიზმის მამამ. ეს რომ ჩაი-
დინო, რაღაც სატანურ ძა-
ლას უნდა ფლობდეს, რასაც
შეე ენერჯის ეძახიან, რომე-
ლიც სიკეთესა და სინათლეს
ნთქავს. კაცობრიობის მიერ
გავლილი გზა კი გვეუბნება,
ამის მოსურნენი თავიანთ
შხამში თვითონვე ჩაიხრე-
ბიან. შეე ენერჯის, რომელ-
საც გულცივი და გულგარ-
ძლიანი ადამიანები ატარე-
ბენ, მათ მარტო ნგრევისა და
განადგურებისკენ კი არ
უბიძგებს, ხშირად თვითგა-
ნადგურების ძალში მიდრე-
კილებითაც ასაჩუქრებს. ამ
ძირძველ სარწმუნოებას ლო-
მია თავისი ხროვით დიდი
ტაქტიკითა და სხვა რელიგი-
ების მოძღვრებისთვის ასპა-
რების გაფართოება-მფარ-
ველობით ებრძვის, იფადნა-
შოვნი სამარცხვინო წირვა-
ნას შენარჩუნების მიზნით.
ხშირად სქელი ფარდა აქვს
ჩამოფარებული, რათა მისი
ბნელი აზრები და მრუდე საქ-
მეები დაფარული დარჩეს.
თუმცა, სამუალებმა თუ მიე-
ცა, ოპონენტთა სიმართლეს
თავზედობას არქმევს, ხოლო
მტკიცებულებებს — გაუგო-
ნარ სიყალბეს. იგი სულიერი
უნარების დაქვეითების დას-
ატარებს. აბნეულად მეტყვე-
ლებს, რაც დამფრთხალი
ფსიქიკის ადამიანებს სწვევი-
ათ. დათრგუნულია, დაკომპი-
უნარების დაქვეითების დას-
ატარებს. მთელი სი-
ცოცხლის მანძილზე ეს გარ-
თულებები თან სდევს. ეს
არის ნევრასთენიული ტიპა-
რი. ხშირად დაძაბულია, მაგ-
რიმ გაყუჩებულის შთაბეჭ-

დილებს ტოვებს. ამ დროს
უბრალო შეხმიანება შეიძ-
ლება ისტერიამდე მიიყვან-
ოს. მიდრეკილია დეპრესი-
საკენ, რადგან ხშირად დგას
ბენვის ხიდან საბედისწერო
დღეულში. თავს ჩრდილში აყე-
ნებს, არ უნდა ყურადღების
ცენტრში ყოფნა, თავის შეხე-
დულებებს გულმოდგინედ
ფუთავს, სათანადო დასკვნე-
ბის გაკეთებას ერიდება,
რადგან შიშობს, შეფასებაში
არ შეეცდეს. მსჯელობას დაბ-
ნეული წყვეტს და შიშით დამ-
ფრთხვობის სხვა საკითხზე გა-
დადის, არ შეუძლია რაიმე სა-
კითხზე დიდხანს შეჩერდეს.
იგი დახელება საგნადან სა-
განზე. მისი ნებელობა ამა-
რად დაბოროტდება. სწორედ
ამით შეძლო არაერთი სიმა-
ხინჯის დანერგვა.

**მისი დამსახურება,
რომ სააკაშვილის
ხელისუფლება
აქამდე ქვას.
ამგვარ მსდარ
გზაზე შეიძლება
სალი ფანი უკვე
დაუსურდით.
აშკარად გამოჩნდა,
რომ სოროსიზმის
ნარკი ლომიამ
კი დარბო, ამგვარ
საქართველოს
ლაბორატორიაში
პირ ბეხსარ.**

დაბოლოს, რა საჭიროა, ამ
გაიძვერა კაცს ორი სახელი
ერქვას — ალექსანდრე-კახა,
ნუთუ მისი გაორება სიმბო-
ლურად დაბადებიდანვე გა-
მოიკვეთა თანდაყოლილ უნ-
არებთან ერთად?! იქნებ
ალექსანდრე და სოროსელმა
პატრონებმა მონათლეს, რო-
დესაც პროდასავლური ორი-
ენტაცია გაუჩნდა და მათგან
მართული მექანიკური ორგა-
ნიზმი გახდა. ასეა თუ ისე,
დავტოვოთ ერთი სახელი,
რადგან მთავარი ის კი არაა,
რა გქვია, არამედ — რა სახე-
ლით მოგიხსენიებს შთამო-
მავლობა.

ესაუბრა
ლალი შაშიაშვილი

ივანე ჯავახიშვილის სახელობის თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის პროფესორ-მასწავლებელთა გაერთიანების „თბილისის უნივერსიტეტის ასაგზის“ — „ეროვნული პრობლემათა ანალიტიკური ღარბაზის“

მ ი შ ა რ თ ვ ა საზრუნველთა ელჩ, ბატონ ერიკ ფურნიეს

ღრმად პატივცემულო ბა-
ტონო ერიკ ფურნიეს!
ქართული საზოგადოებრი-
ობა შემფოთებულია თქვენი
სატელევიზიო განცხადებით,
რომლითაც გამოხვედით
2009 წლის 25 აპრილს „შერა-
ტონ მეტეხი პალასში“ საქარ-
თველოს პარლამენტის თავმ-
ჯდომარესთან საქართველო-
ში აკრედიტებული დიპლომა-
ტიური კორპუსის წარმომად-
გენელთა შეხვედრის შემდეგ.
თქვენ ბრძანეთ: „რამდენიმე
ასეული ადამიანის (a few
hundred people) მოქმედება
დემოკრატიული ინსტიტუ-
ტების სანაღმდევგოა და ეს
დასანანია. შექმნილი ვითარ-
ება უკანონოა, რადგან პა-
რალიზებულია სახელმწიფო
სტრუქტურები და სამსუხარ-
ოა, რომ პარლამენტის თავ-
მჯდომარეს შეხვედრის გა-
მართვა სასტუმროში უნეს“. (The actions of a few hundred people were against democratic institutions and it is very pity. Current situation is illegal, because the governmental structures are paralyzed and it is very pity that the Head of the Parliament has to conduct the meeting in the hotel.)

ბატონო ფურნიეს!
ძალიან ვწუხვართ, რომ სა-
ქართველოში მიმდინარე
გრანდიოზულ აქციებთან და-
კავშირებულ თქვენს სატელე-
ვიზიო კომენტარში საქართვე-
ლოს ხელისუფლების მხარდა-
ჭერის მიზნით თქვენ დასა-
ხინრეთ საქართველოში მიმ-
დინარე უდიდესი სახალხო მა-
ნიფესტაციის მთელი სურათი
და, ფაქტობრივად, ამით დაგ-
ეული იგი, რომელსაც ისტორი-
ული მნიშვნელობა აქვს. აქცი-
ები მიმდინარეობს კონსტიტუ-
ციური უფლებების სრული
დაცვით. პარლამენტის შენობა
პიკეტირებულია და არა ბლო-
კირებული, რაც პარლამენტს
სრულ შესაძლებლობას აძ-
ლევს მუშაობისთვის.

აქციების თქვენი მიერ ინ-
ტერვიუებში უდიდესი დასახი-
რებული სურათით თქვენ და-
ურიდებლად, პირისპირ მი-
მართეთ საქართველოს ტე-
ლევიზიით ქართველ ხალხ-
საც და მსოფლიო საზოგადო-
ებრიობასაც. თქვენ შენუხე-
ბული ბრძანებით იმის გამო,
რომ საქართველოს პარლა-
მენტის თავმჯდომარეს არ
აქვს საშუალება, შეგხვდეთ
პარლამენტის შენობაში და
გხვდებით სასტუმრო „მარი-
ოტში“. თქვენი შენუხეული
ბრძანებით პარლამენტის
თავმჯდომარის დისკომფორ-
ტი და შენუხეული არ
ბრძანდებით ქართველი ხალ-
ხის უშიშმესი მდგომარეო-
ბით. ეს ძალზედ სამსუხარო
დისკომფორტი შეხვედრისა,
თქვენი გამოცემით, თურმე,
ქუჩაში გამოხვეული სულ რა-
ღაც რამდენიმე ასეული თავ-
ნება კაცის ჭორბული აქცი-
ებით ყოფილა გამოწვეული,
რომელიც „დემოკრატიული
ინსტიტუტების წინააღმდეგ“
არის მიმართული; რომ შექმ-
ნილი ვითარება „უკანონოა,
რადგან პარალიზებულია სა-
ხელმწიფო სტრუქტურები“. ცალკე საკითხია, რომ თავად
საქართველოს ხელისუფლე-
ბას არ მიანიია, რომ პარალი-

ზებულება ამ აქციებით; პირი-
ქით, იგი ხაზგასმით მუშაობს
ჩვეული წესრიგით, ხოლო,
როგორც ჩვენი ტელევიზია
გვაუწყებს, საქართველოს
პრეზიდენტი აქციების პარა-
ლელურ რეჟიმში განაგრძობს
საერთაშორისო ღონისძიე-
ბებში მონაწილეობასაც და
არ იკლებს მსოფლიოს საუკე-
თესო აგარაკებზე დასვენება-
სა და ესთეტიკური სიამოვნე-
ბის საათებსაც.

ბატონო ფურნიეს! თქვენ
ბრძანეთ, როგორც საქართვე-
ლოში მიმდინარე პროცესების
თვითმხილველმა, რომ „სულ
რამდენიმე ასეული ადამიანი
(a few hundred people) ქმნის
უკანონო ვითარებას, ეს მე-
ტისმეტი თავგამოდებაა თქე-
ნი მხრიდან საქართველოს
ხელისუფლების დასაცავად,
რომელსაც ამჯერად უპირის-
პირდება არა „რამდენიმე ასე-
ული“ (a few hundred people),
რაც ათასსაც არ ნიშნავს, არა-
მედ ასეულობით ათასი ადამი-
ანი ჩვენი ქვეყნისა. ჩვენთვის
უსიამოვნო და სამსუხაროა,
რომ იურიდიულ ენაზე თქვენ
საზოგადოებას ცრუ ჩვენება
მიეთით. თქვენ შესანიშნავად
იცით, რომ 2009 წლის აპრი-
ლის აქციები თბილისში პირ-
დაპირი გაგრძელებაა 2007
წლის ნოემბრის აქციებისა,
რომელზედაც სამასათასიანი
მანიფესტაციით საქართვე-
ლოს მოსახლეობა დემოკრა-
ტიისა და სიცოცხლის უფლე-
ბას ითხოვდა, ამისთვის კი ხე-
ლისუფლების შეცვლას მო-
ითხოვდა. ნოემბრის მანიფეს-
ტაცია დამთავრდა ხალხის
დარბევით, მომწამლავი გა-
ზით, რეზინის ტყვიებითა და
გაყალბებული არჩევნებით,
მასამტაბით — ექვსასი ათა-
სამედ პროტესტანტით და
„საკნების ქალაქით“.

ქართველ ხალხს უნარი
აქვს, საკუთარი აზრი სიმბო-
ლეობით გამოხატოს. ამ საკ-
ნებს, რომლებიც ქუჩებშია
დადგმული და, ბუნებრივია,
გამიზნულად პარლამენტის
წინააღმდეგ, ის სიმბოლური მნიშ-
ვნელობა აქვს, რომ ქართველი

ხალხი არსებული ხელისუფ-
ლების რეჟიმით თავს თავი-
სუფლებალკვეთილად გრძ-
ნობს. საქართველო იქცა ქარ-
თველი ხალხის საპყრობი-
ლედ, სადაც ადამიანების უზ-
რუნველყოფა ელემენტარუ-
ლი საარსებო მინიმუმითაც
ვერ ხერხდება. ქუჩაში გამო-
ვიდა სიცოცხლის უფლება-
ნართმეულები და მოთმინების
ფილაავსებული ხალხი!
ბატონო ფურნიეს!
ახლახან ამ ელჩმა საქარ-
თველოში, ბატონმა ჯონ ტე-
ფტმა გააკეთა სატელევიზიო
განცხადება, რომ ამშ დგას
არა საქართველოს ხელისუფ-
ლების, არამედ ქართველი
ხალხის გვერდით. თქვენ კი
დაგზართ საქართველოს ხე-
ლისუფლების გვერდით და
თქვენი განცხადებით ჩნდება
ეჭვი, რომ მწვანე შუქს უნ-
თებთ ხელისუფლებას ახალი
დარბევისათვის. თქვენ გვაი-
ძულეთ, შეგახსენოთ მეცხრე
მცნება ბიბლიური ათი მცნე-
ბისა: „არ გამოხვიდე ცრუ-
მონმედ შენი თვისტომის წი-
ნაღმდეგ“ (გამ. 20,16).

თქვენ არა მხოლოდ საფ-
რანგეთის ხელისუფლების
წარმომადგენელი ბრძანდე-
ბით საქართველოში, არამედ
ფრანგი ხალხისაც, რომელიც
ჩვენ, ქართველებს, მთელ კა-
ცობრიობასთან ერთად გვეყ-
ვარს. თქვენმა პრეზიდენტმა
2008 წლის აგვისტოში რუსუ-
ლი აგრესიის პროცესში მოყ-
ვასის როლი შეასრულა ჩვენ-
თვის, ქართველი ხალხისათ-
ვის. ნუ დადგებით ცრუმონ-
მედ ფრანგი ხალხის სახე-
ლით ქართველი ხალხის წი-
ნაღმდეგ. ქართველი ხალხი,
რომელსაც არ აქვს სასამარ-
თლო და არანაირი სახელმ-
წიფო მექანიზმი, რომ ადკვე-
თოს უსამართლობა საკუთარ
ი სახელმწიფოს მხრიდან,
იძულებულია, ჩაუდგოს საკნ-
ებში და მსოფლიოს კეთილ-
შობილ წარმომადგენლობას
უთხრას: „გვიშველეთ, ჩვენ
დავაკავატიმეთ. უარდების
რეკოლუციამ“ და მისმა ხე-
ლისუფლებამ! საქართვე-
ლოს სახელმწიფო მექანიზმი
ოკუპირებულია. ჩვენ გვჭირ-
დება განთავისუფლება ჩვე-
ნივე ხელისუფლებისაგან“.

ეროვნული პრობლემების ანალიტიკური დარბაზის სახელით:
რაზო ჩხაიძე — კინორეჟისორი;
დინიზა სუმბაძე — ფილოსოფოსი;
ინეზა იამანიძე — დოცენტი, მათემატიკოსი;
ზურაბ ჭუმბურიძე — პროფესორი, ენათმეცნიერი;
ლევან შურშიძე — ენოგრაფი;
რეზა ბალანჩივაძე — პროფესორი, ფილოსოფოსი, ფი-
ლოსოფიურ მეცნიერებათა აკადემიის აკადემიკოსი;
შოთა ვაშაძე — ეკონომიკურ მეცნიერებათა დოქტო-
რი, პროფესორი, საქართველოს ეკონომიკურ მეცნიე-
რებათა აკადემიის აკადემიკოსი;
გიორგი ზარიძე — ყურნალისტი;
ნარი ჩხაპარიძე — რელიგიათმცოდნე, ეკლესიის ისტო-
რიისა და სამართლის მაგისტრანტი;
თამაზ სანიკიძე — ხელოვნებათმცოდნე, დოქტორი,
პროფესორი;
თინიზ ჩხაიძე — ისტორიკოსი, პროფესორი;
ზურაბ აბაშიძე — გერმანისტი, პროფესორი;
ლამარა გიორგაშვილი — ყურნალისტი;
სულხან ქაშიკაძე — პროფესორი, ქირურგი;
რუსუდან ნიქაძე — ფილოსოფოსი;
თამარ მუშლაძე — ფილოსოფოსი;
ლამარა ანდრონიკაშვილი — არქიტექტორი;
ქეთევან ჭაბუკიანი — ადვოკატი;
ანდრო ჩხაიძე — სახალხო მკურნალი, საზოგადოება
„სათნების“ თავმჯდომარე.
2009 წლის 26 აპრილი

ჩსთა და პოლონეთა ერთმანეთის სახელგანთქილი დიპლომატიები „ჩსთა“ გამოაქვეყნეს!

ახლახან გახმაურდა დღემდე უცნობი დიპლომატიური სკანდალი პოლონეთსა და რუსეთს შორის. პოლონეთმა რუსეთის სამხედრო ატაშეს აპარატის ორი თანამშრომელი გააძევა ქვეყნიდან. ამის პასუხად რუსეთმაც დაითხოვა ორი პოლონელი სამხედრო დიპლომატი.

ეს ყველაფერი პოლონეთმა, რომელსაც რუსეთთან ურთიერთობის დათბობა სურს, მაქსიმალურად უხმაუროდ გააკეთა, ისე, რომ გაძევებული დიპლომატები პერსონა ნონ გრატად არ გამოუცხადებიათ.

გაძევების მიზეზები არ ხმაურდება, მაგრამ, თუ გავითვალისწინებთ ამ სახელმწიფოებს შორის მუდმივად დაძაბულ ურთიერთობებს, მიზეზები საკმაოზე მეტია.

ერთ-ერთი წყაროს განცხადებით, „პოლონეთი დაინტერესებულია რუსეთთან ურთიერთობის გაუმჯობესებით, ამიტომ სკანდალის „გაბერვას“ არ აპირებს.“

სავარაუდოა, რომ არც რუსეთი გაამწვავებს ურთიერთობებს პოლონეთთან, შესაბამისად, ცოტა ხანში რუსეთის მთავარი ექიმი გენადი ონიშენკო არ აკრძალავს პოლონეთის მინერალური წყლებისა და ალკოჰოლიანი სასმელების შეტანას რუსეთის ბაზარზე, არც რუსეთის არმია მოახდენს პოლონეთის ტერიტორიების ოკუპაციას და მისი ოლქების დამოუკიდებელ სახელმწიფოებად აღიარებას.

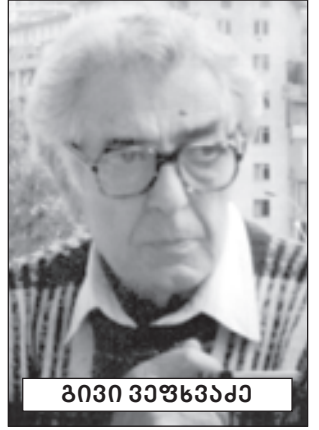
P.S. ვერაფერი იტყვი — პოლონელები აშკარად ჩვენზე ჭკვიანები აღმოჩნდნენ!

ორი განრისხებული ამოხრეველი

ოპოზიცია აქციებს ჭრატუნით აგრძელებს, ხელისუფლება კი მათ დიპლომატიურად სთავაზობს, თანაც იმ რეფორმებსა და საკანონმდებლო ცვლილებებზე იწყებს მუშაობას, რომელთა გატარებას მომავალში აპირებს. თბილისის ცენტრალურ ქუჩებზე განლაგებულია მომიტინგეთა საკნები. ხელისუფლების გუშინდელი წარმომადგენლები უფრო და უფრო მგზნებარე ოპოზიციონერები ხდებიან, როდესაც ზურაბ ნოლაიდელი აქციებს ემიჯნება; უკვე გიგი წერეთელიც ალაპარაკდა ახალი ოპოზიციური პარტიის შექმნაზე; ალასანიას ახლადშექმნილი ალიანსიც ახლდებურად ორპირობს. პოლიტოლოგები შექმნილ სიტუაციას შემდეგნაირად აფასებენ, რომ პერმანენტულ აქციებს პოზიტივი არ მოაქვთ და საზოგადოება ამას ხედავს. მტკიცედ დარწმუნებულები არიან, რომ ცუდი არაფერი მოხდება, ხალხი კი დაიღლებს. მიტინგები კიდევ რამდენ ხანს გასტანს, არავინ იცის, მაგრამ მუშტუმართული პროტესტის გრძნობა საზოგადოებაში უმიტინგოდაც არსებობს. ეს არის ხალხში წლობით დაგროვილი ნუხილი საკუთარ ქვეყანაზე, რიგითი მოქალაქის ხედვებზე, არსებულსა და მომავალზე. მოუხსინოთ მათ:



თინა კარანიძე



გივი ვაშვავაძე

თინა კარანიძე, მედია — ქალბატონო თინა, თქვენ ხმა მიცემთ მიხეილ სააკაშვილს, დღეს კი მისით უკმაყოფილო ხართ, თავისთავად გვიჩვენებთ შეკითხვა — რატომ?

— მე ხმა ქვეყნის მომავალს მივცე, პერსონალურად სააკაშვილს არც კი ვიცნობდი. გულახდილად რომ გითხრათ, ხალხს აყვავი. დღეს ვნახობ და ვიცი, რომ თითოეულმა ამომრჩეველმა ხმის მიცემამდე კარგად უნდა გაიზაროს, ვის აძლევს ხმას. შევცდი, ბატონო, მაგრამ სააკაშვილი შემოგვატყუეს და გავგანზილეს, ამიტომ დღეს ხელისუფლებიდან მისი დროულად წასვლისთვის მთელი საქართველო უნდა დავირახმით. რამდენი წელია, გუყურებთ, რომ ის ხალხის წისკვილზე წყალს არ ასხამს, პირიქით, რაც შეუძლია, გვახრჩობს, ყველანაირად გვავიწროებს.

ჩვენ, ხალხი, იმ ნახილის მგზობაში ვართ, თავს ვგანსებთ როგორც მათგან, რომლებიც არიან, ჯოჯი კი თავგადაკლული მიკბის სისოხის გადასარჩენად და თავში აზრად არ მოსდის, რომ უკან შემოუბრუნდეს და გადაქალღოს. კარგი იქნება, თუ სააკაშვილს ვანო მარაბიშვილის თაოსნობით თავის გაკოვრულს იმეორებულ განდევნასთან მივაყრდნობთ.

რომელი მათგანი შეეცადა თუნდაც ახლა საზოგადოებისთვის რაიმე კარგი დაეხატოს? ეს დრო მათ ბინძური საქმეების კეთებას მოანდომეს. მათ დანაშაულებებზე ხალხის, უფრო სწორედ საკნებში მჯდარი მომიტინგეების სიჩუმე მანუხებს. დაიმასხვრეთ ჩემი ნათქვამი, დღევანდელი სიჩუმე ხალხს უკან ცუდად დაუბრუნდება, თუ ესენი მომავალ არჩევნებში გაიმარჯვებენ.

— **ქალბატონო თინა, პროტესტის უფლება ყველას აქვს და მათ შორის ყოფილ ჩინოსნებსაც...**

— არა, თუ ბრძოლაა, ბრძოლა იყოს, ნუ ავუშვებთ მათ

ტრიბუნებზე და ნუ დავიყენებთ გვერდით, რადგან „მელა“ ისეთი არაფერს ააშენებს, გასაძრომი ხვეული არ დაატანოს. თუ მართლაც ნახობენ, ეკლესიას მიმართონ და არა — აქციებს. ნუთუ მართლა ვერ ამჩნევთ დღევანდელობაში წარსულის სახიფათო ანალოგიებს? ჭკუა ხომ უნდა ვისწავლოთ! სიმართლის დასამკვიდრებლად მოვარდნილი „მდინარე“ სათავიდანვე უნდა გაინმინდოს, თორემ თუ ამღვრეული წყალი წამოვიდა, უამრავ ჭუჭყსა და ნაგავს მოიტანს. არ მესმის, რატომ ვუჩუმდებით მათ! ეს გაზულუქებული, ჩვენი სისხლი ნაკვები ჯგუფი ხალხის გამოსვლებს ახლავს უნდა ჩამოსცილებს.

ჩვენმა მამა-პაპამ, ურიცხვი მტრით გარემორტყმული საქართველო დღემდე იმიტომ მოიტანა, რომ ერისა და ქვეყნის მოლაღატებს არ ინდობდა, არც სიყალბესა და სიცრუეს ეგუებოდა, ძალმომრეობაზე ხომ ლაპარაკიც ზედმეტია, არც ეროვნება დაუკარგავს და არც რელიგია დაუთმია. ესენი კი „შადიმანებს“ ტაშსაც უკრავენ და, ალბათ, კვერსაც დაუკრავენ.

მე, სააკაშვილის მომხრე და დამცველი არ ვარ, მაგრამ ერთი კაცი საქართველოს ვერ დაღუპავს, როგორც ერთი მერცხლის მოსვლა გაზაფხულს ვერ მოიყვანს. გეკითხებით, ამ წლებში დატრიალებული ცოდო-ბრაღი რატომ აკიდეს გუშინდელმა მისმა დამქაშებმა მხოლოდ მას? სააკაშვილმა ნაართვა ნინო ბურჯანაძეს ხელიდან პლედია?

ჩვენ კარგად ვიხილ, ვინ არიან ხელისუფლებიდან გადამოხტარი ოპოზიციონერები. ნინო ან გუანს უკან გეოკრატ ბაღის და თავისი კუგლური მადით ხელისუფლებაში დასაბრუნებელ კაპს ართავს.

ეკ, თვითონ ოპოზიციაშიც ერთმანეთს ძალღებავით კბენენ და ამით ნოყიერ ნიადაგს უმზადებენ იმათ, ვისაც ჩინების დათმობა არ უნდა. სად გაქრნენ მიტინგებიდან ეროვნული ფორუმის წევრები, შალვა ნათელაშვილი? რატომ დაუთმეს ტრიბუნა იმ ძალებს, რომლებიც სახალხს ნაკლებად ჯერა?

ხომ ვხედავთ, ასეთმა მიდგომამ სადამდე მიგვიყვანა! გამოსავალს კი ცალ-ცალკე ვეძებთ. სანამ ერი, ბერი, ხალხიც და ხელისუფლებაც ერთნაირად არ ვიფიქრებთ, საქმე არ გამოვა, ოცნება კი დროსა და ბრძოლებში გახუნდება.

გივი ვაშვავაძე, კინორეჟისორი — ბატონო გივი, თქვენც იყავით სააკაშვილის ამომრჩეველი, ახლა რას ფიქრობთ, პრეზიდენტმა რა გადაწყვეტილება უნდა მიიღოს?

— პრეზიდენტმა, რომელმაც ომი წააგო, ათასობით ახალგაზრდა კაცის სიცოცხლე შეინარა, ტერიტორიული მთლიანობის აღდგენის ნაცვლად ახალი ტერიტორიები დაკარგა, ქვეყნის სტრატეგიული ობიექტები გაყიდა, ხალხი დაამშია, ბიზნესი ჩაკლა, განათლება და კულტურა დაასამარა სამართალი საკუთარ ნებას დაუქვემდებარა, მოახერხა ქართული ტელევიზიის ხელში ჩაგდება და ყველაფერ ქართულს ბრძოლა გამოუცხადა, თავის თავს ერთხელ მაინც უნდა ჰკითხოვს და გააცნობიეროს, რამდენად სწორი გზით მიჰყავს ქვეყანა; უღირს დარჩენა ამ სკამზე, თუ — არა. იცით, საქმე რაშია? — თუ მან ქვეყანა ამ მცდარ გზაზე შეგნებულად დააყენა, არავითარ შემთხვევაში არ წავა; თუ გამოუცდელობით და უნებურად მოუვიდა, წვიმასა და ქარში მდგარ ათასობით ადამიანს ბოდიში უნდა მოუხადოს და წავიდეს.

მე სააკაშვილს იმდენად არ ვადაწაშალებ, რამდენადაც მის წინამორბედს, რომელმაც ხალხს თავი ისე შეაძულა, რომ ათქმევინა:

ოლონდ ნავიდას და ვინც ვინდა, მოვიდასო.

საკაშვილი კი არა, მის მაგივრად თბილისის კოლორიტი, გიჟი კიკა რომ ყოფილიყო, მე პირადად იმასაც ავუწევდი ხელს. ახლა ჩემს არჩევანს ძალიან ვნახობდი, მაგრამ სინანულის სიმძაფრე იმან გამინელა, რომ ოპოზიციაშიც დაკარგა ჩემი ნდობა.

მომაბეზრებელია ტელეკომპანია „კავკასიის“ ერთფეროვანი გადაცემები არაპრაქტიკული მსჯელობებით, რომელსაც შედეგი არასოდეს მოჰყოლია. ეს ორთქლის გამოშვებას უფრო ჰგავს და ყბადაღებული სიტყვის თავისუფლება ნებით თუ უნებლიეთ, დემოკრატიულ ფასადს უქმნის. საზოგადოება ამ ტელევიზიის საშუალებით უსმენს და იგებს, რა გეგმები აქვს

ოპოზიციას. აფხაზეთის ომის დროსაც ასე იყო, გამოვიდოდნენ და იტყოდნენ ხვალ 5 ტანკით მივიღებთო, გაიგებდა მტერი და იქ 15 ტანკით დახვდებოდა. ამას ძლივს მიხვდა ოპოზიცია და განაცხადა, გეგმებს აღარ ვამხელთო. ოპოზიციაშიცაა ჯანმრთელი და სუფთა ძალა, როგორცაა ზვიად ძიძიგური, გუბაზი სანიკიძე; შალვაში კარგისაა, რომ ერთხელ არჩეული გზით მიდის, მაგრამ არცერთი მათგანი პრეზიდენტად არ გამოდგება, რადგან ამ თანამდებობისთვის შეუფერებელი არიან. იმ მისიის ხორცშესახსმელად, რომლის წინაშე დღევანდელი პოლიტიკური სიტუაცია გვაყენებს, ძლიერი და მუშტუმართული ოპოზიცია გვჭირდება, რომელიც შეძლებს, სახელმწიფოს მეთაურებიც და ხალხიც მართლად სარკეში ჩახედოს და მკვეთრად განსაზღვრული მომავლის გზა შესთავაზოს. ვინც ქვეყანასა და ხალხს ფიქრისა და განსჯის რეჟიმშიდან გამოიყვანს და წლობით მიღებულ გამოცდილებას კალაპოტს მისცემს. რომელიც თავის რიგებში არ გააჩერებენ საეჭვო რეპუტაციისა და ამბიციურ ზრახვათა მატარებლებს, მდროვეებსა და თანამდებობათა მაძიებლებს, რომელთაც დაგროვილი სიმდიდრის დასაცავად იმპიტიტი სჭირდებათ, რომელთა ოპოზიციონერობა მე პირადად იმ მსუბუქი ყოფაქცევის ქალებს მაგონებს, რომელთაც ერთად „იგულავეს“, შემდეგ კი განაწყენებულებმა ერთმანეთს წამოაძახეს. ასე რომ, მათ საქციელს „პოლიტიკურ მრუშობას“ ვუნდობ. დღეს ხელისუფლებასთან დაპირისპირებაში რომ გაიმარჯვო, აუცილებელია, მასებს შერყეული რწმენა განუმტკიცო და მიზნის მისაღწევად გაიყოლო. მაშინ ყველაზე სკეპტიკოსებიც კი მღელვარე პროცესის უშუალო მონაწილეები მოსყიდვის გარეშე გახდებიან. დღეს კი რა ხდება?

უპატრონო კალაუს ვაპარტი, შარაგზაზე რომ ყავან. ხელისუფლების უხვლას სხვა მასშტაბი, სხვაანირი საზღაფისი, სხვა კალა და უფრო მეტი მხარდაჭერი სჭირდება.

ესაუბრა: **ლალი შაშიაშვილი**

მილოცვა ტყუპებს 20 წელი შეუსრულდათ

„საქართველო და მსოფლიოს“ ერთგული მკითხველი და აქტიური ავტორი ბატონი ანზორ დანელია რედაქციაში გვესტუმრა და თავისი ოჯახის შესახებ გვიამბო. მისი ორი ვაჟი — ირაკლი და მამუკა 1992-93 წლებში აფხაზეთში მიმდინარე საბრძოლო მოქმედებებში მონაწილეობდნენ და სამშობლოს დატყვევებულნი იყვნენ.

21 წლის ირაკლის 3 წლის და 5 თვის ტყუპები — ქეთი და გიორგი დარჩა. ხანმოთეული ბაბუისთვის ტყუპებში ირაკლი ცოცხლობს და ისინი ახლა მამაზე მხოლოდ ერთი წლით უმცროსები არიან.

წლებადნულ გიორგობას — 6 მაისს ქეთი და გიორგი 20 წლის იუბილეს აღნიშნავენ. ბატონმა ანზორმა მოკრძალებით გვთხოვა, იქნებ ჩემი და ჩემი მეუღლის — ლუარა დანელიას სახელით ბავშვებისთვის დაბადების დღის მილოცვის საშუალება მომცეთო.

სიამოვნებით ვასრულებთ ამ თხოვნას და ჩვენც ვუერთდებით ბაბუა-ბებუის მილოცვას, რადგან სამშობლოს შენორული ირაკლი დანელიას ხსოვნას ქეთი და გიორგი უნებუნებლად სანთელს და ბატონი ანზორისა და ქალბატონი ლუარას ამ თხოვნაში თაობათა დამაკავშირებელი იმ ჯაჭვის განმტკიცების სურვილიც იკითხება, რომელიც უღვთო ომშიც კი ვერ განწყვიტა.

გილოცავთ ქეთი და გიორგი, თქვენ მამის თავგანწირვის მაგალითზე გზრდიდნენ და ქართული ეროვნული ღირებულებების დაცვის სადარაჯოზე მტკიცედ დგომას, ბედნიერი ოჯახების შექმნის და სამშობლოს უანგარო მსახურებას გისურვებთ.

ამერიკული არმია — XX საუკუნის ყველაზე დიდი შიტი

(გაგრძელება. დასაწყისი იხ. „საქართველო და მსოფლიო“, № 10)

სამოქალაქო ომის დროს ამერიკის ჯარები რუსეთის შორეულ აღმოსავლეთშიც იმყოფებოდნენ. იქ რევოლუციური წითელი არმია არ იყო, სამაგიეროდ, იყვნენ წითელი პარტიზანები, რომლებიც თავიანთ მთავარ მოწინააღმდეგედ იაპონელებსა და თეთრგვარდიელებს მიიჩნევდნენ. ამერიკელებს კი დაუფარავი ზიზლით ეპყრობოდნენ და ჯარისკაცებადაც არ თვლიდნენ, იარაღსა და ფულს სძალავდნენ თავდაუსხმელობის სანაცვლოდ. აი, ასეთ თავისებურ რუსულ რეკეტს ჰქონდა ადგილი, რომელიც დაწვრილებით აღწერა ფადეევმა შორეული აღმოსავლეთის პარტიზანებისადმი მიძღვნილ რომანში „უკანასკნელი უდელევი“.

პირველი მსოფლიო ომის შემდეგ, დიდი ხნის განმავლობაში ამერიკულ არმიას საკუთარი არაფერი გააჩნდა. შეიარაღება — ფრანგული, ხოლო აღჭურვილობა ინგლისური ჰქონდა. ინგლისური ჩაფხუტები ამერიკელ სამხედრო მოსამსახურეებს 1942 წლამდე ეხურათ, შემდეგ კი საკუთარი ელისათ. თუ ამ არმია XX საუკუნის 20-30-იან წლებში დამყარებული იყო და სამამულო წარმოების ტანკებიც არ გააჩნდა, ამერიკული ფლოტი წარმატებულად ვითარდებოდა, განსაკუთრებით იმ დროისთვის როდესაც ახალი სახომალდო ძალების სახეობა — ავიამზიდები დამთხვევითად შეიქმნებოდა. თუმცა, ამანაც ვერ უშველა.

ამერიკა-ესპანეთის ომის შემდეგ (1898 წ.) 1941 წლამდე ამერიკულ ფლოტს საომარ მოქმედებებში მონაწილეობა არ მიუღია. ამიტომ ამერიკელთა წაკვანკავი (რომელიც შემდეგ მსოფლიო ისტორიოგრაფიაში შევიდა), რომ პერლ ჰარბორზე მხოლოდ იაპონელთა უცაბედად თავდასხმამ გამოიწვია მათი მარცხი წყნარ ოკეანეში 1941 წლის დეკემბერსა და 1942 წლის ივნისში, ვერავითარ კრიტიკას ვერ უძლებს. თავდასხმისას განადგურდა ამერიკული წყნარი ოკეანის ფლოტის მხოლოდ 9 ლინკორი და გადარჩა ყველა ავიამზიდი, კრესიერი და ესმინეცი. განადგურებული ლინკორების კომპენსირება ატლანტიკის ოკეანიდან ანალოგიური კლასის ხომალდების გადასხრობით იყო შესაძლებელი, რაც გაკეთდა კიდევ. თუმცა ყველაზე მთავარი ისაა, რომ პერლ ჰარბორის იერიშისას ერთი ამერიკული ავიამზიდიც კი არ დაზიანებულა. არადა, მეორე მსოფლიო ომში საზღვაო ბრძოლებისას ინგლისური ჯარების ძალას სწორედ ისინი წარმოადგენდნენ.

ასე რომ, 1941-42 წლებში წყნარ ოკეანეში ამერიკის დამარცხების მიზეზი არა პერლ ჰარბორის მოულოდნელი იერიში, არამედ ამერიკული

ფლოტის სარდლობის უნიჭობა იყო. ამას მოწმობს 1942 წლის 27-28 თებერვალს იავანის ზღვაზე გამართული ბრძოლების შედეგიც, როცა 5 ამერიკული კრესიერისა და 10 ესმინეცისგან შემდგარმა რაზმმა იაპონური ფლოტის 4 კრესიერსა და 14 ესმინეცს შეუტია. იაპონური გემები უკან მდგომ ტრანსპორტს იცავდა, რომელთაც გემბანებზე დესანტი ჰყავდათ, თუმცა, სასტიკ ბრძოლაში იაპონელებს არცერთი ხომალდი დატრანსპორტი არ დაუკარგავთ. უფრო მეტიც, მათ 2 ამერიკული კრესიერი და 3 ესმინეცი ჩაძირეს, დანარჩენები კი გააქციეს. საგულისხმოა, რომ 1904-1905 წლების რუსეთ-იაპონიის ომის დროიდან მოყოლებული იაპონურ ფლოტს არ უომია.

შესაბამისად, იაპონელებს პერლ ჰარბორში 9 ამერიკული ლინკორი რომ არ გაენადგურებინათ, ამას 1941-42 წლების შეტაკებებისას მოიმოქმედებდნენ. 1941-42 წლებში წყნარ ოკეანეში რვათვიანი ბრძოლებისას იაპონელებმა დაიპყრეს უზარმაზარი აკვადტორია უამრავი არქიპელაგითურთ, რომელთა უკან დასაბრუნებლად ამერიკელებს ორწლიანი ომი დასჭირდათ (1943-44 წლებში).

ამერიკული არმიის მოქმედებები სხვა ფრონტებზე უფრო მოკრძალებული იყო. ქვეყნის მმართველის წინააღმდეგობით, ამერიკული ქვეითი ჯარის უმთავრესი ოპერაცია — 1944 წლის ივნისში საფრანგეთში გადასხრობა — პრაქტიკულად უომრად უნდა განხორციელებულიყო. გერმანული ჯარების სარდალს საფრანგეთში, ფელდმარშალ რომელს — ანტიპიტლერული შეთქმულების მონაწილეს — საფრანგეთში გადასხმული ამერიკული და ინგლისური ჯარებისთვის ფრონტი უნდა გაეხსნა.

რომელმა თავისი ამოცანა შეასრულა. მოკავშირეებმა ჯარები 1944 წლის 6 ივნისს გადასხეს. წინა დღეს კი რომელი გერმანიაში გამგზავნა ვითომდა მეუღლის დაბა-

დების დღის აღსანიშნავად. გამგზავრებამდე (სრულებით რომ გაენადგურებინა გერმანული ჯარების სარდლობა საფრანგეთში) მოკავშირეთა ჯარების გადმოსხმის დღისთვის რომელმა თათბირი დანიშნა საფრანგეთის ატლანტიკური სანაპიროს დამცველი მე-7 არმიის სარდლობისთვის. ამ თათბირზე ჩამოვიდნენ ყველა კორპუსის, დივიზიისა და პოლკის მეთაურები. იმის გათვალისწინებით, რომ მოკავშირეთა დესანტი საბრძოლო ხომალდებში აბსოლუტურ უპირატესობას ფლობდა (15-ჯერ ძლიერი ავიაცია, 5-ჯერ მეტი ტანკი და 3-ჯერ მეტი ცოცხალი ძალა ჰყავდა), პარიზამდე 200 კმ მაქსიმუმ 3 დღეში უნდა გაეგვრო, ხოლო 6-7 დღის შემდეგ გერმანიის საზღვართან გასულიყო. თუმცა, გერმანული ჯარების უმართავი, მაგრამ სასტიკი წინააღმდეგობისა და ამერიკულ და ინგლისულ გენერალთა უმეცრების წყალობით, მოკავშირეთა ჯარები ერთ ადგილს ტყუნიდნენ 19 დღის განმავლობაში. ამ ხნის მანძილზე კი გერმანიის უმაღლესმა მთავარსარდლობამ ალადგინა ჯარების მართვა. სიტუაციის შეფასების შემდეგ ჰიტლერმა გადააყენა რომელი და მის ნაცვლად ძალღვივით ერთგული ფელდმარშალი კლიუგე, ხოლო მე-7 არმიის მეთაურმა ობერგრუპენფიურერი ჰაუსერი (SS-ის ჯარების ერთ-ერთი შემქმნელი) დანიშნა.

რაკილა რომელის მიერ გახსნილი დასავლეთის ფრონტი ვერ გამოიყენებ, ამერიკის მმართველმა ძალებმა შეთქმულთაგან გადატრიალების მოწყობა და ჰიტლერის დამხობა მოითხოვეს. ორი კვირის შემდეგ ჰიტლერს თავს დაესხნენ. იმავე დღეს შეთქმულმა გენერლებმა ხელში ჩაიგდეს ძალაუფლება პარიზსა და ვენაში, დააპატიმრეს იქ მყოფი უსაფრთხოების სამსახური, SS-ისა და ნაცისტური პარტიის ხელმძღვანელები, მაგრამ ბერლინში შეთქმულების ხელმძღვანელთა უმოქმედობამ ჰებელს შეთქმულთა განად-



გურების საშუალება მისცა. შედეგად, საფრანგეთში მყოფ ამერიკულ და ინგლისურ ჯარებს სააღლუმო მარშისა და გერმანული არმიის კაპიტულაციის მიღების ნაცვლად ადგილ-ადგილ ბრძოლაც მოუხდათ. პარიზამდე 200 კმ გავლას კი ორდღენახევრის ნაცვლად ორთვენახევარი მოანდომეს. ცოცხალი ძალისა და ტექნიკის აშკარა უპირატესობისა და 15-ჯერ ძლიერი ავიაციის პირობებში დღეში ორნახევარ კილომეტრამდე გადიოდნენ. მოკავშირეთა გადმოსხმის ადგილიდან გერმანიის საზღვრამდე 600 კმ იყო. ეს მანძილი მოკავშირეებმა 6 თვეში (1944 წლის დეკემბრის ბოლოსთვის) დაფარეს.

შედარებისთვის: წითელმა არმიამ, რომელმაც ბელორუსიაში შეტევა იმავე დროს, 1944 წლის 23 ივნისს დაიწყო, ცოცხალი ძალისა და ტექნიკის გაცილებით ნაკლები უპირატესობის პირობებში 600 კმ ერთ თვეში (ანუ დღეში 20 კმ) გაიარა.

თუმცა, უფრო მრავლისმეტყველია მოკავშირეთა და გერმანულ ჯართა დანაკარგის შედარება საფრანგეთში წარმოებულ ბრძოლებისას: გერმანელთა მილიონიანი ჯარის დანაკარგი შეადგენდა 150 ათას მოკლულსა და დაჭრილს, მოკავშირეთა — 135 ათასს. საბჭოთა ჯარების მიერ ყირიმის გათავისუფლებისას (1944 წლის 8 აპრილიდან 12 მაისამდე) გერმანულმა ორასიათასიანი ჯარმა მნიშვნელოვანი ძალები დაკარგა. ყირიმის ფართობი — 26 ათასი კვმ, ხოლო საფრანგეთისა 600 ათასი კვმ იყო. საბჭოთა ჯარებმა ყირიმის ბრძოლებისას 60 ათასი კაცი დაკარგეს (ანუ გერმანელებ-

ზე ორნახევარჯერ ნაკლები), ხოლო საფრანგეთში ეს მაჩვენებელი თითქმის ერთნაირი იყო: 135 და 150 ათასი. ეს მაშინ, როცა მოკავშირეები გიგანტურ უპირატესობას ფლობდნენ ავიაციაში და მნიშვნელოვანს — სხვა სახის სამხედრო ტექნიკაში.

მხოლოდ ატომური ბომბის გამოგონებამ მისცა საშუალება ამერიკას, მსოფლიო არენაზე თავი აერიდებინა სერიოზული უსიამოვნებებისათვის მეორე მსოფლიო ომის დასრულების შემდგომ.

თუმცა, ყველაფერი კარგად იყო თუ გვიან მთავრდებოდა. მსოფლიო ომის დასრულებიდან 5 წლის შემდეგ აშშ მმართველმა წრეებმა თავიანთი არმიის წყალობით კვლავ უსუსურად იგრძნეს თავი.

ამერიკელთა მსოფლიო ბატონობის ილუზიას ბოლო მოუღო 1951-53 წლების ომმა კორეაში. როგორც ცნობილია, ეს ომი 1950 წლის ივნისში დაიწყო, მაშინ, როცა პროსაბჭოური კორეის სახალხო დემოკრატიული რეპუბლიკა (ჩრდილოეთ კორეა) თავს დაესხა კორეის რესპუბლიკას (ანუ სამხრეთ კორეას). ჩრდილოეთ კორეული არმია თავიდან 100000 კაცს ითვლიდა. მისი მოწინააღმდეგეები იყვნენ: სამხრეთ კორეის ასიათასიანი არმია და ამერიკული საზღვაო ქვეითი ჯარის 40-ათასკაციანი კორპუსი, ანუ თვალსაჩინო იყო საბრძოლო მოქმედებების წარმოების მთავარი ფორმალური პრინციპის დაფუძნება, რომლის თანახმადაც, თავდამსხმელს რიცხოვნობის უპირატესობა უნდა ჰქონდეს. თუმცა, იმის ელემენტარული განხილვისას, თუ რას წარმოადგენდნენ მოწინააღმდეგეთა ძალები, სიტუაცია კიდევ უფრო სკანდალური ჩანს.

საქმე ისაა, რომ სამხრეთში იერიშის დასაწყისისთვის ჩრდილოეთ კორეული არმია არსებობის სულ რაღაც ორ წელს ითვლიდა (ჩრდილოეთ კორეის სახალხო-დემოკრატიული რესპუბლიკა 1948 წლის სექტემბერში შეიქმნა), ხოლო ორი წლის განმავლობაში შესაძლებელია მხოლოდ სამხედრო შენაერთების მეთაურთა ნორმალური მომზადების უზრუნველყოფა. ანუ, ჩრდილოეთ კორეულ არმიაში პრაქტიკულად არ იყვნენ ნო-

რმალურად მომზადებული ბატალიონების, პოლკების, ქვედანაყოფების მეთაურები, რომ ალარაფერი ვთქვათ დივიზიებისა და კორპუსების მეთაურებზე. სხვაგვარად რომ ვთქვათ, 1950 წლის ზაფხულისათვის ჩრდილოეთ კორეას არმია არ ჰყავდა. იყო რამდენიმეათასიანი ქვეითი საბრძოლო და რამდენიმე ასეული სატანკო შენაერთები და რამდენიმე ათეული საარტილერიო დანაყოფი. ასეთ „არმიას“ ვაივავალახით შეეძლო ქვეყნის შიგნით პოლიციური ფუნქციების შესრულება, მაგრამ ომის წარმოების უნარი არ შესწევდა.

ამრიგად, სამხრეთ კორეას კიდევაც რომ არ ჰყოლოდა თავისი არმია, 40 ათასი ამერიკელი საზღვაო ქვეითი სახეობის საკმარისი იქნებოდა არა მხოლოდ თავდაცვის, არამედ იერიშისთვისაც.

თუმცა, სამხრეთ კორეის რევოლუციური 100-ათასკაციანი არმია არსებობდა და უფრო ძლიერიც უნდა ყოფილიყო, ვიდრე ჩრდილოეთული არმია, რადგან სამხრეთ კორეელებს იაპონური კოლონიური რეჟიმისგან ერთი ათობით ათასი კორეული წარმოშობის ოფიციერი და სერჟანტი, რომლებსაც გარკვეული საბრძოლო გამოცდილება ჰქონდათ. ისინი ან ქვეყნის სამხრეთში ცხოვრობდნენ, ან პოლიტიკური რეპრესიების შიშით ჩრდილოეთიდან გამოიქცნენ. ამგვარად, ყველა ფორმალური ნიშნით, ჩრდილოეთ კორეულ არმიას არა მხოლოდ იერიშის წარმოება, არამედ თავდაცვაც არ უნდა შეეძლებოდა.

არადა, ყველაფერი პირიქით მოხდა. ომის პირველსავე თვეს ჩრდილოეთ კორეის არმიამ სამხრეთისკენ 600 კმ-ით წაიწია და სამხრეთ კორეის რესპუბლიკის ტერიტორიის 99 პროცენტი დაიპყრო, ქალაქ-ნავსადგურ პუსანისა და მისი მიმდებარე ტერიტორიის გარდა. აქ ამერიკის ჯარები პოზიციებს (სამხრეთ კორეის არმიამ არსებობა შეწყვიტა) მხოლოდ ამერიკული ლინკორებისა და კრესიერების უწყვეტი ცეცხლისა და საგემბანო ავიაციის იერიშის წყალობით ინარჩუნებდნენ...



ირაკლი წერეთელი:

ალასანიას ალიანსის მხარდაჭერა ეროვნულზე მაღლა არაეროვნულს დაყენებს ნიუნაუს...

თბილისის მასშტაბით მიმდინარე საპროტესტო აქციებისა და ზოგადად ბოლო დროს განვითარებული მოვლენების თაობაზე საქართველოს ეროვნული დამოუკიდებლობის პარტიის ლიდერი ირაკლი წერეთელი გვესაუბრება:

— ბატონო ირაკლი, რატომ არ მონაწილეობთ საპროტესტო აქციებში?

— მე შეგნებულად არ ვმონაწილეობ საპროტესტო აქციებში ჩემთვის არა ერთი მნიშვნელოვანი მიზეზის გამო, მაგრამ ჩემს დამოკიდებულებას მიმდინარე მოვლენებზე ვიტყვი მერე (ისიც, იმ შემთხვევაში, თუ კითხვებს დამისვამენ), როცა ეს აქციები წარმატებით ან წარუმატებლად დამთავრდება.

— ისე, შემოგთავაზეს თუ არა ოპოზიციონერმა ლიდერებმა აქციებში მონაწილეობის მიღება?

— არანაირი შემოთავაზება არ ყოფილა, თუ არ ჩავთვლით იმას, რომ დამირეკა ორმა პიროვნებამ — ვახტანგ ბეგიაშვილმა და ჯაბა ჯიშკარიანმა. ისინი მიმდინარე აქციების არც ლიდერები, არც ინიციატორები და არც ორგანიზატორები არიან. ამდენად, ჩემი სიამაყიდან და თავმოყვარეობიდან გამომდინარე, მოპატიჟება ან მოწვევა რომ მივიღო, უნდა მომმართოს უშუალოდ ლიდერმა და არა ამა თუ იმ პროცესის, ამა თუ იმ მოვლენის არამთავარმა სუბიექტმა.

საპროტესტო აქციების ლიდერებმა და უშუალო მასშტაბში არც ერთი აქცია ჩემთან თანამშრომლობის სურვილი შესაბამისად, მეც, როგორც თავმოყვარე კაცი, კისერზე არავის ვეკიდები. ასე რომ, ღმერთმა ყველას ხელი მოუმართოს...

— მანიფესტაციების პირველ დღეს ნინო ბურჯანაძის გამოსვლას ხალხში უარყოფითი რეაქცია მოჰყვა. როგორ ფიქრობთ, რამდენად იმსახურებდა ამას ბურჯანაძე?

— ხალხის რეაქცია ბურჯანაძის მიმართ აბსოლუტურად ადეკვატური იყო, მაგრამ იმავე ხალხმა სამარცხვინოდ მერე ტაში დაუკრა მას... ეს მონობს, რომ საზოგადოების ამ ნაწილს პრინციპულად და საკუთარი თავის პატივისცემა არ გააჩნია — თუ დაუსტვინე, ბოლომდე დაუსტვინე... როცა ერთ დღეს უსტვენ და მეორე დღეს ტაშს უკრავ, ეს არის „ჭრელი პეპელას“ პოზიცია.

— ხალხს რა უნდა ექნა?

— არაფერი... თუ ამ აქციებს, როგორც ეს ორატორები ლაყბობენ, ხალხი მართავს, მაშინ სწორედ ხალხმა უნდა გადანიშნოს, ვინ უნდა იდგეს იქ და ვინ — არა. როცა დემონსტრანტებს არ აქვთ ამის რეალური უფლებამოსილება, გამოდის, რომ პროცესებს არა ხალხი, არამედ ოპოზიციური პარტიები და მათი ლიდერები მართა-

ვენ. ისინი ამკარად იტყუებიან, როცა ამბობენ, რომ ყველაფერი საზოგადოებაზეა დამოკიდებული.

ხშირად მეკითხებიან, რატომ არ ვარ ქუჩაში. იმიტომ, რომ დღეს ქუჩაში რაიმე აქტიურ, სოლიდურ წარმოდგენას თანხები სჭირდება. მე კი, სამწუხაროდ, დიდი შეცდომა დაეუშვი, როცა ვენდე ქართველი ერის კეთილგანწყობას და ჩემი პოპულარობა არ გამოვიყენე ფულის საშოვნელად.

...ის ფაქტი, რომ, საზოგადოების პროტესტის მიუხედავად, ნინო ბურჯანაძე დღემდე ოპოზიციშია, მონობს, რომ მან ფულით იყიდა სხვა ოპოზიციონერი ლიდერები...

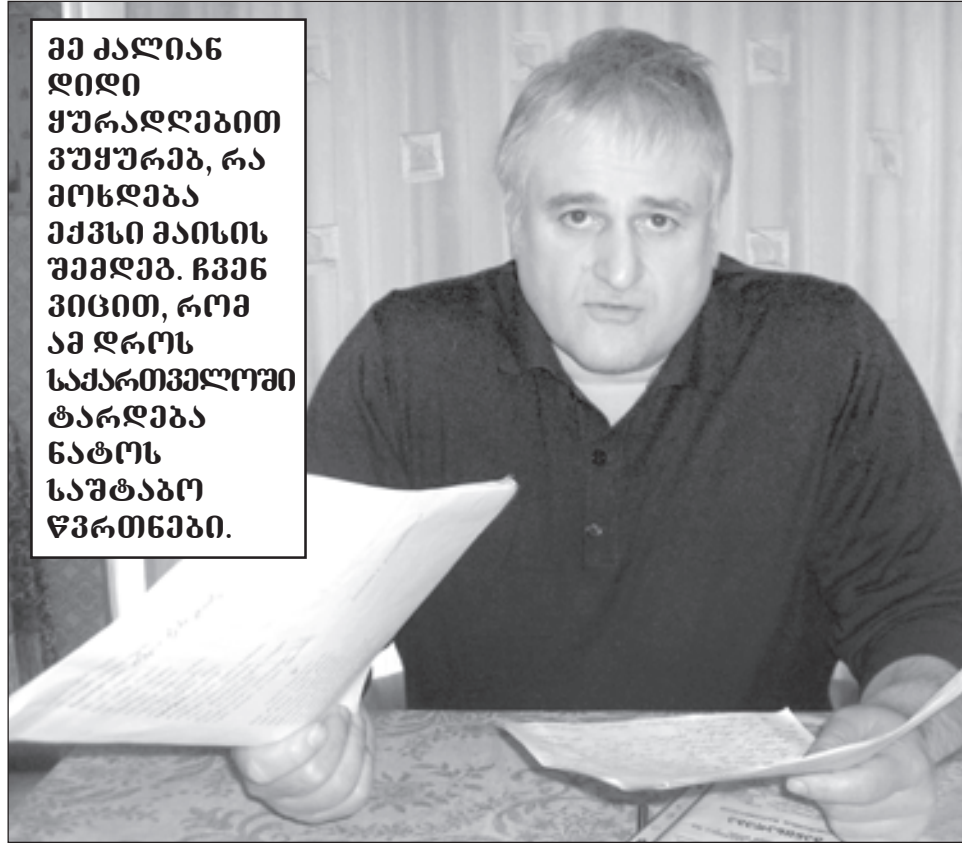
— ხელისუფლების გადადგომის შემთხვევაში, რომელ პარტიას მოიაზრებთ ქვეყნის სათავეში?

— თუ გვინდა, რომ საქართველო ჩამოყალიბდეს ეროვნულ სახელმწიფოდ, მაშინ იმ შემთხვევაში, თუ ირაკლი წერეთელი არ მიიღებს არჩევნებში მონაწილეობას, დღევანდელ სიტუაციაში ყველაზე მეტი სიმპათია ეკუთვნის გუბაზ სანიკიძეს და „ეროვნულ ფორუმს“, ეროვნული მოტივაციიდან გამომდინარე. ირაკლი ალასანიას პოლიტიკური გენეზისისა სააკაშვილისა და შევარდნაძის ხელისუფლება, ამიტომ, როცა სააკაშვილი არ იქნება ხელისუფლებაში, ალასანიასა და მისი ალიანსისთვის მხარდაჭერა ნიშნავს ეროვნულზე მაღლა არაეროვნულს დაყენებას. რამდენიც უნდა ვხეხოთ ქვიშითა და წყლით ირაკლი ალასანიას, მისი ბიოგრაფიიდან ვერ ნავშლით იმას, რომ ეს კაცი იყო შევარდნაძის, შემდეგ კი სააკაშვილის უშიშროების წარმომადგენელი. არა მგონია, ეს საამაყო იყოს ადამიანის ბიოგრაფიაში.

...საერთოდ, როგორც გითხარით, მიმაჩნია, რომ ალასანიას არის იმ ძალის მიერ შეფუთული ლიდერი, რომელიც სააკაშვილის ამკარა მომხრეა და რომელსაც იმ შემთხვევაში, თუ სააკაშვილი მაინც წავიდა, სულ უსააკაშვილობას ურჩევნია ისევე ალასანიას და მისი ალიანსი.

— გასაგებია, მაგრამ თქვენ მიერ ჩამოთვლილი ეროვნული ძალები ვერ ხვდებიან, რომ ალასანიას ხელისუფლების მიერაა შემოგდებული?

— მე სიტყვა „შემოგდებული“ ალასანიას მისამართით არ გამოვიყენებ. მე ვთქვი — შეფუთული. მე, უბრალოდ, ვლაპარაკობ, კი არ ვამტკიცებ. ისე, დამტკიცება და



მე კალიან დიდი ყურადღებით ვუყურებ, რა მოხდება ექვსი მაისის უამდე. ჩვენ ვიცით, რომ ამ დროს საქართველოში ტარდება ნატოს საშტაბო ფორტნები.

მიხვედრა რად უნდა იმას, — ალასანიას იყო თუ არა შევარდნაძისა და სააკაშვილის უშიშროებაში? იყო... ამას თვითონაც არ მალავს.

სამაგიეროდ, შევარდნაძესთან არ ყოფილა ზვიად ძიძიგური, ვინაა მისი პოლიტიკური გუბაზ სანიკიძე, კონსტანტინე გამსახურდია, აკაკი ასათიანი და სხვები, თუმცა ამათაც კარგად „მიქარეს“ თავის დროზე... — ხომ არ მიგაჩნიათ, რომ საპროტესტო აქციები, ცოტა არ იყოს, დროში გაინეულა. გახსოვთ, 7 ნოემბერის მოვლენების შემდეგ სააკაშვილმა აღნიშნა კიდევ: მე რომ ოპოზიციის ვყოფილიყავი, ხელისუფლებას ოცდაოთხ საათში დაეამხობდი...

— ეს არის სააკაშვილის, როგორც ცნობილი პროვოკატორის, პროვოკაციული

განცხადება. ვერაფერსაც ვერ დაამხოდა. და, საერთოდ, სააკაშვილს არ დაუმხვია წინა ხელისუფლება. შევარდნაძე რომ ყოფილიყო ფხიანი პოლიტიკოსი, ისე დაშლიდა 2003 წლის აქციებს, როგორც სააკაშვილმა — 2007 წლის ნოემბერში. ვინაიდან, როცა ხელისუფლება მართლა დიქტატორობს და იარაღს იყენებს, მისი ჩამოგდება ძალიან ძნელია. სააკაშვილმა შევარდნაძის და მხოლოდ და მხოლოდ იმიტომ, რომ ამ უკანასკნელმა არ გამოაჩინა ბრწყინებები, თორემ, ეს რომ გაეკეთებინა და სააკაშვილი ერთი კვირით შეეგდო კამერაში, როგორც ირაკლი ოქრუაშვილი გამოვიდა და არაკაცურად დაამღერა ყველაფერი, ისე დაამღერებდა სააკაშვილიც... ასეა დღევანდელი ოპოზი-

ციაც. აქციები ამდენ ხანს გრძელდება იმიტომ, რომ ხელისუფლება ჯერჯერობით ძალას არ იყენებს. საკმარისი კბილები და ბრწყინებები, რამდენად გააგრძელებენ ეს ოპოზიციონერები ბრძოლას, მაგასაც ნახავთ. ძალიან კარგად მახსოვს, 7 ნოემბრის შემდეგ, როცა სააკაშვილმა და ბურჯანაძემ სააკაშვილს მდგომარეობა გამოაცხადეს, ყველა ოპოზიციონერი კურდღელივით ჩირვებდა შეძვრა და, სანამ ისევე ხელისუფლებამ არ გააუქმა საგანგებო მდგომარეობა, საერთოდ არ ჩანდნენ.

ასე რომ, ხელისუფლება ჯერჯერობით მშვიდადაა და, შესაბამისად, ადვილია მისი წინააღმდეგ ბრძოლა. ამიტომაც არ ვერთვები ამ აქციებში. მე ვმონაწილეობ ისეთ პროცესებში, სადაც

ბრძოლა ძნელია, სადაც ხელისუფლებიდან მოდის წინააღმდეგობა და არა იქ, სადაც ხელისუფლება გახდელი წევს და გეუბნება: მოდით და რაც გინდათ, მიქენითო (თუმცა ოპოზიცია ვერაფერს ვერ უშვება).

— კითხვაზე — რა მოხდება, თუ ხელისუფლება ძალას გამოიყენებს, — ოპოზიციონერების პასუხი ასეთია: ეს იქნება სააკაშვილის მხრიდან პოლიტიკური თვითმკვლელობა. თქვენ როგორ ფიქრობთ?

— მე არავითარ შემთხვევაში არ მოვუწოდებ ხელისუფლებას ძალის გამოყენებისკენ, მაგრამ, თუ ასე მოხდება და დასრულდება მსხვერპლით, მაშინ, რა თქმა უნდა, ეს იქნება ხელისუფლების დასასრული; ხოლო თუ დარბევა მოხდება უმსხვერპლოდ, ვფიქრობ, ამით სააკაშვილი გარკვეული პერიოდით გაიხანგრძლივებს ხელისუფლებაში ყოფნის ვადას, ოღონდ მერე ისევ დაიწყება საპროტესტო გამოსვლები.

აქ არის ერთი მთავარი მომენტები — მე ძალიან დიდი ყურადღებით ვუყურებ, რა მოხდება ექვსი მაისის შემდეგ. ჩვენ ვიცით, რომ ამ დროს საქართველოში ტარდება ნატოს საშტაბო წვრთნები.

— რა უნდა გააკეთოს ოპოზიციამ, რომ ხელისუფლების შეცვლის პროცესი დაჩქარდეს? თქვენ რა რჩევას მისცემთ ლიდერებს?

— არანაირს. მე არ ვარ ოპოზიციის არც მრჩეველი, არც მოვლენების მიმომხილველი და არც კომენტატორი. თუ რამე უნდათ, უკვე შეუთვალეთ, რომ შეუძლიათ, მომმართონ, ოღონდ ცოტა ქედმოდრეკილად, რადგან ბევრი აქვთ „მიქარული“ ერის წინაშე და, სააკაშვილი რომ პრეზიდენტიცა, ეგეც მათი უნიათობის ბრალია.

განტანგ შარაშიძე: თუ ოპოზიციის ხელისუფლებასთან მოლაპარაკების აპიდანსთან დაჯდება, აქ მოსკოლის დედას...

„საქართველო და მსოფლიო“ აქციის მონაწილეებს გაესაუბრა და ერთადერთი კითხვა დაუსვა: რას ფიქრობთ ხელისუფლების მხრიდან ოპოზიციისთვის შეთავაზებული დიალოგის თაობაზე?

იგორ ბოკუჩავა: „რა დიალოგი, რის დიალოგი, ეს ხელისუფლება უნდა გადავარდეს. თუ ოპოზიცია სააკაშვილთან რამე მოლაპარაკებაზე წავა, ჩათვალეთ, რომ წასულია ამათი საქმე, რადგან მერე არც ხალხი დაუდგებათ გვერდით და არც თვითონ ექნებათ ბრძოლის თავი“.

ანზორ ბენიძე: „ღმერთმა ნუ ქნას, ოპოზიცია ხელი-სუფლების ანკესზე წამოე-

გოს, თორემ ხალხის გაბრაზება მერე ნახეთ... დღეს რაც სააკაშვილის მიმართ ზიზღი და უნდობლობა არსებობს, ყველაფერი ამით მოუტრიალდება და თავკუდმოგლეჯილებს მოუწევთ გაქცევა“...

ვახტანგ შარაშიძე: „თუ ოპოზიცია ხელისუფლებასთან მოლაპარაკების მაგიდასთან დაჯდება, აქ მოსკოლის დედაც... ჩვენ ამით გვერდით ვდგავართ არა იმიტომ, რომ სააკაშვილის

გამოსწორება გვინდა, არამედ იმიტომ, რომ მის დასამხობად ვიბრძვი“...

ქეთევან გუგუშვილი: „დიპლომატი უნდა შედგეს მხოლოდ და მხოლოდ იმ პირობით, თუ მთავარი საკითხი სააკაშვილის გაშვება იქნება. სხვა შემთხვევაში ხალხი კატეგორიული წინააღმდეგობა გამოიხატავს და ოპოზიცია თუ თვითნებურად იმოქმედებს, ამით, პირველ რიგში, საკუთარ რეპუტაციას მიაყენებს ზიანს“.

ლევან მიქაბერიძე: „დღე-

ვანდელი პროცესების შემყურეს მრჩება შთაბეჭდილება, რომ ოპოზიციაც და ხელისუფლებაც ერთსა და იმავე თამაშს თამაშობენ. ამას ისიც მონობს, რომ ოპოზიციის რიგებში ბევრია ისეთი, რომელიც ახლო წარსულში სააკაშვილს დიტი-რამბებს უძღვნიდა. მე პირადად არც ერთ ლიდერს არ ვენდობი, თუნდაც, იმიტომ, რომ მათი ბიოგრაფიები ზიზღისა და სიძულვილის მეტს არაფერს იწვევს (თუმცა ეს ყველას არ ეხება)“.

ინდიელს ესიამოვნებათ

ამერიკაში, მასაჩუსეტსის შტატის ქალაქ ვებსტერის ხელისუფლებამ ადგილობრივი ტბის 45-ასობიან დასახელებაში ორი უზუსტობა აღმოაჩინა. მოსახლეობა ტბას, უბრალოდ, ვებსტერს უწოდებდა, ოფიციალურ დოკუმენტებსა და საგზაო ნიშნებზე კი მითითებულია მისი სრული სახელწოდება:



Chargoggagoggmanchauggagoggchaubunagungamaugg,

რომელიც შტატის მცხოვრებთ ჯერ კიდევ XIX საუკუნიდან მემკვიდრეობად შემორჩათ ნიშპუკის ინდიელთა ტომისგან. ჩინოვნიკებმა ხანგრძლივი და დამქანცველი შრომის შედეგად აღმოაჩინეს, რომ ტბის სახელწოდებაში მე-20 ასო უნდა იყოს U და არა O, ხო-

ლო 38-ე — n და არა h. ინდიელების ენაზე ეს დასახელება დაახლოებით შემდეგს ნიშნავს: „შენ იქით ნაპირზე თევზაობ, მე — აქეთ და არაფერს თევზაობს შუაში. ინდიელები, ალბათ, კმაყოფილი დარჩებოდნენ...“

„იბოპი“

ბოლოქარი ღებატაბი აზერიკაში

ნიუ-ჯერსის შტატში, „the wall street journal“-ის ჟურნალისტის მონათხრობით, სამსახურიდან რესტორნის ორი თანამშრომლის დათხოვნის ფაქტზე გამართული სასამართლო პროცესის გამო დიდი ვნებები ბოლოქრობს. რესტორნის თანამშრომლები „my space.com“-ის დასურულ ფორუმზე თავიანთ ხელმძღვანელობას განაკიქებდნენ.

ამ საქმით ამერიკის კონსტიტუციაში პირველი ცვლილების შეტანასა და პირადი ცხოვრების დაცვაზე სპეცი-ალიზებული იურისტები და-ინტერესდნენ. აღნიშნული ცვლილება სიტყვის თავისუფლების გარანტიას იძლეოდა. საქმე ისაა, რომ თანამშრომლებს ამ ფორუმზე მი-წერ-მონერა ჰქონდათ საშუ-შაოდან თავისუფალ დროს, ხოლო მათ კომპიუტერებს პაროლი ედო.

ერთ-ერთი თანამშრომელი ქალისგან შეიტყვეს, რომელ-მაც კოლეგები სამსახური-დან გათავისუფლების მიზით გასცა. ამ ფორუმზე რეს-ტორნის მენეჯერებმა თავი-ანთი მისამართით ლანძღვა-გინება და სექსუალური ხასი-ათის შეურაცხყოფა აღმოა-ჩინეს. მალე ბარმენი ბრაიან პეტრილო და ოფიციალტი დორინ მარინო დანესებულე-

ბის ეთიკური წესების დარ-ღვევის გამო სამსახურიდან დაითხოვეს. ყოფილი დამ-საქმებლების მიმართ ნარდ-გენილ სარჩელში პეტრილო და მარინო ირწმუნებიან, რომ ისინი უკანონოდ გა-თავისუფლეს და დასტუ-რად შტატისა და ფედერა-ლურ კანონებს იშველიებენ. ადვოკატების თქმით, სა-სამართლო შეუძლია, მი-წერ-მონერა ინტერნეტში არც ჩათვალოს კონფიდენ-ციალურად, თუმცა პარო-ლის გამოძაღვის ფაქტმა შესაძლოა, ნაფიცო მსაჯუ-ლები მოსარჩელების მხა-რეზე გადაიბროს.

„the guardian“



პენტაგონის ყველაზე კვირადღივადი პროექტი პაკეტირება გატეხეს

ამერიკის შეერთებული შტატების ადმინისტრაციაზე დაყრდნობით, „the wall street journal“-ის ჟურნალისტები იუწყებიან, რომ პაკეტირება გატეხეს მეხუთე თაობის ამერიკული გამანადგურებელ-ბომბდამშენ „f-35 lighting II“-ის პროექტის დოკუმენტაციის დაცვის სისტემა და თანდართული ნახაზებითა და მოდელებით რამდენიმე ტერაბაიტი ინფორმაციის კოპირებაც მოახერხეს.

THE WALL STREET JOURNAL.

საგულისხმოა, რომ „Joint strike fighter“ ამერიკული სამხედრო უწყების ყველა-ზე ძვირადღირებული პრო-ექტია. მისი საერთო ღირე-ბულება 300 მლრდ დოლარს შეადგენს.

რთხოების სისტემის მო-დერნიზაციის დაფინანსე-ბა.

იმ დროს, როცა პენტაგო-ნის ოფიციალურმა წარმო-მადგენლებმა უარი თქვეს პროექტის გატეხვის მონა-ცემების კომენტარებზე, დაზვერვის უწყების ყო-ფილმა თანამშრომლებმა ანონიმურობის დაცვის პი-რობით განაცხადეს, რომ გახშირებულ თავდასხმებში პირველ რიგში ჩინეთის ექვ-მიტანილი. ჩინეთის სახალ-ხო რესპუბლიკის საელჩომ უარყო ეს განცხადებები და მათ „ცივი ომის მენტალიტე-ტის გადმონაშთები“ უწოდა.



„f-35 lighting II“ ძნელად შესამჩნევი მრავალმიზანი გამანადგურებელ-ბომბ-დამშენია, რომლის შექმნა-ზეც კომპანია „lockheed martini“ მუშაობს „northrop grumman da bae sys-tems“-თან ერთად. არსე-

ბობს თვითმფრინავის სამი ვარიანტი — სახმელეთო, საგემბანო და ვერტიკალუ-რი დაფრენის გამანადგუ-რებელი. პროექტს აშშ და ნაწილობრივ ინგლისი აფი-ნანსებენ.

„The wall street journal“

მექსიკელ მსახიობებს კოხნა აუკრალეს...

რას გადაპრჩით?!

მექსიკური ტელეარხების „Televisa“-სა და „TV Azteca“-ს პროდიუსერებმა გადაწყვიტეს, იმ „საანის ოპერებიდან“, რომელთაც ახლა იღებენ, სასიყვარულო და კოცნის სცენები ამოიღონ. ეს გადაწყვეტილება ღორის გრიპთან დაკავშირებით მიიღეს.



„ბოლო დროს მსახიობები უარს ამბობენ პარტნიორებ-თან ფიზიკურ კონტაქტზე. ჩვენ გვეცხმის, რომ მათ საკუთარი ჯანმრთელობის დაცვა სურთ“, — განცხადდა „Televisa“-ს ერთ-ერთი ყველაზე წარმატებული და რეიტინგული ტელეწარმოების პროდიუსერმა ნიკანდრო დი-ასმა.

მან დასძინა, რომ გადაღებები არ შეჩერდება, თუმცა სცენარისტებს პერსონაჟთა ვნებების გამოხატვის ახალი საშუალებების მოძებნა მოუწევთ.

P.S. კიდევ კარგი, რომ ღორის გრიპი საქართველოში არ დაფიქსირდა, როცა „ჯეობარი“ გადიოდა, თორემ პან-დემია და უბედურება მერე უნდა გენახათ!

4 წელი, 52 გვაში, 100 მლნ ბიკვანქა და არც ერთი ბრალდებული

ლონდონის კინგსტონის რაიონის ნაფიც მსაჯულთა სასამართლომ 2005 წლის ივლისში ლონდონის მეტროში განხორციელებული ტერაქტის საქმესთან დაკავშირებული სამი ეჭვმიტანილი გაათავისუფლა.



სადირ სალიმს, მუჰამედ შაკილსა და ვა-ჰიდ ალის ტერორისტთა ხელშეწყობაში ადანაშაულებდნენ, მაგრამ როგორც დიდი ბრიტანეთის ძალადგანი უწყებების მაღალ-ჩინოსანი თანამშრომლები იტყობინებიან, სრულებით შესაძლებელია, რომ უდიდესი პოლიციური გამოძიების შედეგების შემ-დეგ, რომელიც 100 მლნ გირვანქა სტერ-ლინგი დაჯდა, არავინ დააპატიმროს.



ბრალდების მხარე მოხილური კავშირის ოპერატორისგან მიღებულ მონაცემებზე დაყრდნობით ირწმუნებოდა, რომ ამფეთ-ქებლები ტერაქტამდე 8 თვე ადრე ზე-რავდნენ მეტროს. მსჯავრდებულები თავს დამანაშაუვად არ ცნობდნენ და ცხადებდნენ, რომ ლონდონში ტურისტებად იმყოფებოდ-ნენ 2004 წლის 16-17 დეკემბერს. ნაფიც მსაჯულთა კოლეგია მათი დანაშაული და-უდასტურებლად ცნო.

ლო ვერდიქტს რამდენიმე დღეში გამოი-ტანს. სადირ სალიმმა სასამართლო დარბა-ზის დატოვების წინ პრესას განუცხადა: „მე ცხოვრების ორი წელი დავკარგე, რომლებ-საც ვერავინ დამიბრუნებს.“

მიუხედავად ამისა, ვაჰიდ ალისა და მუ-ჰამედ შაკილის ბრალი დადასტურდა ნაკ-ლებად მძიმე დანაშაულებში: მათ პაკის-ტანში ტერორისტების მოსამზადებელ ბა-ნაკში წვრთნა უნდა გაეცლოთ. სასამართ-

„the guardian“

თეთრი სახლის „გასაიდუმლოებული“ ფოტოსესია

თავისუფლების ქანდაკების ფონზე აეროფოტოსესიამ ნიუიორკელებს 11 სექტემბერი გაახსენა.

ფოტოსესია

რამდენიმე დღის წინ აშშ პრეზიდენტის ერთ-ერთმა ავილაინერმა „ბოინგ-747“-მა გამანადგურებლის თანხლებით თავისუფ-ლების ქანდაკების კენ აილო გეზი. ეკიპაჟის ამოცანას თვითმფრინავისთვის შთამბეჭ-დავი ფოტოების გადაღება წარმოადგენდა. თანაც, მისია გასაიდუმლოე-ბული იყო, რის გამოც ნიუ-იორკის მოსახლეობა, რომე-ლიც წინდან არ გააფრთხი-ლეს, მანჭეტენზე თვითმფრი-ნავის დანახვისას პანიკამ შე-იპყრო.

ცათამბჯენები, ზოგიერთ შემთხვევაში ევაკუ-აციაც კი გამოცხადდა. ნახევარი საათის შემდეგ საჭირო ფოტო-ების გადაღება დასრულდა. ერთ-ერთი გა-მოცემის ცნობით, მაშინვე დამანაშაუვის ძე-ბნა დაიწყეს.

„უკმაყოფილო, უფრო მეტიც, გაცოფე-ბული ვარ, რომ ამის შესახებ არაფერი მითხრეს“, — განაცხადა ქალაქის მერმა მა-იკლ ბლუმბერგმა კენსისის სკოლაში გამარ-თულ პრესკონფერენციაზე, რომელიც თავი-დან ღორის გრიპთან დაკავშირებულ სა-შიშროებას უნდა შეეხებოდა. ცნობილი გახ-და, რომ სამოქალაქო ავიაციის ფედერა-ლურმა სამმართველომ აღნიშნულის შესახებ ელექტრონული ფოსტით გა-აფრთხილა მერის თანამემწე მარკ მუგნოსი, რომელიც მოგვიანებით დაუდევრობის გამო დატუქ-სეს.

აშშ სამხედრო-საჰაერო ძა-ლებში აზუსტებენ, რომ ცნობე-ბი ფრენის თაობაზე კონფიდენცი-ალური იყო. არადა, ქალაქის პოლი-ციამ და მერიის ერთმა წარმომადგე-ნელმა ამის შესახებ იცოდნენ. უზარმაზარი ავილაინერის ხილ-ვამ გამანადგურებელითურთ ოფი-სებში მყოფებსა და გამგელებს 11 სექტემბრის მოვლენების ასოცია-ცია შეუქმნა. ათასობით დამფრ-თხალმა კაცმა ნაჩქარევად დატოვა

ასევე ცნობილი გახდა, რომ მისის დასაწყისისთვის დაგეგ-მილი „ფოტოსესიის“ მეორე ნა-წილი (თეთრი სახლის ფონზე პრეზიდენტის ლაინერის გამო-სახულებით) ჩაიშალა.

„The wall street journal“



რედაქციის ელექტრონული ფოსტის მისამართზე მოვიდა ემიგრაციაში მყოფი ჩვენი თანამემამულის ბიორგი მანისურაძის დეტექტივი. ნაწარმოების გაცნობამ მიგვახვედრა, რომ საქმე გვაქვს პროფესიონალ მწერალთან, რომელიც ფსევდონიმს ამოფარა. იმედია, დეტექტივის გამოქვეყნების დასრულებამდე რედაქცია და გაზეთის მკითხველიც შევიტყობთ ავტორის ნამდვილ ვინაობას. მკითხველი ნაწარმოებში ბევრ მსგავსებას იპოვის საქართველოში მომხდარ მოვლენებთან, შესაძლოა, კონკრეტული პირებიც ამოიცნოს. თუმცა, ავტორი მიგვანიშნებს, რომ ყველა შესაძლო პარალელი მხოლოდ დამთხვევაა.

ბიორგი მანისურაძე

საქართველო

საქართველო!

„კანტორა“ არასდროს ხედავს საზღვარგარეთ მომუშავე აგენტებს ლენგლიში. ეს დაუნერვლი კანონია“, – გაიფიქრა სიდნეი როჯერსმა, „ნიუ-იორკ თაიმსის“ კორესპონდენტმა, შეთავსებით ცენტრალური სადაზვერვო სამმართველოს სპეციალურმა აგენტმა, თუმცა ლენგლიში სწორედ „ნიუ-იორკ თაიმსის“ კორესპონდენტობა მიაჩნდათ შეთავსებით სამუშაოდ, ვინაიდან იქ მტკიცედ და განუხრელად იცავდნენ პრიორიტეტს — ჯერ კანტორა, შემდეგ ყველაფერი დანაჩენი!

სწორედ რიჩარდ ჰოფნერთან შესახებ ვიცით მეტად და სიდნეი როჯერსი. დრო – დილის თერთმეტი საათი, სენტრალ-პარკი, მეხუთე ბლოკი, მეშვიდე სკამი თუ დაკავებულია, მაშინ – მეჩვიდმეტე... მეხუთე ბლოკი სრულიად უკაცრიელი იყო. რა თქმა უნდა, არც მეშვიდე სკამზე და არც მეჩვიდმეტეზე იჯდა ვინმე. ბილიკის ბლოკში, ჰორიზონტზე სენტრალ-პარკის თანამშრომელი მოჩანდა ურიკით – გულმოდგინედ წმენდდა ბილიკის გასწვრივ თანაბარი ინტერვალით ჩამწკრივებულ ცისფრად შეღებილ ძელსკამებს.

სიდნეი როჯერსი მეშვიდე სკამზე ჩამოჯდა, საათზე დაიხედა. თერთმეტი ორი წუთი აკლდა. რიჩარდ ჰოფნერის პუნქტუალობაზე ლეგენდები დადიოდა კანტორაში და ამ ლეგენდებს რომ გაქარწყლება არ ენერა, ამის დასტური ზურგიდან სიდნეი როჯერსის მხარზე ხელის დაკვრა იყო. – როგორ ხარ, სიდ?

როჯერსი წამოდგა და ყოფილი ჰარვარდელი ერთმანეთს გადახვივნენ. ორივემ იგრძნო, რომ მიუხედავად მხოლოდ რამდენიმე დღიანი დაგვიანებისა, უნივერსიტეტის კედლებში დაფიქსირებულ მეგობრობას პირვანდელი სიმტკიცე შეინარჩუნდა. ლენგლის დანერვილი და დაუნერვლი კანონების გამო, ამ თორმეტი წლის მანძილზე არასდროს შეხვედროდნენ ერთმანეთს საზოგადოებაში როგორც მეგობრები და მათი „საზოგადოებრივი გზები“ არც იკვეთებოდა სადმე. სატელეფონო საუბრები იყო მათი მეგობრული გრძობების შემაკავშირებელი საშუალება და ეს სატელეფონო ზარები რაღაცნაირ ტელეპათიურ სივრცეებს ჰგავდა, ვინაიდან სწორედ მაშინ ურეკავდნენ ერთმანეთს, როცა საუბარი ორივეს სურდა.

ჩვენ კი — არა!“ ეს მთავარი, რაც დაგვიბარა და გვიანდერძა მისტერ დალესმა! ორივეს გაეცინა. სკამზე ჩამოსხდნენ. – რაო, სიდ, ცოლის შერთვას არ აპირებ?

დავდა ჩვენი მოქმედების სფეროს და არენას ამ ქვეყანაში. თუმცა მდგომარეობა კარდინალურად შეიცვალა 2003 წლის ბოლოდან, როცა საქართველოში ხელისუფლება გამოიცვალა. ახალმა პრეზიდენტმა ქვეყანა ლამის აშშ-ის ახალ შტატად გამოაცხადა, რამაც საშუალება მოგვცა, აქტიურად ჩავრეულყავით იქ მიმდინარე პროცესებში, უმთავრესად, ნარკობიზნესთან ბრძოლის საქმეში. ვინაიდან ავღანური ჰეროინი და საერთაშორისო ტერორიზმი განუყოფელი ცნებებია, ყოველივე საერთაშორისო ტერორიზმთან ბრძოლის აბრის საფარველის ქვეშ მოექცა, აქედან გამომდინარე დაფინანსებით და შესაძლებლობებით. ჩვენი კანტორის გადაწყვეტილებით, ერთი წლის წინ სრულიად ოფიციალურად ჩვენი სახელით დარწმუნებებით საქართველოში მივავედინეთ სპეციალური აგენტი უოლტერ რაილი. მას დაველა ადგილობრივ სამართალდამცავებთან ერთად ნარკობიზნესთან ბრძოლის ჯგუფის ჩამოყალიბება, რომელიც შემდგომში ნარკოტიკის რაიმი მნიშვნელოვანი პარტია არ აღმოუჩენიათ, რის მიზეზიც ქვეყანაში განვითარებული კორუფცია გახლდათ. ჩვენი ვარაუდით, სწორედ კორუმპირებულ სამართალდამცავთა და სახელმწიფო ჩინოვნიკთა იდეა იყო ნარკოტიკების მცირე პარტიებით გადატანა.

გვართა და წარმოშობით ამერიკული არისტოკრატიის ჭეშმარიტი წარმომადგენელი, დიდი სიდნეი როჯერსის პირდაპირი შთამომავალი (იმ როჯერსისა, რომელიც 1620 წლის 15 სექტემბერს კორნუელის ნახევარკუნძულზე, დეკონშირის საგრაფოს ქალაქ პლიმუტში „მედილაურის“ გემბანზე ავიდა ას ექვს პილიგრიმთან ერთად და იმავე წლის 21 ნოემბერს უცნობი, ველური ამერიკის კონტინენტზე დადგა ფეხი) სიდნეი როჯერსი როგორც „ნიუ-იორკ თაიმსში“, ისე ცენტრალურ სადაზვერვო სამმართველოში (იგი ადრე ეგრეთ წოდებული აღმოსავლეთ ვეროის ქვეყნების მართულების, ხოლო ამჟამად ყოფილ საბჭოთა კავშირში შემავალი ახლად წარმოქმნილი ქვეყნების სპეციალისტი გახლდათ) ერთ-ერთი ყველაზე მაღალანაზღაურებადი თანამშრომელი იყო.

სიდნეი როჯერსი მეშვიდე სკამზე ჩამოჯდა, საათზე დაიხედა. თერთმეტი ორი წუთი აკლდა. რიჩარდ ჰოფნერის პუნქტუალობაზე ლეგენდები დადიოდა კანტორაში და ამ ლეგენდებს რომ გაქარწყლება არ ენერა, ამის დასტური ზურგიდან სიდნეი როჯერსის მხარზე ხელის დაკვრა იყო. – როგორ ხარ, სიდ?

როჯერსი წამოდგა და ყოფილი ჰარვარდელი ერთმანეთს გადახვივნენ. ორივემ იგრძნო, რომ მიუხედავად მხოლოდ რამდენიმე დღიანი დაგვიანებისა, უნივერსიტეტის კედლებში დაფიქსირებულ მეგობრობას პირვანდელი სიმტკიცე შეინარჩუნდა. ლენგლის დანერვილი და დაუნერვლი კანონების გამო, ამ თორმეტი წლის მანძილზე არასდროს შეხვედროდნენ ერთმანეთს საზოგადოებაში როგორც მეგობრები და მათი „საზოგადოებრივი გზები“ არც იკვეთებოდა სადმე. სატელეფონო საუბრები იყო მათი მეგობრული გრძობების შემაკავშირებელი საშუალება და ეს სატელეფონო ზარები რაღაცნაირ ტელეპათიურ სივრცეებს ჰგავდა, ვინაიდან სწორედ მაშინ ურეკავდნენ ერთმანეთს, როცა საუბარი ორივეს სურდა.

ჩვენ კი — არა!“ ეს მთავარი, რაც დაგვიბარა და გვიანდერძა მისტერ დალესმა! ორივეს გაეცინა. სკამზე ჩამოსხდნენ. – რაო, სიდ, ცოლის შერთვას არ აპირებ?

დავდა ჩვენი მოქმედების სფეროს და არენას ამ ქვეყანაში. თუმცა მდგომარეობა კარდინალურად შეიცვალა 2003 წლის ბოლოდან, როცა საქართველოში ხელისუფლება გამოიცვალა. ახალმა პრეზიდენტმა ქვეყანა ლამის აშშ-ის ახალ შტატად გამოაცხადა, რამაც საშუალება მოგვცა, აქტიურად ჩავრეულყავით იქ მიმდინარე პროცესებში, უმთავრესად, ნარკობიზნესთან ბრძოლის საქმეში. ვინაიდან ავღანური ჰეროინი და საერთაშორისო ტერორიზმი განუყოფელი ცნებებია, ყოველივე საერთაშორისო ტერორიზმთან ბრძოლის აბრის საფარველის ქვეშ მოექცა, აქედან გამომდინარე დაფინანსებით და შესაძლებლობებით. ჩვენი კანტორის გადაწყვეტილებით, ერთი წლის წინ სრულიად ოფიციალურად ჩვენი სახელით დარწმუნებებით საქართველოში მივავედინეთ სპეციალური აგენტი უოლტერ რაილი. მას დაველა ადგილობრივ სამართალდამცავებთან ერთად ნარკობიზნესთან ბრძოლის ჯგუფის ჩამოყალიბება, რომელიც შემდგომში ნარკოტიკის რაიმი მნიშვნელოვანი პარტია არ აღმოუჩენიათ, რის მიზეზიც ქვეყანაში განვითარებული კორუფცია გახლდათ. ჩვენი ვარაუდით, სწორედ კორუმპირებულ სამართალდამცავთა და სახელმწიფო ჩინოვნიკთა იდეა იყო ნარკოტიკების მცირე პარტიებით გადატანა.

არჩევანი ცენტრალურ სადაზვერვო სამმართველოში მუშაობის გენში ჩადებულმა თავგადასავლებისადმი დაუცხრომელმა სწრაფვამ გააკეთებინა; ხოლო ამ არჩევანის რეალიზაციისას მთავარი და გადაწყვეტი ფაქტორი მისი ჰარვარდელი უფროსი მეგობარი რიჩარდ ჰოფნერი გახლდათ, რომელიც კანტორამ მისი ანალიტიკური აზროვნების უნარის გამო ჯერ კიდევ ჰარვარდში სწავლის პირველსავე კურსზე ამოიღო მიზანში და უნივერსიტეტის დამთავრებისთანავე პირდაპირ კანტორის შტაბბინაში – ლენგლიში წაიყვანა, სადაც გატარებულ თორმეტ წელიწადში რიჩარდ ჰოფნერმა სწრაფად აირბინა იერარქიული კიბის საფეხურები და ცენტრალური სადაზვერვო სამმართველოს დირექტორის მოადგილე გახდა.

სწორედ რიჩარდ ჰოფნერთან შესახებ ვიცით მეტად და სიდნეი როჯერსი. დრო – დილის თერთმეტი საათი, სენტრალ-პარკი, მეხუთე ბლოკი, მეშვიდე სკამი თუ დაკავებულია, მაშინ – მეჩვიდმეტე... მეხუთე ბლოკი სრულიად უკაცრიელი იყო. რა თქმა უნდა, არც მეშვიდე სკამზე და არც მეჩვიდმეტეზე იჯდა ვინმე. ბილიკის ბლოკში, ჰორიზონტზე სენტრალ-პარკის თანამშრომელი მოჩანდა ურიკით – გულმოდგინედ წმენდდა ბილიკის გასწვრივ თანაბარი ინტერვალით ჩამწკრივებულ ცისფრად შეღებილ ძელსკამებს.

სიდნეი როჯერსი მეშვიდე სკამზე ჩამოჯდა, საათზე დაიხედა. თერთმეტი ორი წუთი აკლდა. რიჩარდ ჰოფნერის პუნქტუალობაზე ლეგენდები დადიოდა კანტორაში და ამ ლეგენდებს რომ გაქარწყლება არ ენერა, ამის დასტური ზურგიდან სიდნეი როჯერსის მხარზე ხელის დაკვრა იყო. – როგორ ხარ, სიდ?

როჯერსი წამოდგა და ყოფილი ჰარვარდელი ერთმანეთს გადახვივნენ. ორივემ იგრძნო, რომ მიუხედავად მხოლოდ რამდენიმე დღიანი დაგვიანებისა, უნივერსიტეტის კედლებში დაფიქსირებულ მეგობრობას პირვანდელი სიმტკიცე შეინარჩუნდა. ლენგლის დანერვილი და დაუნერვლი კანონების გამო, ამ თორმეტი წლის მანძილზე არასდროს შეხვედროდნენ ერთმანეთს საზოგადოებაში როგორც მეგობრები და მათი „საზოგადოებრივი გზები“ არც იკვეთებოდა სადმე. სატელეფონო საუბრები იყო მათი მეგობრული გრძობების შემაკავშირებელი საშუალება და ეს სატელეფონო ზარები რაღაცნაირ ტელეპათიურ სივრცეებს ჰგავდა, ვინაიდან სწორედ მაშინ ურეკავდნენ ერთმანეთს, როცა საუბარი ორივეს სურდა.

დავდა ჩვენი მოქმედების სფეროს და არენას ამ ქვეყანაში. თუმცა მდგომარეობა კარდინალურად შეიცვალა 2003 წლის ბოლოდან, როცა საქართველოში ხელისუფლება გამოიცვალა. ახალმა პრეზიდენტმა ქვეყანა ლამის აშშ-ის ახალ შტატად გამოაცხადა, რამაც საშუალება მოგვცა, აქტიურად ჩავრეულყავით იქ მიმდინარე პროცესებში, უმთავრესად, ნარკობიზნესთან ბრძოლის საქმეში. ვინაიდან ავღანური ჰეროინი და საერთაშორისო ტერორიზმი განუყოფელი ცნებებია, ყოველივე საერთაშორისო ტერორიზმთან ბრძოლის აბრის საფარველის ქვეშ მოექცა, აქედან გამომდინარე დაფინანსებით და შესაძლებლობებით. ჩვენი კანტორის გადაწყვეტილებით, ერთი წლის წინ სრულიად ოფიციალურად ჩვენი სახელით დარწმუნებებით საქართველოში მივავედინეთ სპეციალური აგენტი უოლტერ რაილი. მას დაველა ადგილობრივ სამართალდამცავებთან ერთად ნარკობიზნესთან ბრძოლის ჯგუფის ჩამოყალიბება, რომელიც შემდგომში ნარკოტიკის რაიმი მნიშვნელოვანი პარტია არ აღმოუჩენიათ, რის მიზეზიც ქვეყანაში განვითარებული კორუფცია გახლდათ. ჩვენი ვარაუდით, სწორედ კორუმპირებულ სამართალდამცავთა და სახელმწიფო ჩინოვნიკთა იდეა იყო ნარკოტიკების მცირე პარტიებით გადატანა.

ჩვენ კი — არა!“ ეს მთავარი, რაც დაგვიბარა და გვიანდერძა მისტერ დალესმა! ორივეს გაეცინა. სკამზე ჩამოსხდნენ. – რაო, სიდ, ცოლის შერთვას არ აპირებ?

15 წელი — დედის მკვლელობისათვის

„მამაჩემს ეს დანაშაული არ ჩაუდენია. ეს ჩაიდინა იმ ფსიქიატრმა, რომელმაც მამაჩემი გამოუშვა ფსიქიატრიულიდან“.

და დავამატებდი, ასე სულელურად. მერეც, ბოლო ათი წელია, არსად, არც ერთ ქვეყანაში არ დავიკარგავს არც ერთ აგენტი, მით უმეტეს, ასეთი რანგისა. შეფის სურვილია, არ დაგიმალავ — ჩემიც, კიდევ ერთხელ გადავამოწმო ყველაფერი, ოღონდ არანაირად არ უნდა დაირღვეს კოლეგიალობა, ეტიკეტი; უნდობლობის რაიმე ნასახი, მკრთალი ჩრდილიც კი არ უნდა გამოკრთეს ჩვენი იქაური კოლეგების მიმართ. ოფიციალურად ამ საქმეზე ვერავის გავგზავნი და ამიტომაც არჩევანი შენზე შეჩერდა. შენ, როგორც „ნიუ-იორკ თაიმსის“ კორესპონდენტი, რედაქციის დავალებით ჩახვალ საქართველოში და უოლტერ რაილის ტრაგიკული დაღუპვის ფურნალისტურ გამოძიებას ჩატარებ. სამი კაცის მეტს არავის ეცოდინება, რომ ერთ-ერთი ჩვენგანი ხარ. რას იტყვი, თანახმა ხარ?

— ჰო, — უბრალოდ თქვა სიღნევი როჯერსმა, ვინაიდან იმ სამი კაციდან, ვისაც ამ მისიის ნამდვილი მიზნის შესახებ ეცოდინებოდა, ერთი მის გვერდით იდგა, მეორე კანტორის შეფი გახლდათ, რა თქმა უნდა. მესამე ვინდა? — იკითხა.

— ჩვენი ელჩი საქართველოში.

— ჩვენთანია?

— რიჩარდ ჰოფენერმა თავი დაუქვია.

— როდის მივდივარ?

— რაც მალე, მით უკეთესი. იმედი მაქვს, რედაქციაში შენვე მოაგვარებ საქმეს.

— რა თქმა უნდა. ფიქრი ნუ გაქვს.

— პირველი, რასაც გააკეთებ, ინტერვიუს აიღებ საქართველოს პრეზიდენტისგან. ჭკუას კარგავს ასეთ რაღაცებზე და მასვე აცნობე, რომ ფურნალისტური გამოძიების ჩატარება გინდა. აუცილებლად დაგეხმარება და საქმისთვისაც აჯობებს, რომ ეს ფაქტი მისგან გახიანდეს.

— კეთილი.

— რიჩარდ ჰოფენერმა პიჯაკის შიდა ჯიბეში ხელი ჩაიყო და თხელი, შეყვდიანი, ჩვეულებრივზე ოდნავ მოზრდილი უბის ნიგნაკი ამოიღო.

— აჰა, დაიჭი. ეს ერთადერთია, რითაც ამ ბოლო წლებში ამომავალი მისი ქვეყანას — იაპონიას გავასწარით ამ სფეროში; სამწუხაროდ, ერთი-ორი თვით, ალბათ.

— როჯერსმა უბის ნიგნაკი გამოართვა და გადაშალა. პორტატული კომპიუტერი, ლეპ-ტოპი იყო.

— დაახლოებით ასევერ ძლიერია ყველა დღემდე არსებულზე, — თქვა ჰოფენერმა, — ხმარების წესი — ჩვეულებრივი, ოღონდ უამრავი ახალი ფუნქცია და შესაძლებლობა აქვს, თანაც, ჩვენ ცენტრალურ კომპიუტერთანაა დუბლირებული. ჩასართავ კლავიშზე შენი საჩვენებელი თითის ანაბეჭდია. სხვა ამ კომპიუტერს ვერ გამოიყენებს. აქვს თვითლიკვიაციის რეჟიმიც. კავშირი ამის მე-

ვობით გვექნება, უკიდურეს შემთხვევაში, მობილურით. ოღონდ იქაური სისხირის მობილურით არ დამირეკო, მხოლოდ ამერიკულით. გამგზავრების წინ ჩაგიტვირთავ ყველა საჭირო ინფორმაციას. აითვისებ? — ლეპ-ტოპს დახედა ჰოფენერი.

— სხვა რა გზა მაქვს? — მხრები აიჩეჩა როჯერსმა.

— რიჩარდ ჰოფენერს გაეღიმა. სიღნევი როჯერსი მთელ ჰარვარდში კომპიუტერული ტექნიკისა და პროგრამების თავგადაკლული მოყვარული და აღიარებული სპეციალისტი იყო.

— საბუთები, ბიულეტენი, სახარჯო ფული აეროპორტში, შემნახველ საკანში იქნება — სამოცდამეშვიდე ბოქსი, კოდი S891122.

— რიჩარდ ჰოფენერი წამოიწია.

— ორივენი ადგნენ.

— აბა, შენ იცი, სიდ, და ფრთხილად იყავი.

— ვეცდები.

— მეგობრები ერთმანეთს გადაეხვივნენ.

„ბონიტი 747“ მძლავრად მოსწყდა კენედის აეროპორტის ასაფრენ ზოლს და მდორედ დაიწყო სიმაღლის აღება.

„ნიუ-იორკ თაიმსის“ კორესპონდენტი სიღნევი როჯერსი ბიზნესკლასის სალონში იჯდა ილუმინატორთან და ლეპ-ტოპის ეკრანს დასცქეროდა.

„საქართველო, იბერია, ჯორჯია — ქვეყანა, მდებარე ამიერკავკასიის ცენტრალურ და დასავლეთ ნაწილში.“

ტერიტორია — 69 700 კვადრატული კილომეტრი; მოსახლეობა — 5 მილიონი; ეთნიკური ქართველი — 3.5 მილიონი; დანარჩენი: სომხები, აზერბაიჯანელები, ბერძნები, რუსები, ქურთები, ასირიელები და სხვ.

დასავლეთით ესაზღვრება შავი ზღვა, სანაპირო ზოლი — 420 კმ; სამხრეთით — თურქეთი, აღმოსავლეთით — სომხეთი, სამხრეთ-აღმოსავლეთით — აზერბაიჯანი.

საქართველოს სახელმწიფოს შემადგენლობაში შედის: დასავლეთით — აფხაზეთის ავტონომიური რესპუბლიკა, სამხრეთ-დასავლეთით — აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკა, ჩრდილოეთით — სამხრეთ ოსეთის ავტონომიური ოლქი.

საქართველოს სახელმწიფოს ძირითადი რელიგია — ქრისტიანობა, მართლმადიდებლობა (V საუკუნე); სახელმწიფო ენა — ქართული, განეკუთვნება იბერიულ-კავკასიურ ენათა ჯგუფს;

დამწერლობა — ქართული ალფაბეტი (I საუკუნე), იკითხება მარცხნიდან მარჯვნივ.

ადმინისტრაციული მოწყობა — 65 რაიონი; ქალაქების რაოდენობა — 51; დედაქალაქი — თბილისი (დაარსდა V საუკუნეში); მოსახლეობის 60 პროცენტი ცხოვრობს ქალაქებში“.

დედის მკვლელობისათვის 51 წლის თეიმურაზ თუთბერიძეს საქალაქო სასამართლოს სს კოლეგიაში 15 წლით პატიმრობა მიუსაჯა. მკვლელობა 2007 წლის 21 მარტს თეიმურაზის მესამე მიკრორაიონში მოხდა. თეიმურაზ თუთბერიძემ საკუთარი დედა, 84 წლის რუსუდან მანჯავიძე ბალიშით გაგუდა. იგი მეორე დღესვე დააკავა პოლიციამ, თუმცა დღემდე თავს უდანაშაულოდ ცნობს და ამბობს, რომ მკვლელობა დედის მოთხოვნით ჩაიდინა.

თუთბერიძეს ბრალი სს კოდექსის 109-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით წარედგინა დამამძიმებელ გარემოებებში უმწეოდგომარობაში მყოფი მოხუცის განზრახ მკვლელობისათვის. 84 წლის რუსუდან მანჯავიძე თეიმურაზის მესამე მიკრორაიონის მესამე კვარტალში შვილიშვილთან და რძალთან ერთად ცხოვრობდა. იგი 2002 წლიდან ლოგინად იყო ჩავარდნილი. მას ჰყავდა მომვლელი ქალი, რომელიც სისტემატურად დადიოდა და უვლიდა.

თეიმურაზ თუთბერიძე წყალტუბოში ცხოვრობდა. იგი დროდადრო ჩამოდიოდა დედასთან. თუთბერიძის ადვოკატი მეველუდ ჯანჯღავა აცხადებს, რომ მისი დაცვის ქვეშ მყოფმა მხოლოდ დედის ვედრების შემდეგ ჩაიდინა მკვლელობა.

„გამოძიება თუთბერიძეს ბრალს დებს, რომ მან უმწეოდ მდგომარეობაში დედა მოკლა, მაგრამ, როგორც თეიმურაზი ამბობს, ეს ასე არ არის. წარმოიდგინეთ, ლოგინად ჩავარდნილი ადამიანის მდგომარეობა. მოხუცი მთლიანად დამოკიდებული იყო მომვლელზე და, თეიმურაზი როცა მოდიოდა, დედა ევედრებოდა, რომ ასეთ სიცოცხლეს სიკვდილი მირჩევნია და მომკალიო.“

„ერთ საღამოს, როცა თეიმურაზი სახლში მივიდა, ნახა, რომ დედამისი ლოგინიდან გადმოვარდნილიყო და, როგორც თვითონ ამბობს, თვითმკვლელობაც უცდია. დედამ შვილს ისევე დაუნყოვედრება — მომკალიო. თეიმურაზმა იგი ლოგინზე დაანწინა და ბალიშით გაგუდა.“

„მოკვლის შემდეგ დედისთან დარჩა. მეორე დღით კი ბაბიასთან მოსულ თავის შვილს უამყო მომხდარის შესახებ, — „ბაბიასწინ მისხვედრებოდა და“.

ამ უკანასკნელმა კი პოლიციამ განაცხადა, რომ მამამ მისი ბებია მოკლა“, — იხსენებს საუბარში თუთბერი-



რიძის ადვოკატი მეველუდ ჯანჯღავა. ადვოკატის განცხადებით, თუთბერიძე არამდგრადი პიროვნების შთაბეჭდილებას ტოვებს და იგი შეიძლება არ იყოს ფსიქიკურად განონანსორებულ-ი.

„სასამართლოში შუამდგომლობით მოვითხოვე სასამართლო ფსიქიატრიული ექსპერტიზის დანიშნვა, მაგრამ მოსამართლემ თხოვნა არ დააკმაყოფილა. შეიძლება ჩემი დაცვის ქვეშ მყოფი შეურაცხადია, ან იმ მომენტში შეზღუდული შერაცხადობის მდგომარეობაში იყო. დანაშაულს აქვს თავისი მოტივი და მიზანი. პროკურატურა ამბობს, რომ თეიმურაზ თუთბერიძეს დედის მოვლა დაეზარა და მოკლა, მაგრამ ეს მოტივი არ არის სწორი“, — აცხადებს ადვოკატი.

სასამართლოზე დაკითხული მოკლულის მომვლელი ხათუნა ჯავახიშვილი იხსენებს, რომ თუთბერიძეს ავადმყოფი დედა ებრალეოდა და თავადაც უვლიდა. თუმცა, ამავე მოწმის თქმით, ავადმყოფი ასაკოვანი ქალბატონი სიკვდილის სურვილს არ გამოთქვამდა.

„რუსუდანი ცუდად იყო, სულ წნეგები ჰქონდა. რთული იყო მისი მოვლა და მის რძალს ვეხმარებოდი. ბოლო პერიოდში იმდენად უკეთეს გახდა, რომ კარგად მელაპარაკებოდა და მას ჩემთვის არასოდეს უთქვამს, სიკვდილი მინდა. როცა თეიმურაზი ჩამოდიოდა, ისიც მეხმარებოდა დედამისის მოვლაში. მას ძალიან ებრალეოდა დედა.“

ადვოკატი ამტკიცებს რომ ეს იყო მკვლელობა მსხვერპლის მოთხოვნით. ანუ, მას ებრალეოდა დედა ასე მკითხველ ტკივილის გამო და მოკლა. აქედან არც ერთი არ მიეკუთვნება მძიმე და მომკვდინებელ დაავადებას. საქმეზე მოკვლეული ყველა მტკიცებულებითა და მოწმეთა ჩვენებებით გამოძიე-

ბამ დაადგინა, რომ მან განზრახ მოკლა უმწეოდგომარეობაში მყოფი დედა“.

პროკურორმა თუთბერიძის მიმართ 16 წლით თავისუფლების აღკვეთა მოითხოვა.

მკვლელის ვაჟი ზურაბ თუთბერიძე ადასტურებს იმ ფაქტს, რომ მის მამას მისი ბების მოვლა არასოდეს დაზარებია და პროკურატურის ამ მოტივს დღემდე აპროტესტებს.

„მამაჩემს ბებიაჩემის მოვლა არასოდეს დაზარებია, მაგრამ მეექვსეა, რომ ეს იყოს ევთანაზია. მამაჩემი იწვა ფსიქიატრიულში და იქიდან გამოუშვეს. მე ვუთხარი ექიმს, — სანამ დანაშაულს ჩაიდენს, მიხედეთ-მეთქი, მაგრამ მითხრეს, — ჭკვიანი კაცია, არაფერს ჩაიდენსო. ფსიქიატრიულიდან გამოსვლიდან ერთ თვეში კი ეს დანაშაული ჩაიდინა.“

მე მინდა თქვა, რომ მამაჩემს ეს დანაშაული არ ჩაუდენია. ეს ჩაიდინა იმ ფსიქიატრმა, რომელმაც მამაჩემი გამოუშვა ფსიქიატრიულიდან ყოველგვარი გამოკვლევის გარეშე. მე ვითხოვე, რომ გამოემკვლიათ მისი ფსიქიკური მდგომარეობა და თუ დაუდასტურდება ფსიქიკური არამდგრადობა, დაენიშნოს მკურნალობა. მე ვთვლი, რომ

15 წლით მისი გამოკვლა არ გადაჭრის პრობლემას, რადგან 15 წლის ბიჭი, როცა გამოვა, შეიძლება უკანასკნელად დაეხმაროს.

ჯერ უნდა ემკურნალოს და მერე დაესაჯათ“, — განაცხადა ზურაბ თუთბერიძემ.

საქალაქო სასამართლოს სს კოლეგიაში თეიმურაზ თუთბერიძეს 15 წლით თავისუფლების აღკვეთა მიუსაჯა.

აპაა კოხალია

(გაგრძელება იქნება)

როდოპის ნარნეებისა და ხევისრული პიქტოგრაფიის შესახებ

მას შემდეგ, რაც ბალნიტ მოსილმა, ახლად ორფეხადგულმა ჩვენმა წინაპრმა ხელში ნახშირი აიღო და გამოქვაბულის კედელზე ბიზონი მიახატა, „გამოქვაბულის მხატვრობა“ ნოდებულმა ხელოვნებამ დიდი გზა გამოიარა და უფრო დიდი თავსატეხი გაუჩინა თანამედროვე მეცნიერებს. დედამიწაზე არსებობს ასეთი გამოქვაბული, რომელთა კედლებზეც უძველესმა ადამიანმა თავისი კვალი დატოვა. ძალიან ბევრი ამ გამოქვაბულთაგან დღემდე შეუსწავლელია. მათგან ერთ-ერთი, ყველაზე იდუმალი გამოქვაბული ბულგარეთშია, როდოპის მთათა სისტემაში.



1928 წელს რამდენიმე შეისწავლეს სრულიად შემთხვევით სოფელ სიტოვოსთან ახლოს, ძველი დასახლება შუტგრადის ნანგრევებიდან 200-მდე მეტრში, კლდეში გამოკვეთილი გამოქვაბულის აღმოჩენა. გამოქვაბული იყო გაურკვეველი წარწერები. მცირე ხნის „გაზრების“ შემდეგ შეისწავლეს ჩათვალეს, რომ სადაც ახლომდებარე გაგზიაროთ უნდა ყოფილიყო დამალული და მაშინვე იქაურობის გადათხრას შეუდგნენ. მათ ენთუზიზმს ისიც აძლიერებდა, რომ ადგილობრივ ფოკლორში მრავალად იყო თქმულებები, რომლებშიც მოთხრობილია ფანტაზიური საგანძურზე, უძველეს დროს როდოპის მთაში რომ ჩაუფლავთ.

ცოტა ხანში შუტგრადიდან სიტოვომდე რაღაც „ოქროს ციხე-ციხელების“ მსგავსი განვითარდა. დიდი და პატარა უეცარი გამდიდრების მოლოდინში მიწაში ჩაძვრა. ერთნი ხისგან და თოკებისგან მონყობილობებს აკეთებდნენ მიწიდან ოქროს ამოსაღებად, მეორენი — შელოცვებს და მაგიას მიმართავდნენ და ა. შ.

სიტოვოს საოცრებების შესახებ ინფორმაცია, ბოლოს და ბოლოს, მთიდან ბარად ჩამოვიდა და პლოფივამდეც მიაღწია. არქეოლოგიური საზოგადოების მდივანმა ალექსანდრე პეევმა სასწრაფო ექსპედიცია მოაწყო მთებში. ცოტა ხანში ექსპედიციამ ახალი აღმოჩენის შესახებ ამცნო სამყაროს:

„გამოქვაბულის სამხრეთ კედლის გულდასმით დათვალიერების შემდეგ აღმოვაჩინეთ, რომ იატაკიდან დაახლოებით 2 მეტრის სიმაღლეზე გამოკვეთილი იყო გლუვი ზოლი, სიგანით — 23-დან 30 სმ-მდე, ხოლო სიგრძით — 260 სმ. ამ ზოლ-

ში ამოკანრულია რაღაც იდუმალი ნიშნები. წარწერა უდავოდ ადამიანის ხელითაა შესრულებული. ნიშნები მოგვაგონებს ე. წ. რუნებს, ანუ რუნულ დამწერლობას, რომელსაც იყენებდნენ ძველგერმანული ტომები, სანამ რომის კულტურული ზეგავლენის ქვეშ მოექცეოდნენ... გამოქვაბულის აღმოსავლეთის კედელში წარმოადგენს უზარმაზარ ქვის ბლოკს. ჩვენ აქაც აღმოვაჩინეთ წარწერა, სიმაღლით — 23 სმ და სიგრძით — 80 სმ.“

მომდევნო მრავალი წლის განმავლობაში ალექსანდრე პეევი იყო ერთადერთი მეცნიერი, რომელიც სიტოვოს წარწერის გაშიფვრას ცდილობდა. მაგრამ ყველა მცდელობა უშედეგოდ დასრულდა.

ამ წარწერების ზუსტი გაშიფვრა და ანალიზი დღემდე ვერაინ მოახერხა. არსებობს მხოლოდ ვარაუდები. ერთ-ერთი მოსაზრების თანახმად, ეს წარწერები ძველი ცივილიზაციების დანატოვარია. სხვა ვერსიის მიხედვით, ეს უცხოპლანეტელების მიერ ადამიანებისთვის დატოვებული ინფორმაციაა. არსებობს ვარაუდიც, რომ ამ წარწერებს არაფერი აქვს საერთო რომელიმე დამწერლობასთან.

მეცნიერთა ერთი ჯგუფი კი თვლის, რომ ეს წარწერები დაახლოებით იგივეა, რაც ნებისმიერ თანამედროვე გამოქვაბულში, აგურის ნატეხით მიწერილი „ზოიას“ ვალიკო“ ან მგავსი რამ.

ხუმრობა იქით იყოს და, ეს სიმბოლოები შეიძლება მართლაც თანამედროვე ადამიანის ნაშთი იყოს ალმონდის.

ალექსანდრე პეევი თვლიდა, რომ სიტოვოს წარწერები უნიკალური იყო და მსოფლიოში მისი ბადალი არსად მოიძებნებოდა. სწო-

რედ აქ შეცდა მეცნიერი — იმავდ სიმბოლოებით შესრულებული წარწერა აღმოჩენილია კონსტანტინოპოლის (სტამბოლის) აია სოფიას ტაძრის იატაკზე.

როდოპის წარწერების მსგავსად, არც ესაა გაშიფრული.

პეევმა ეს წარწერები ბოლოს 1940 წელს ნახა. პეევის ნაცნობ-მეგობართაგან ცოტამ თუ იცოდა მისი მეორე ვგარი — ბოევი. ევროპა წელ-წელა ომის ქარცეცხლში ეხვეოდა.

3 წლის შემდეგ პოლიციამ დააპატიმრა საბჭოთა კავშირის სამხედრო დაზვერვის ბულგარეთის ჯგუფის ხელმძღვანელი ბოევი.

პეევისთვის ბრალის წაყენებისას მოსამართლემ ნივთმტკიცებად მოიტანეს როდოპის წარწერა, რომელიც მათ შიფროგრამად ჩათვალეს! საუბარი იყო წარწერის ფოტოასლზე, რომელიც მეცნიერმა შესასწავლად კიევის უნივერსიტეტში გააგზავნა.

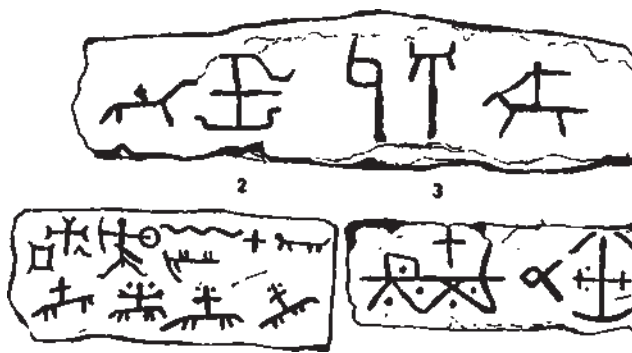
პეევი-ბოევი დახვრიტეს. ომის დასრულების შემდეგ პეევი საბჭოთა კავშირისა და თავისუფალი ბულგარეთის წინაშე განსაკუთრებული დამსახურებისთვის სიკვდილის შემდეგ ლენინის ორდენითა და გეორგი დიმიტროვის ორდენით დააჯილდოვეს.

როდოპის წარწერაზე ისევ ალაპარაკდნენ 50-იანი წლების დასაწყისში, ამჯერად ძველი ენების ბრწყინვალე სპეციალისტი ივან გომევიან დაკავშირებით. ის თვლიდა, რომ წარწერა იწყებოდა სიტყვებით: „მე — რუნების თავადი...“

რუნების იყენებდა სლავური ტომები, რომელნიც, ძირითადად, როდოპებში სახლობდნენ. გომევის განმარტებით, მათ კლდეზე ამოკვეთეს იეროგლიფები, რათა მომავალი თაობებისთვის უმ-



„იეროგლიფური“ ნიშნები შატლის ქვებზე. ნიშნები ბისო-ხახმატის ჯვარიდან



ნიშნელოვანესი ინფორმაცია გადაეცათ.

გომევის წარწერა ბოლომდე რომ გაეშიფრა, შესაძლოა, დამტკიცებინა კიდევ, რომ როდოპის წარწერები სლავიანური რუნებია, მაგრამ სიკვდილამდე მცირე ხნით ადრე გომევიმ საკუთარი ვერსია უარყო და სიტოვოს წარწერების საიდუმლო საფლავში წაიღო.

1967 წელს ბულგარულ ჟურნალ „კოსმოსში“ გამოქვეყნდა ფანტასტიკური მოთხრობა, რომლის პერსონაჟიც, რიგ გარემოებათა შედეგად, როდოპის გამოქვაბულში აღმოჩნდა. მან ამ გამოქვაბულში იპოვა მინის ქვეშეთში ჩასასვლელი და იქ ორფეოსის მომღერალი ქანდაკება აღმოაჩინა.

ორფეოსი იყო როდოპში მცხოვრები თრაკიელი, ძველბერძნული მითების პერსონაჟი, მუსიკოსი, ექიმი, ფილოსოფოსი.

რამდენად მართებულია მისი დაკავშირება როდოპის საიდუმლოსთან, გვიხსნის თქმულება, რომელიც გვამცნობს, რომ ძველი თრაკიელებიდან წერა არაინ იცოდა, ამიტომაც, ზოგი მეცნიერის მტკიცებით, ბრძენი ორფეოსი არ შეიძლება, თრაკიელი ყოფილიყო. ასე თვლიდა ანდროტიონი, დემოსთენეს თანამედროვე, ათენის ისტორიის მკვლევარი.

ასეა თუ ისე, როდოპის წარწერების საიდუმლოს ნათელი დღემდე ვერაინ მოპოვდა.

გაუშიფრავი წარწერების რა მოგახსენოთ, მაგრამ როდოპზე ძველი და იდუმალი გამოსახულებები მსოფლიოში მრავლადაა. რაღა შორს წავიდეთ, აქვე, ხევისრულში, ვიმოგზაუროთ და ვნახოთ, რა დაგვიტოვებს ჩვენმა (თუ სხვისმა?) წინაპრებმა ქვებზე ამოკვეთილი პიქტოგრაფების სახით.

ეს ნიშნები ფიქალის ქვებ-

პლანეტას, რომლიდან ჩამოსულმა ადგილობრივ ცივილიზაციას დიდი ტექნოლოგიური ცოდნა დაუტოვეს. ისინი ფლობდნენ საფრენ აპარატებს, ხელოვნურ თანამგზავრებს, ტელე და რადიო ტექნოლოგიებს, მძლავრ იარაღებს (!) და ამ ყველაფრის შესახებ ინფორმაცია მათ დედამიწაზე ყველაზე გამძლე მასალაზე — ქვებზე დატოვეს.

ასე ვარაუდობს დოქტორი ვაშაკიძე, თუმცა, თუ კარგად დავაკვირდებით, ხევისრულ იეროგლიფებში მართლაც შეიძლება გავარჩიოთ ხელოვნური თანამგზავრის, კოსმოსური ხომალდის ან რადიოანტენის მსგავსი გამოსახულება.

ვიზუალურად ეს იეროგლიფები ძველ ჩინურ დამწერლობასაც ნაგავს, მაგრამ მათ შორის მსგავსებაზე საუბარი შორს წაგვიყვანს, ამიტომ ისევ ხევისრულში დავრჩეთ.

არსებობს, აგრეთვე, მოსაზრება, რომ ამ წარწერებსა და ძველ ინდიელთა ცივილიზაციების (აცტეკები, ინკები, მაია) დამწერლობებს შორის რაღაც კავშირია. კონკრეტულად, ამის მაგალითი შეიძლება იყოს ისევ და ისევ ხელის მტევანი, რომელიც ყველაზე ხშირად სწორედ მექსიკის ინდიელთა იეროგლიფებში გვხვდება.

განსაკუთრებულ აღნიშვნას იმსახურებს ე. წ. ხევისრული სვასტიკა, რომელიც ხშირად მეორედ და ფორმით მესამე რაიხის სვასტიკასა და ქართულ ბორჯღალს შორის გარდამავალია. ანუ ესაა კლასიკური ოთხფრთიანი სვასტიკა, ოღონდ მომრგვალებული ბოლოებით.

სხვათა შორის, ბორჯღალის გამოსახულება ეგვიპტეში წმინდა ხოქოს ოქროს ქანდაკებებზეცაა დაფიქსირებული, მაგრამ ეგვიპტური ცივილიზაცია სულ სხვა თემაა.

როგორც ჩანს, ადრე თუ გვიან ხევისრულ პიქტოგრაფებსაც გამოუჩნდება თავისი შამპოლიონი, მაგრამ ჯერჯერობით, როდოპის წარწერების მსგავსად, ხევისრულის ქვებში ჩაკირული ისტორია დუმს.

ბოლოსთვის კი ერთი, ცოტა ლირიკული გადახვევა, რომელიც ხევისრულს არა, მაგრამ საქართველოს სხვა კუთხეს უკავშირდება.

ამ სურათზე მოცემულია მაიას ტომის ციფრების გამოსახულება.

აბა, კარგად დააკვირდით: ციფრი „ნული“ ხომ არაფერს გავგონებთ? ამ სიმბოლოში, ალბათ, ბავშვიც კი ამოიცნობს სვანური ქუდის გამოსახულებას!

შეიძლება, ესეც რამეზე მიუთითებს, ვინ იცის...

ლემო ლემიავილი

როგორი პროვაიდერი ჯობის, ანუ რა უნდა ვიყოფით ინტერნეტის უსახელო

ნაწილი პირველი

არცთუ შორეულ წარსულში ჩვენი ქვეყნის ერთ-ერთ სამეცნიერო-კვლევით ინსტიტუტში ოთახის ზომის უზარმაზარი კომპიუტერი დადგეს და როგორც კი გაიგეს, შესაძლოა, ვირუსი შეეყაროსო, სურდოიან თანამშრომლებს ხომ სასტიკად აუკრძალეს ახლომხლო გაჭაჭანება და სალ-სალამათებსაც პირზე დოლბანდაფარებულებს ატარებდნენ მთელ მიმდებარე ტერიტორიაზე — ემანდ ფარულად რაიმე არ გჭირდეთ და კომპიუტერი არ გადასდითო. დღეს ამგვარი ამბები ანეკდოტებშია ხდება, ახლა საქართველოში კომპიუტერიცა და ინტერნეტიც ლამის ყველა ოჯახის „საპატიო წევრია“.

თავისთავად ინტერნეტი სხვა არაფერია, თუ არა გლობალური კომპიუტერული ქსელი, რომელიც ერთმანეთთან დაკავშირებული უამრავი კომპიუტერის, სერვერისა და სხვა მოწყობილობისაგან შედგება, მაგრამ ინტერნეტის ხსენებისას, როგორც წესი, ამ ფიზიკურ ქსელს კი არა, მასში ხელმისაწვდომ უკვე უსაზღვრო ინფორმაციას მოიაზრებენ ხოლმე. პირველი ქსელი სამხედრო მიზნებისათვის შეიქმნა და მასში მხოლოდ რამდენიმე სერვერი იყო ჩართული. დღეს ეს ქსელი ასეულობით მილიონ კომპიუტერს აერთიანებს და მთელ დედამიწაზე აბლაბუდასავითაა შემოვლებული. თანამედროვე მსოფლიო მის გარეშე, ფაქტობრივად, წარმოუდგენელია. ცხადია, ამ ერთიან ქსელში ჩართული აპარატურა სხვადასხვა ტექნოლოგიითაა შექმნილი და შესაძლოა, ვერც მოხერხებულყო მათი ურთიერთდაკავშირება, რომ არა დღეისათვის სტანდარტად ქცეული ინტერნეტპროტოკოლი (IP), რომელიც, გარდა იმისა, რომ სხვადასხვაგვარი აპარატურის ურთიერთდაკავშირის უზრუნველყოფს, ამავე დროს, არის ქსელში ჩართული ნებისმიერი მოწყობილობის (მათ შორის, კომპიუტერისაც) უნიკალური იდენტიფიკატორი.

ამჟამად საქართველოში 146 453 უნიკალური IP-მისამართია დაფიქსირებული (1 მაისის მონაცემებით), ხოლო დღეისათვის ტესტირების სტანდარტის მეთოდით დათვლის მიხედვით ჩვენს ქვეყანაში ინტერნეტის 1 092 476 უნიკალური მომხმარებელია (2005 წლის მაისში ინტერნეტს საქართველოში მხოლოდ 104 007 მომხმარებელი ჰყავდა, უნიკალური IP-ების რაოდენობა კი 13 181-ს ითვლიდა).

მთავარი და უმნიშვნელოვანესი მახასიათებელი ინტერნეტთან მიმართებაში ორია: ინფორმაცი-



ის გადაცემის სიჩქარე და ღირებულება, რომელსაც ამა თუ იმ სერვისისთვის გადაიხდით. ქსელში ინფორმაციის გადაცემის სიჩქარეს ბიტებსა და ბაიტებში ზომავენ. როდესაც პროვაიდერი განვითარების ინფორმაციას სიჩქარის შესახებ, ის, როგორც წესი, ბიტებშია გაზომილი, ხოლო ინტერნეტიდან ფაილის ჩამოტვირთვისას სიჩქარე ბაიტებში ფიქსირდება. ამიტომ ძალზე მნიშვნელოვანია იმის ცოდნა, რომ 1 ბაიტი 8 ბიტის ტოლია, რაც იმას ნიშნავს, რომ პროვაიდერის მიერ მონიშნული სიჩქარე 8-ზე უნდა გაყოფო, რათა ფაილის ჩამოტვირთვის სიჩქარე ბაიტებში (ანუ ჩამოტვირთვისას თქვენს მონიტორზე ფიქსირებად საზომში) გადაიყვანოთ. შესაბამისად, თუ გსურთ, რომ წამში 1 მეგაბაიტის ინფორმაცია ჩამოტვირთოთ, ამისათვის 8-მეგაბაიტის პაკეტის შექმნა დაგჭირდება.

ამისათვის, რომ თქვენი პერსონალური კომპიუტერი მსოფლიო კომპიუტერულ ქსელს მიუერთოთ

და მასში თქვენამდე ჩართულ კომპიუტერებში თქვენთვის სასურველი ინფორმაცია მოიძიოთ, ერთადერთი გზა არსებობს — უნდა მიმართოთ ინტერნეტპროვაიდერს. და რომელს, ეს ნაწილობრივ თქვენზე იქნება დამოკიდებული, თუმცადა, მეორე მხრივ, საჭიროა, იცოდეთ, რა მოთხოვნები გაქვთ ინტერნეტის მიმართ და რომელი პროვაიდერი უზრუნველყოფს მათ განხორციელებას სხვებზე უკეთ. ამისათვის კი გესაჭიროებათ ინფორმაცია იმის შესახებ, თუ რომელი პროვაიდერები მუშაობენ ამჟამად საქართველოში და რა სახის სერვისებს გვთავაზობენ.

ამჟამად საქართველოში 22 ინტერნეტპროვაიდერია, მათ შორისაა „მაგთი“ და „ჯეოსელიც“, რომლებიც მობილურ ინტერნეტს სთავაზობენ მომხმარებელს, დანარჩენი 20 კი ქსელში პერსონალური კომპიუტერების ჩართვას ემსახურება. 1 მაისის მონაცემებით, პროვაიდერების რეიტინგის სათავეში „ონ-

ლაინა“, მეორე ადგილი „გაერთიანებულ ტელეკომს“ უჭირავს, მესამე კი — „კაუკასუსს“.

როდესაც საუბარია ინტერნეტში ჩართვაზე, უნდა გაითვალისწინოთ პროვაიდერის დაფარვის ზონები. მხოლოდ ამის შემდეგაა შესაძლებელი ჩართვის ფორმის არჩევაზე გადასვლა. ამ მხრივ ყველაზე მეტად გავრცელებულია DIAL-UP, ოპტიკურ-ბოჭკოვანი ჩართვა, DSL და უკაბელო კავშირია. მართალია, DIAL-UP (სერვისი, რომლის საშუალებითაც კომპიუტერი მხოლოდ სატელეფონო ქსელის გამოყენებით უკავშირდება ინტერნეტს) უკვე გადის მოხმარებიდან, მაგრამ ზოგიერთ შემთხვევაში ის ერთადერთი საშუალებაა, რადგან დამატებით არანაირ ინფრასტრუქტურას არ საჭიროებს, გარდა სატელეფონო ქსელისა, რომელიც თითქმის ყველგანაა. მაგრამ ამ ტექნოლოგიით სარგებლობისას ტელეფონის ხაზი დაკავებულია.

DSL-ტექნოლოგია, ისევე, როგორც DIAL-UP, მომხმარებლის ინტერნეტში ჩასართავად სატე-

ლეფონო ხაზებს იყენებს, თუმცა ამ შემთხვევაში ხაზი, მარტივად რომ ვთქვათ, ორად იყოფა. მისი ნაწილი სატელეფონო სიგნალის გასატარებლად გამოიყენება, დარჩენილი ნაწილი კი, რომელიც DSL-ის შექმნამდე აუთვისებელი რესურსი იყო, ახლა ინტერნეტს ხმარდება. DIAL-UP და DSL ერთმანეთისაგან იმით განსხვავდება, რომ თუ პირველ შემთხვევაში სატელეფონო ხაზი დაკავებულია, მეორე შემთხვევაში ხაზი თავისუფალია და შესაძლებელია ინტერნეტი და ტელეფონით ერთდროულად სარგებლობა. მეორე განსხვავება სისწრაფეა, DSL გაცილებით სწრაფ ინტერნეტს გვთავაზობს, ვიდრე DIAL-UP, გარდა ამისა, ის ქსელში ერთდროულად (ერთ მოდემზე) რამდენიმე კომპიუტერის ჩართვის საშუალებასაც იძლევა და ინტერნეტით სარგებლობის დროც და მოცულობაც შეუზღუდავია. სიჩქარეზე საუბრისას უფრო ხშირად ჩამოტვირთვის სიჩქარეს (download) გულისხმობენ, რაც შემთხვევაში კი მომხმარებლისათვის გაცილებით მნიშვნელოვანი ატვირთვის სიჩქარეა (upload).

ოპტიკური ინტერნეტი საკუთარ ინფრასტრუქტურას საჭიროებს და სატელეფონო ხაზებთან შეხება არ აქვს. ეს არის სპეციალურად ინტერნეტისათვის გაყვანილი ოპტიკური ხაზები (საზო, რომლის გამტარი ნაწილიც მეტალის ნაცვლად მიწისაა), რომლის წყალობითაც მონაცემთა გადაცემის სიჩქარე გაცილებით მეტია, ვიდრე სხვა ტექნოლოგიების გამოყენებისას. რაც შეეხება უკაბელო (Wi-Fi) ინტერნეტს, ის გამოიყენება მაშინ, როდესაც კაბელონ გაყვანისათვის პირობები არ არსებობს, ან მონიშნულსათვის აბსოლუტური მობილურობაა აუცილებელი. ამ დროს უკაბელო ქსელები ურთიერთქმედებს კაბელონ ქსელებთან. მიღების წერტილები დაკავშირებულია კაბელონ ქსელებთან. თუ საჭიროა უკაბელო ინტერნეტის ფართო ტერიტორიაზე ხელმისაწვდომობა, მონტაჟდება სპეციალური ანტენები, რათა კავშირი განხორციელდეს ხარისხიანად.

შედეგად ნოვარში: რას გვთავაზობენ პროვაიდერები და რა უნდა

აპრიკალაზ ვილას რუსი ინტერნეტით ქარხნავდა

სან-დიეგოში გასამართლებენ 23 წლის მაქსიმ მალცევს, რომელიც, მართალია, რუსეთის მოქალაქეა, მაგრამ ლოს-ანჯელესის აეროპორტში დააკავეს. ნოვოსიბირსკელმა ყმაწვილმა შექმნა ინტერნეტსაიტი, რომელზეც განათავსა ყალბი ფორმები საგადასახადო დეკლარაციის შესავსებად. როდესაც ამერიკელები საიტზე აღნიშნულ ფორმებს ავსებდნენ, გადასახადები მათი ანგარიშებიდან პირდაპირ საიტის შემქმნელის ჯიბეში მიდიოდა. ამ მეთოდით რუსებმა 65 გულუბრყვილო ამერიკელს 105 ათასი დოლარი მოჰპარეს, ყოველ შემთხვევაში, ამერიკელი პროკურორი სწორედ ამას ირწმუნება. ახლა მაქსიმ მალცევი დაკავებულია და აშშ ხელისუფლებისაგან ბრალის წაყენებას ელის. ამის შემდეგ კი თაღლითს სან-დიეგოში გადაიყვანენ და გასამართლებენ. დაკავებულის გირაოს სანაცვლოდ გათავისუფლებაზე ამერიკის პოლიციამ უარი განაცხადა.

ტოკიოს კოპიუტერულ ქსელს ღირის ბიზის შეწყობა

იაპონიაში კომპიუტერული ვირუსის გავრცელების ორიგინალური ფორმა მოქმედებს: დაავადების წერილები სათაურით: „ფრთხილად, ღირის გრიპია!“

გამგზავნი თითქოს ქვეყნის ეპიდემიოლოგიის სახელმწიფო სამსახური იყო, სინამდვილეში კი აღნიშნული ინსტიტუტი ამ აფერის შესახებ თავის ოფიციალურ საიტზე იტყობინებოდა. გაფრთხილება გაფრთხილებად დარჩა, მათ კი, ვინც მაინც გახსნა აღნიშნული წერილი, კომპიუტერში ოპერაციული სისტემა ხომ დაუზიანდათ და მის მონაცემებთან არასანქცირებული დაშვებაც უზრუნველყვეს. ბოროტად გამოყენებული ეპიდემიოლოგიის ინსტიტუტი კვლავაც გაიძახის, გაფრთხილებებს ფოსტის საშუალებით არ ვაგზავნიოთ, მაგრამ ტოკიოს ქსელს უკვე შეეყარა ღირის ეპიდემია და საეჭვოა, ამავე ინსტიტუტმა რაიმეთი შეძლოს დახმარება.

„უბაფსალიდან“ ინტერნეტი მოდის

ინტერნეტტრაფიკის ელექტროსქელით გადაცემის ტექნოლოგია უკვე ათ წელზე მეტია, არსებობს, მაგრამ უამრავი სუსტი წერტილის გამო დღემდე ვერ პოვა ფართო გავრცელება.

ორიოდ დღის წინ ირლანდიელმა ინჟინრებმა გამოაქვეყნეს დასკვნა, სადაც ამტკიცებენ, რომ აღნიშნული სისუსტეების დიდი უმრავლესობა დაძლეულია. Power Line Communication (PLC), ანუ ინტერნეტის ელექტროსქელით მიღების ტექნოლოგია, 1999 წელს შეიმუშავეს და მას შემდეგ მთელი რიგი მოდიფიკაციებიც განიცადა. ელექტროსქელის მფლობელი კომპანიები ამ ტექნოლოგიას ფანტასტიკად და თაღლითობად აღიქვამდნენ, რის გამოც მათთან მოლაპარაკებების მრავალი რაუნდი უშედეგოდ მთავრდებოდა. ირლანდიელმა მეცნიერებმა კი ნამდვილი სასწაული მოახდინეს — მათ სიგნალი 40 კილომეტრის დამორებით თითქმის უდანაკარგოდ გადასცეს. ახლა აღნიშნული სტანდარტის გამოყენება უკვე შესაძლებელია გლობალური ქსელის შესაქმნელად მსოფლიოს ნებისმიერ ელექტრიფიცირებულ რეგიონში. ძველი ტექნოლოგიის განახლებული ვერსიით უკვე დაინტერესდნენ მსოფლიოს უმსხვილესი ინტერნეტპროვაიდერები და IT კომპანიები. მიუხედავად იმისა, რომ საბოლოო მომხმარებელთათვის ინტერნეტის მაქსიმალური სიჩქარე წამში ერთ მეგაბიტს არ აღემატება, ამ მეთოდის წყალობით გლობალურ ქსელთან მიერთებას ის ადამიანებიც შეძლებენ, ვისაც ალტერნატიული მეთოდებით სარგებლობის საშუალება არ აქვს. Power Line Communication (PLC)-ის საცდელი პროექტი უკვე განხორციელა ამერიკის შტატ ალაბამას ერთ-ერთმა პროვაიდერმა და პირველი ორი კვირის განმავლობაში მოკრძალებული რეკლამის პირობებში ქსელში 5 000-ზე მეტი მომხმარებელი ჩართო.

ინტერნეტს ხანმოკლე სისოცხლე დარჩა

როგორც საქმის მცოდნენი იუწყებიან, ინტერნეტს დიდი ხნის სიცოცხლე აღარ უნერია — 2012 წლისათვის გლობალური ქსელის მომხმარებელთა რაოდენობა იმ კრიტიკულ ზღვარს მიაღწევს, რომლის შემდეგაც მას აღარ შეეძლება კომპიუტერული ქსელების ნორმალური ფუნქციონირების უზრუნველყოფა.



შედეგად, ინტერნეტი მუდმივად ნახევრად პარალიზებულ მდგომარეობაში იქნება, ყოველ შემთხვევაში, ბრიტანული ანალიტიკური სამსახური „ნემერტისი“ სწორედ ამგვარ მომავალს გვირგვინებს. პროგნოზების თანახმად, უკვე მომავალი წლის დასაწყისისთვის გლობალური ქსელი ინფორმაციული გაცვლისთვის თვალსაზრისით თავისი შესაძლებლობების მაქსიმუმს მიაღწევს. სპეციალისტების აზრით, სწორედ ეს გამოიწვევს მრავალრიცხოვან წყვეტას როგორც ინტერნეტთან წვდომის თვალსაზრისით, ასევე თავად კომპიუტერების მუშაობაში. გასული წლის ზაფხულში დედამიწის მოსახლეობის მეოთხედი უკვე რეგულარულად და

ინტენსიურად სარგებლობდა ინტერნეტით. ამ დროიდან ერთ წელიწადში კი ეს მაჩვენებელი საგრძობლად „გაუმჯობესდება“. მოკლედ, მსოფლიო შემოღობულია მოსალოდნელი კატასტროფის გამო — ინტერნეტკრიზისი სახუმარო საქმე არაა. ამ დროისათვის იაპონიაში, ამერიკის შეერთებულ შტატებსა და ჩინეთში უკვე დაწყებულია მუშაობა ახალი თაობის ტექნოლოგიების შესაქმნელად, რათა ინტერნეტს დროულად ჩაენაცვლოს ალტერნატივა.

შესაძლოა, სწორედ ამ მოსალოდნელი ონლაინკატასტროფის შიშით, რომელიც ნამდვილად გამოიწვევს მსოფლიოს ცხოვრების ლამის ნებისმიერ სფეროში სერიოზულ პრობლე-

მებსა თუ გართულებებს, ესტონეთი უკვე შეფუცხუნდა და პირდაპირ საქმეზე გადავიდა. ეკონომიკისა და კომუნიკაციის მინისტრმა იუხან პარტსმა მოილაპარაკა სატელეკომუნიკაციო კომპანიებთან და უკვე დაგეგმა ფართომასშტაბიანი პროექტი ახალი თაობის უსწრაფესი ინტერნეტის შესაქმნელად. პროექტის საერთო ღირებულება დაახლოებით 400 მილიონი ევროა. სამაგიეროდ, პარტსის თქმით, ამგვარი ქსელის შექმნის შემდეგ ეკონომიკაც გამოცხვლდება, ახალი სამუშაო ადგილებიც შეიქმნება და სოფლის მეურნეობაც კი გააათკეცებს შემოსავლებს. მართალია, არავის განუმარტავს, კონკრეტულად როგორ უნდა მოხდეს, თუნდაც, ახალი თაობის ინტერნეტის წყალობით ამდენი სასწაული ერთდროულად, მაგრამ EstWin-ად ნოდებული პროექტი უკვე დაწყებულია და 2015 წლისათვის ესტონეთის ყველა სახლი, ბინა თუ ოფისი ინტერნეტს წამში 100 მეგაბაიტამდე სიჩქარით დაუკავშირდება.

„ბავრი ვიღვანე, ბავრის ვიწვალე და, როგორც იქნა, ბარდავიწვალე“

იშვიათია ადამიანი, თავისი ნეკროლოგი სიცოცხლეშივე რომ დაენეროს. სიკვდილსაც კი ხუმრობით იხსენიებდა. თითქმის ერთი წელი ნოდარ დუმბაძეს ბათუმელიას ფსევდონიმით აპარებდა თავის ნაწერებს. ბოლოს ნოდარმა უთხრა: „ვინაა ეს, ბათუმელია, ეტყობა, ძალიან ნიჭიერია, ერთი, მომიყვანო“. აგერ ვარ, ჩემო ნოდარ, დიმილი უპასუხა ზაურმა. ჯერ კიდევ ხალხში, მეგობრებსა და ახლობლებში უხვადაა მიმოფანტული ზაურ ბოლქვაძის ჯანსაღი იუმორი. ფული ფულთან მიდისო, — რომ იტყვიან, ისეა; ნიჭთან ნიჭი მიდის, ჭკვიანთან — ჭკვიანი და ზაურ ბოლქვაძე მივიდა ნოდარ დუმბაძესთან. იგი პოეტი იყო, მაგრამ არანაკლები იუმორისტი. უკვდავი ხარ, უკვდავი! ამ სიტყვას გამარჯობის მაგიერ ხმარობდა.

„მე პოეტი ვარ —
მინა ვარ, ცა ვარ!
მე პოეტი ვარ —
სივრცე ვარ, დრო ვარ,
მომენტურება სიკვდილი,
— ნავალ
მომენტურება სიცოცხლე, —
მოვალ!“

ამ უცნაური ლექსის პატრონი სიკვდილსა და სიცოცხლეს იუმორის თვალთვლით უყურებდა. ამავე დროს, ზეადამიანური განცდები ახასიათებდა. ერთხელ თანამშრომელი გაგვიხსნა ავად და სანახავად წავიდით. ეზოს რომ მივუყავოდით, ჭიშკარი ღია დაგვხვდა. ეზოში სიგარეტის ნაშენი ყვარა და ზაური სიცოცხლით მეუბნება: „ლომო! ვერ მოკვლნარით, მგონი, გაუსვენებიათ“.

ცნობილია ქუთათურების მასპინძლობა, განსაკუთრებით ისეთი სტუმრებისა, როგორებიც იყვნენ ნოდარ დუმბაძე და ზაურ ბოლქვაძე. რამდენიმე დღის ქეიფისა და მოღვინის შემდეგ ზაური ცუდად შეიქნა. ეს ის დროა, როცა კომუნისტები ნიჭიერი არიან. მოვიდა სასწრაფო, ყველა ზომა იქნა მიღებული. ზაურმა თვალი გაახილა. ნოდარი თავზე დაადგა და უბნება: „ზაურა, ძამა! არ მოკვდე, თორემ გაგათავ-

ვისუფლებ სამსახურიდან“... — „გათავისუფლება თუ შეგიძლია, ჩემო ნოდარ, საქართველო გაათავისუფლე!“
ცენტრალური კომიტეტის მდივნების მოხსენებებში ხშირად იხსენიებოდა სიტყვა „ანტიპოდეტი“, რაც ნიშნავს ერთმანეთის სანინა-ალმდეგო ხასიათის, თვისებების, მსოფლმხედველობის მქონე ადამიანებს. დასავლეთ საქართველოდან დაბრუნებულმა ზაურმა იკითხა: „რას ერჩის ეს ცეკა ამ ანტიპოდებს, შესანიშნავი ხალხია, პატივისცემა და მასპინძლობა არ მომაკლეს. ამათგან მართლაც რომ განსხვავებულები არიან“.

როგორც ცნობილია, ეს ამბავი შევარდნაძემდე მივიდა, მან, თურმე, ბევრი იცინა და იკითხა, — ვინ თქვაო. ამბის მიმტანი გახლდათ ჯანსუღ ჩარკვიანი, რომელიც შინაურულად გამოუტყდა ცეკას პირველ მდივანს: „თუ არ გამცემ, გეტყვიო“.

ერთი გრაფომანი გადაეკიდა ზაურს, — „ლექსები და იუმორესკები დამიბეჭდეო“. გავიდა დრო და გრაფომანმა კვლავ შეახსენა თავი. ზაურმა უთხრა: „შენი ლექსები დაბეჭდე, ნადი, ჰონორარი აიღეო“. — „ბატონო ზაურ! ლექსები



ნახატი მ. ლომიძისა, თემა შ. სინარულიძისა
— მაინძელო!
— მობრძანდით!
— დაიცა, ქალო! მობრძანდით რომ ეძახი, ეგ კაცი ვის მხარეზეა?!

არ მომიტანია და როგორ დაბეჭდეო“. — „შენს სიმღერებს ხალხი მღერის და იქიდან გადმოვიწერეო“, — უპასუხა ზაურმა.

ამასობაში ბრეჟნევი გარდაიცვალა. ზაურის მაგიდაზე გაზეთები აწყვიდა, რა თქმა უნდა, პირველ გვერდზე სამგლოვიარო ჩარჩოში ბრეჟნევის ფოტოებით. შემოდის გრაფომანი და ზაურს ეუბნება: — „თქვენი ჟურნალი ვნახე და ჩემი ლექსები არ დაბეჭდილა“. — „თუ ძმა ხარ, მაცალე, — ეუბნება ზაურ-

ი, — ეს კაცი დამასაფლავებინე (მიუთითებს ბრეჟნევის ფოტოზე) და მერე დაბეჭდეო“.

— კარგი, კარგი, ბატონო ზაურ! დასაფლავეთ და მერე გამოგივლით.

ჟურნალი „ნიანგი“ იბეჭდებოდა ლენინის ქ. №14-ში მდებარე ცეკას გამომცემლობის სტამბაში. გაიპარა უბრალო კორექტურა. სტამბის მისამართი დაიბეჭდა შემდეგნაირად: ლენინი 14. დაგვიბარეს ცეკაში და მოგვთხოვეს ახსნა-განმარტება.

ჩვენებური აბჯები

...დაძაბულობა არც არასდროს გვაკლდა, მაგრამ ამ ბოლო დროს რომ უკიდურესად დაძაბა სიტუაცია საქართველოში, ყველასათვის ნათელია. მოკლედ, მოგახსენებთ, ძალს ხელისუფლებას, ძალს — ოპოზიციური ძალები. ვერ იქნა და ვერა, რაღაც კონსენსუსამდე ვერაფრით მიდიან. ქართველი კაცი ყოველთვის გამოძებნის საშველს, რადგან ჩვენ ბუნებით ოპტიმისტები ვართ.

როდემდე ვუყუროთ ამათ ძიძგილობასო, — თქვეს საზოგადოების წარმომადგენლებმა ორივე მხრიდან და სამ-სამი კაცი შეარჩიეს საქონლსა და სასარჩევად. შეხვედრის ადგილად ერთი მყუდრო, ლამაზი რესტორანი დათქვეს: — დაესხედეთ, ძმაო, ვილაპარაკოთ, ჩვენ-ჩვენი სიტყვა ვთქვათ, რაღაცაზე შევთანხმდებით, აბა, რა ჯანდაბა მოგვივაო?!

შემოუსხდნენ მრგვალ მაგიდას. შუაკაცად, ანუ არბიტრად, შუაში ევროსაბჭოს ერთ-ერთი ჩინოვნიკის პირადი მძღოლი დაიხვეს ოქმის შესადგენად. ამ კაცმა კარგა ოთხი ენა იცოდა და მეხუთეზე ჩალოჩობდა. თითო ჭიქით ღმერთი ასხენეს და დიალოგიც დაიწყო: — ჩვენ შოო და შოო, — დაინყო ხელისუფლების წარმომადგენელმა, — მაგრამ არც თქვენ ხართ წინადაც ნელს... არა, მაინც ის რას ნიშნავს, საკვები რომ ჩადგით მთელ ქალაქში?! ბიჭო, ხალხი თავის ნონა ფულს ხარჯავს, არ ჩამსვათო და თქვენ უფულად ჯდებით, თვითონ? — აბა, ყვავებს ვინ დაიჭერს, კარგო, კამერაში ბულბულები ვზივართო, — მარჯვედ მოიგერიეს პირველი შეტევა ოპოზიციონერებმა. აბა, ის რას მივანე-

როთ, თქვენმა წარმომადგენელმა რომ „კისტი“ ჩაუსვა თვალს ქვემოთ ჩვენს ნებაყოფლობით პატიმარს?! — იმედია, ვიდეთვალე არ გექნებათ რომელიმეს.

— რა ვუყოთ ახლა, ვის არ მოსვლია, ჩემო იმანო, შიგ თვალის კაკალში დაუმიზნა იმ კაცმა, მაგრამ ცოტა ქვემოთ მოუვიდა. ახამელაზე იყო და ხელი უკანკალბდა. მაგრამ კი გამოვასწორებთ მომავალში, თვალში მორტყმა არაა ადვილი, მაგრამ არც ისე რთულიაო, — დაამზივდეს პოზიციონერებმა ოპოზიციონერები. ვიდეთვალე არ გვაქვს, ნამდვილად „ჩვენად“ მოვედით?

— კეთილი, ეს საკითხი „გაფათასნოთ“, მაგრამ იმაზე რას იტყვი, იმავე წარმომადგენელმა რომ მესაკენებს წყლით გატენილი ცელოფნის პარკი ღენა ფეხებში?! — ნაიდა მორიგი კითხვა. — პარკში ხომ სუფთა წყალი ესხა? — დაინტერესდა პოზიციონერი. — კი, ნამდვილად. სუფთა წყალი იყო. ცოდვა არ გვინდა, მაგრამ შესტი ვერ ავსხენითო, — ამბობდა. — შესტი, ანუ ქვეტესტი ის იყო, რომ ამით მონინაღმდეგეს დაუშტოცეს: „ჩვენ ზევითა ვართ, თქვენ — ქვევით, და ვერ ავგიმღვრეთ წყალსაო“. ა, ნახეთ, თუ არ გჯერათ, რა კამკამა წყალი გვაქვს შტაბშიო, ისინია? აბრტირი ყველაფერს გაფაციცებით იწერდა.

ნამით სიჩუმე ჩამოვარდა. მხარეებმა ერთმანეთში ჩურჩული დაიწყეს.

— ხო, მართლა, ის რას ნიშნავს, — ნამოიწყეს პოზიციის მხრიდან, — მაგალითად, ბინაძემ რომ ბეისბოლის ჯოხები ჩამოვირგათ?! არ დამინყოთ ახლა, დროში ტარები იყო, თავგასილებული დროში ტარები არც ერთ ქვეყანაში არაა, ძმაო! — ნამდვილია... ნამდვილად ბეისბოლის ჯოხები დაგვირგა. იმიტომ რომ ამერიკას მართო თქვენ კი არ ბაძავთ... ამერიკა ჩვენიცაა და ბეისბოლში ჩვენც ვვარჯიშობთ, თანაც მშვიდობიანად... უბურთოდო, — ამბობდა.

— იმას ბურთი არ ჰქვია, ჯერ ეს ერთი... — აბა, რა ჰქვია? — არ დაიხიეს უკან ოპოზიციონერებმა. — რა ჰქვია და... რა ჰქვია და... ხო, რაც ჰქვია, ეგ არაა მთავარი... კითხვა თქვენზეა.

— ჩვენი მორიგი კითხვა აგია: რატომ ბუთქეს თქვენებმა გაქანებული მაშინდანი ჩვენებს ფეკალური მასით გატენილი ცელოფანი ფეხებში? პოზიციონერებმა წითლესვენება აიღეს და ერთმანეთში აჩურჩულდნენ. ბოლოს ერთმა იკისრა პასუხი: — ჯერ ერთი, ის ფეკალური მასები კი არა, მამაპაპურ ენაზე რომ ვთქვათ, სუფთა, ნატურალური კიანავალი იყო. აქ უბრალო უზუსტობა მოხდა: ჩვენს წარმომადგენელს ორი ცელოფანი ნაშთიღია. ერთში ნავაგი ყოფილა, რომელიც თქვენთვის უნდა მოეგდო, მაინც მიაქვთ ნავაგი მერიასთან და ბარემ ამასაც გააყოლებენო; მეორეში ის ნატურალური განავალი იყო, რომელიც ლაბორატორიაში მიჰქონდა ჭიებზე გასასინჯად. შეეშალა, ნავაგანი ცელოფნის ნაცვლად განავლიანი გადმოაგდეს და თვითონვე შერცხვათ, როცა ლაბორატორიაში, ჭიებზე გასასინჯად

განავლის ნაცვლად... ნავაგი წარადგინეს. ხდება, ძმაო, ხდება... პოზიციამ „ბარსელონასავით“ აინყვიტა, ოპოზიციამ „რეალიზით“ ყრუ დავისთვის მოემზადა.

— საკანში მჯდომმა რომ წამალი იგლიჯა ვენაში, ისიც ჩვენ ვართ?

— ბიჭო, ძმაო, ნათესაო, შენ რომ საკანში იჯდე (პირი ქვისკენ მიქნია) მშვიდი, შეციებული და უფულო, ამ დროს ვილადა ღვთისნიერი რომ შემოვიდეს და გითხრას: — „ბეზ კაპე-იკა“ ნამალა გთავაზობ და მიდი შენიშაპუნე, ალალი იყოსო, — უარს იტყვი? — გააქტორდა ერთი ოპოზიციონერი.

— ეჰ, მაგის ბედი მე ვინ მომცა! — ნამოსცდა ერთ პოზიციონერს და შუღმწველად იკბინა ენაზე, — ეს რა ვთქვიო.

— გამარჯობა შენი! — დუმლით ისარგებლა ოპოზიციამ.

— გაგიმარჯოს... ხომ ხარ კაჟივით! — ტრადიციულ მისალმებას ტრადიციულად მექანიკურად უპასუხა ენაზე ნაკუნმა და მდგომარეობაც განიმუხტა ნაძალადეგ სიცილით.

ოპოზიციის გაჩერება უკვე შეუძლებელი იყო!

— იმაზე რას იტყვი, „თქვენი“ პრეზიდენტი რომ მშვიდი ხალხის ფონზე რესტორან-რესტორან დაქეიფობს იმერელი დარდიმანდივით? რავა, ან სახლი არა აქვს, ან რეზიდენცია?

— რეზიდენციაში თქვენ არ უშვებთ, ბიძია, და ჩამოსულ დიპლომატებს „პიენობარში“ ხომ არ ნაიყვანს, — აგერ ჩამოვჯდეთ კიბეებზე, პიჯაკის გულის ჯიბეში „ვოლა“ მაქვსო? — არც თმებს იკრასკავს? — მონინაღმდეგის საჯარიმოსთან კორინტელი დაატრიალეს ოპოზიციამ.

— იკრასკავს კი არა, იღებავს, ჯერ ერთი; ახლა ისიც არ გვიტხრა, მასაჟისტი ჰყავსო, — „სტოპერიოლი“ აიღო პოზიციამ.

ზაურმა მითხრა: — „შენ, როგორც პარტოგანიზაციის მდივანმა, უნდა დანერო და ჩამოაყალიბო, რომ ჩვენ ერთი ლენინი გვყავს და არა თოთხმეტი“... მერე ქვეყანა აირია, დაუნერელი ახსნა-განმარტება და 14 ლენინი არქივს ჩაბარდა. ხელფასისა და ჰონორარის სიმცირის გამო ბევრჯერ ყოფილა გაბრაზებულ-განანწყენებული, მაგრამ ამასაც ხუმრობით გამოხატავდა:

„ვამბობ გულწრფელად, ალაღად და გეფიცებით სინდისს: ხელფასი მცირე არა მაქვს, მაგრამ თვე არის დიდი!“

არც 1991 წლის 9 აპრილი დაუტოვებია უყურადღებოდ:

„ერმა იზვიადა! — გაიტანა ლელო! 7-ში ქრისტე აღსდგა, 9-ში — საქართველო!“

ზაურ ბოლქვაძის ირონიულ-პაროდიულ-პარადოქსულ ლირიკას თუ გადავხედავთ, დავრწმუნდებით, რომ მისი ნიჭიერება, განსაკუთრებით იუმორში ზეადამიანურ საოცრებას აღწევს.

„ერთმანეთის გატანაში სუსტები ვართ

(სატანა გვჭირს!), მაგრამ ვართ ერთმანეთის კუბოების გატანაში...“

„საქართველოს ახლა ჰქვია ქაოსი და ანარქია, გარკვეულად არაფერია იცის, ძალის თავი სად მარხია!“

მარკ ტვენი და სერვანტესი ქართველები რატომ არ იყვნენ, — ამაზე პრეტენზიას ვერ განვაცხადებთ. არ იყვნენ ქართველები და იმიტომ! მაგრამ, ახლა რომ ზაურ ბოლქვაძე იყოს ცოცხალი, ამის ნატვრის უფლება ნამდვილად კანონზომიერია. იგი ყოველთვის საჭირო კაცი იყო საქართველოსთვის, ამჟამად კი — განსაკუთრებით! მისი ნათელი სიტყვა დღეს ბევრ სიკეთეს მოუტანდა მშობლიურ ქვეყანას. გავადრო და ქართველ ხალხს ოქროს ფონდში ექნება დაცული ზაურ ბოლქვაძის შემოქმედება.

შანი სინარულიძე